

ДЖОАН РОС ПРИНЦЪТ И АКТРИСАТА

Част 2 от „Кралското семейство Монтacroa“

Превод от английски: Йова Тодорова, 1994

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Някога, още като малко дете, Сабрина Дарлинг бе мечтала да стане принцеса. И тогава вместо омразното готово евтино облекло — стари и отдавна излезли от мода дрехи, които неизменно предизвикваха подигравки и присмех у съученичките ѝ, щеше да носи богато надиплени коприни, искрящи кристални пантофки и блестяща корона от златен филигран, инкрустирана с безценни диаманти, смарагди и рубини.

И макар по начало да бе дете с голямо въображение, мечтите, на които се отдаваше, откакто се помнеше, станаха особено сериозни малко след като навърши осем години. Тогава почина майка ѝ...

Никога не бе познавала баща си. Майка ѝ Мелъди, се беше развела още преди раждането на Сабрина. Останала с горчиви спомени от брака си — някои по основателни причини, други по въображаеми, Мелъди не бе казала на съпруга си — беден кънтри певец и автор на песни, че предстои да стане баща.

Поради тази недалновидна упоритост майката и дъщерята живееха почти мизерно в Сан Антонио. Но това не пречеше на Мелъди да не излиза от кръчмите. Бе хубава и млада и винаги се намираше някой мъж, готов да я почерпи едно-две питиета. Или повече.

Докато през една студена дъждовна декемврийска нощ я застигна нещастieto. На връщане към къщи от местния бар бе имала лошия късмет да пътува в един металносин тъндърбърд, който се бе преобърнал извън града на междущатската магистрала...

От колата остана само куп ламарини. Любезният пътен полицай, съобщил тъжната вест на Сабрина, я увери, че Мелъди е починала мигновено.

— Не се безпокой, миличко — рече ѝ той, — майка ти не е усетила нищо.

Така Сабрина се озова при баба си, която живееше в тясна каравана в покрайнините на Уако, Тексас. Тя бе проклета, вечно

мърмореща вещица и намираще природно одухотвореното дете за непоносимо.

През следващата година нещастната и отчаяна Сабрина прекарваше повечето време като се спасяваше в яркия и блестящ свят на въображението си. Запълваше дългите самотни часове с видения, в които изведнъж се появяваше добрата фея и с едно махване на въздушната си пръчка преобразяваше окаения ѝ живот.

И докато останалите ѝ съученици залягаха над математическите задачи, Сабрина се потопяваше в романтичните си копнежи. В любимата ѝ мечта вратата на класната стая се отваряше внезапно и в нея влизаше Прекрасният принц, яхнал бял жребец. Качваше я на седлото пред себе си и я отвеждаше в шеметен галон в своя замък — ослепително красив палат, заобиколен от ров, и с кули, които сякаш пробощаха небето. Естествено, нямаше нужда да се споменава, че двамата живееха дълго и щастливо.

Когато се навърши година от смъртта на майка ѝ, бабата на Сабрина реши да се обади в Нашвил, щата Тенеси, и да каже на баща ѝ да прибере дъщеря си. Беше време баща и дете да се запознаят. Сабрина бе поразена от новината, че Сони Дарлинг е неин баща. Божичко, та той бе толкова известен! Дори повече от известен — беше звезда! Беше го гледала толкова пъти по телевизията как пее и си разменя остроумия с Мини Пърл, но никога не бе допускала, че този човек е мъжът, за когото майка ѝ бе говорила винаги с презрение.

Когато Сони се появи край караваната — силен, богат и невероятно красив, той стана за Сабрина възплащение на принца от мечтите ѝ. В новия ѝ дом в Нашвил — огромно бяло здание с колони, я посрещна приветливо Дикси — хубавата, червенокоса съпруга на Сони. И така за кратко време Сабрина се сдоба с драма нови родители, две полусестри и ново, при това известно фамилно име. Дълбоко в себе си обаче никога не успя да превъзмогне желанието да докаже на баща си, че е заслужила избавлението си...

Може би това бе причината, поради която сега, деветнадесет години по-късно, Сабрина стоеше на лъскавата палуба на бялата яхта, носеща се към един замък, който се намираще в княжество Монтакроа на другия край на света.

Отдалече дворецът, издигащ се от острова в средата на езерото, приличаше на замъка на крал Артур. Безбройните му кули проблясваха в леката мъгла под златистите слънчеви лъчи като лакиран алабастър. Гледката беше толкова ослепителна, че бе в състояние да съживи някогашните ѝ мечти.

— О! — възкликна тихо Ариел Дарлинг, сестрата на Сабрина.

Вятърът на езерото си играеше с плисираната минипола на елегантния син костюм на Ариел и откриваше дългите ѝ стройни крака, донесли ѝ славата на жената вамп от популярната телевизионна мелодрама.

— Всички реагират като вас, когато видят двореца за първи път — рече капитанът на яхтата, като чу възклицанието ѝ.

— Прилича на замъците от приказките — каза Рейвън, средната от трите сестри, загледана в сградата посред езерото Лозана.

— Така казват всички — съгласи се любезно човекът. — Особено американците. Ние, европейците, сме свикнали с такива гледки, тъй като подобни дворци се срещат на много места.

Сабрина не пророни дума, приковала очи в прекрасната гледка, позлатена от слънцето. Дворецът на регентите на Монтакроа приличаше на искрящ диамант, поставен точно в средата на сапфирените води на езерото. Фактът, че бе обитаван от фамилията Жиродо — най-коментирания европейски род, го правеше още по-привлекателен.

Започна да я обзема някакво странно чувство, което я изпълни с безпокойство. Намръщена, тя скръсти ръце на гърдите си.

Тъмните очи на капитана се плъзнаха по очарователната Сабрина, като се спряха върху лъскавата ѝ златисторуса коса, която се спускаше под украсената с пайети барета и стигаше до талията, и върху привлекателните крака, обгърнати плътно от високите над коляното велурени ботуши, пристегнати с връзки.

— Да не би, мили дами, да сте приятелки на принц Бърк?

През миналия месец списание „Пийпъл“ бе определило Бърк Жиродо като най-добрата партия за женитба в света. И сега, с приближаването на неговата коронация, бе станал още по-търсен. По открито мъжката преценка на капитана Сабрина заключи, че той очевидно смята нея и сестрите ѝ за кандидатки, решени да спечелят в надпреварата.

— Не бих казала — отвърна сухо тя.

От онова, което бе чела за начина на живот на принц Бърк — игра на поло в Монако, пързалане на ски във френските Алпи, снимки на застрашени от изчезване животни в Кения и участия в автомобилните състезания „Гран При“ по цял свят, Сабрина бе уверена, че не би могла да хареса такъв мъж.

За двадесет и осем годишния си живот бе научила някои неща и едното от тях беше, че няма защо да се интересува от мъж, който, без съмнение, бе само плейбой от международен мащаб.

Въпреки това не можеше да не изпитва задоволство от факта, че за първи път щеше да пее пред истински принц...

— Да не би да сте приятелки на принцеса Ноел? — опита отново капитанът.

— Никога не сме се виждали.

— Тогава сигурно се познавате с принцеса Шантал. Вероятно знаете, че съпругът ѝ също е американец — продължи човекът с надеждата да научи нещо повече.

— Зная — отвърна Сабрина с очевидно безразличие.

Мислите ѝ бяха заети с принца плейбой и не се потруди да добави, че се е запознала с принцесата, когато с двете си сестри бяха пели в центъра „Кенеди“ във Вашингтон. Тогава бе установила, че принцеса Шантал е сърдечна и приятна жена.

— Идваме, за да вземем участие в представлението по време на коронацията — каза Ариел, като погледна с лек укор Сабрина.

— Не е съвсем така — поправи я Рейвън и отметна кичур черни коси от лицето си. Вятърът над езерото се усилваше и над него бяха надвиснали оловносиви облаци. — Всъщност сме поканени да пеем на фестивала в деня преди коронацията и ще участваме в благотворителното представление, организирано от принцеса Шантал.

— В такъв случай вие трябва да сте „Малките Дарлинг“.

— Отказахме се от „малките“ преди доста години — вметна Сабрина. Тонът ѝ бе ненужно рязък, което накара сестрите и майка ѝ да я погледнат неодобрително.

— Откакто пораснаха, дъщерите ми предпочитат да се наричат просто „Трио Дарлинг“ — обясни Дикси с типичния си южняшки акцент, а гласът ѝ се лееше като мед. Очевидно се опитваше да успокои засегнатия човек. — Имате ли дъщери, господине?

— Две — смънка той.

— Тогава съм сигурна, че разбирате колко чувствителни са понякога младите момичета — рече Дикси.

Сабрина мислеше винаги за мащеха си като за жена с желязна ръка, макар и облечена в кадифена ръкавица. Особено когато пуснеше в действие номера с южняшкия акцент. Той винаги успяваше и този път не беше изключение.

Лодкарят погледна Дикси. Лицето му, което по начало бе румено, бе станало още по-червено.

— Така е, мадам — призна той. — Щом голямата ми дъщеря навърши шестнадесет години, поиска от мен и майка си никога вече да не я наричаме Габи. Не било изтънчено, така каза.

— Какво да правим, дъщери. — Дикси въздъхна съчувствено. — Понякога са истинско изпитание. Но и благословия. Не ни остава нищо друго, освен да се примиряваме с променливото им настроение, не е ли така?

Човекът се съгласи и изравни яхтата с кея. Когато четирите жени слязоха, обиденото изражение на лицето му се бе стопило — Дикси Дарлинг си бе спечелила още един приятел.

Принц Бърк Жиродо дьо Монтacroa не беше в добро настроение. Крачеше напред-назад из библиотеката на двореца и токовете на ботушите му за езда потропваха гневно по мраморния под.

— Това е глупаво! — изрече ядно и разцепи въздуха с кожения си камшик. На продълговатото му интелигентно лице се четеше раздражение. — Няма да позволя да бъда превърнат в затворник в собствения си дом заради няколко бунтари! — Прекара пръсти през гъстата си коса и спря пред махагоновото бюро в стил Джордж V, зад което седеше възрастен мъж. — Един Жиродо никога не бяга от опасностите като страхливец! — напомни той.

Принц Едуард Жиродо — баща на Бърк и регент на европейското княжество за още десетина дни, погледна недоволно сина си.

— Не съм те нарекъл страхливец — изгърмя гласът му, а после се снижи, за да не го чуе някой слуга. Откакто в страната започнаха да се разпространяват слухове за покушение, навсякъде бяха плъзнали клюки. — Разбирам, че положението не ти харесва, но не можем да се

задоволим с хипотезата, че това са само бунтари. Няма да позволя животът на единствения ми син и бъдещето на тази страна да бъдат изложени на опасност, само защото не искаш да бъдеш притесняван — заключи твърдо Едуард.

Въпреки че му беше трудно, Бърк все пак се въздържа и не отвърна на баща си, че всъщност не става дума за притеснение, а по-скоро за домашен арест.

— Кейн? — Обърна се към зет си, който седеше в другия край на стаята и наблюдаваше мълчаливо спора, разгорял се през последния половин час. — Какво мислиш ти?

Въпросът не бе зададен ей така. Кейн бе станал герой в Америка, когато като един от най-добрите в охраната на президента се бе хвърлил пред него, за да го защити, и бе посрещнал с гърдите си изстрела, предназначен за държавния глава. Всъщност той се бе запознал с Шантал — негова съпруга и сестра на Бърк, когато преди две години бе определен — въпреки нежеланието си — да осигурява охраната ѝ по време на нейното посещение в Съединените щати. Тогавя бяха отправени заплахи за покушение срещу принцесата, на които тя бе отказала да обърне внимание. За щастие, Кейн ги бе взел на сериозно.

Няколко седмици, след като бе спасил живота ѝ, той създаде във Вашингтон частна фирма за охрана заедно с един партньор. После пристигна в Монтacroa и направи предложение за женитба на обаятелната вироглава принцеса, която почти се бе отказала да убеждава красивия си телохранител, че са създадени един за друг.

Бащата на Бърк бе добре известен със склонността си да следва чувствата, а не разума, щом ставаше въпрос за семейството му. Когато принцеса Шантал едва не бе убита при опита за покушение, принц Едуард бе поискал в Монтacroa да бъде подновено смъртното наказание. Добре, че висшите законодатели бяха отказали. Накрая Едуард бе омекнал и се бе съгласил престъпниците да бъдат пратени в затвора. Въпреки това, бяха го чували да казва по много поводи, че му се иска подземните тъмници все още да съществуват, за да бъдат хвърляни в тях престъпниците.

— Мисля — отговори Кейн, като потъркваше брадичка и претегляше внимателно думите си, — че в този момент приличаш на

сестра си. Тя едва не бе убита, когато също като теб отказваше да приеме факта, че се намира в опасност.

Бърк изруга наум.

— Така нареченото „Движение за независимост“ не е нищо повече от банда идиоти. Щури са, както ги наричате вие, американците.

— Може и да са щури — съгласи се Кейн. — Но според моя източник от Интерпол са добре въоръжени. А повярвай ми, Бърк, няма нищо по-опасно от маниака с автоматично оръжие.

Бърк се тръшна в изящен стол в стил Луи XIV. Колкото и да му беше неприятно, трябваше да приеме казаното от зет му. Стисна здраво позлатените ръкохватки и дълго не проговори, загледан намръщено във върховете на ботушите си.

— Какво предлагаш да правим? Но имай предвид — добави бързо Бърк, — че няма да позволя народът на Монтакроа да остане с впечатлението, че бъдещият му регент е страхливец.

— Съмнявам се, че някой би помислил подобно нещо — отвърна меко Кейн. — Въпреки тази малка група мерзавци, всички допитвания показват, че повечето поданици харесват семейството ви. А деветдесет и осем процента от тях предпочитат страната да остане монархия, вместо отново да се превърна в доминион на Франция. И те биха желали да имат жив и разумен монарх, вместо мъртъв герой.

Принц Бърк сви рамене.

— Животът е риск — изтъкна той. — Особено за богатите.

— Още едно доказателство, че трябва да бъдем предпазливи — възрази Кейн.

Бърк знаеше много добре кога да се признае за победен, затова отметна глава и се разсмя.

— Сега си спомних защо никога не играя шах с теб, Кейн. — Поотпусна се и продължи: — И така, какво имаш предвид?

— Баща ти е прав, че трябва да засилим охраната — каза Кейн. — А и започнахме основна проверка на служителите в двореца.

— Проучвате персонала? — Бърк смръщи тъмните си вежди.

— За да успееш да хванеш някои престъпник, трябва да разсъждаваш като него. Ако аз исках да те убия, щях да се опитам най-напред да намеря за целта човек отвътре.

Бърк си припомни как Шантал едва не бе убита от престъпник, престорил се на сервитьор и заместил в последния момент титуляря, и прие мълчаливо този довод.

— Друго?

— Имаш нужда от телохранители.

— Отказвам.

— В началото Шантал също се съпротивляваше. Именно поради това се наложи баща ти и президентът да стигнат до нелепата идея да ме представят като помощник държавен секретар. Но по-късно бе дяволски щастлива, че бях близо до нея.

И то не само поради причини, свързани с безопасността ѝ, спомни си Кейн, но предпочете да не споделя този интимен момент с брата и бащата на съпругата си.

— Ще приема само един телохранител. Не повече — отсеке Бърк. От време на време бяха необходими дипломация и компромиси.

— Нужни са поне трима — настоя принц Едуард.

— Един. — Бърк погледна твърдо баща си. — И се съгласявам само за да бъдеш спокоен.

— Страшно си упорит — промърмори Едуард.

Устните на сина му се извиха в лека усмивка.

— Имах много добър учител — отвърна тихо и се обърна към Кейн. — Нещо друго?

— В деня на фестивала искаме сред народа, наред с униформените полицаи, да има и цивилни агенти.

— Никакъв проблем. — Бърк сви рамене. — Не бих желал да пострадат невинни хора.

— И макар целта да си ти, смятаме, че трябва да се помисли и за охраната на Шантал, Ноел и майка ти, за да се попречи да бъдат използвани срещу теб.

— Имаш предвид като заложници ли? — Тази противна мисъл не му бе дошла наум.

— Знаеш, че се случват и такива неща.

— Тогава безспорно жените трябва да имат телохранители — каза Бърк с решителност, за която Кейн смяташе, че ще му служи добре, когато се възкачи на престола. — Можеш ли да се погрижиш за това?

— Вече съм го направил. Има още нещо.

Бърк се намръщи.

— Ако става въпрос за състезанието...

— „Гран При“ е опасно само по себе си — прекъсна го Кейн. — Като прибавим възможността някой да бърника по колата ти, смятам, че просто си търсиш белята.

Бърк тръсна глава.

— Няма да отменя състезанието. Повече от петдесет години „Монтакроа Гран При“ е най-ефектното рали в Европа. Освен това то привлича много туристи.

През последните две години зрителите бяха повече дори от тези в Монако!

— Не искаме да отменяш каквото и да било — каза принц Едуард. — Не съществува причина ралито да не се проведе, както е планирано.

— Нямам никакво намерение да се откажа от участието си в него. — Бърк скочи отново на крака. — И съм решил твърдо да го спечеля.

— Победата не е всичко — възрази Кейн и мигновено съжали за думите си.

Със зет му си приличаха в много отношения. Тъй като самият той никога не бе обичал изтърканите фрази, знаеше, че и Бърк не ги понася.

— Кейн, винаги съм ти се възхищавал — каза младият принц, — затова ще се престоря, че нищо не съм чул. Хората очакват да ме видят и аз няма да ги разочаровам. Без да ви звучи нескромно, именно моето участие е причината за успеха на „Монтакроа Гран При“ през последните години.

След като бе прекарал две години в близко съжителство с един чудесен пример за неотстъпчивостта на рода Жиродо, Кейн се бе научил да разбира кога е победен.

— Ако не успеем да те придумаме, ще искаме поне да има наши хора на техническите пунктове.

— Чудесно. — Реши, че може да прояви малко великодушие, след като бе постигнал своето по този основен въпрос. — Стига да не ни се мотаят из краката.

— Няма.

— Е, добре, май ще е най-добре да се залавям за работа.

— Благодаря ти, Кейн — обади се принц Едуард. — Отново семейството ни ти е задължено.

— Надявам се да мога да помогна.

— В това няма никакво съмнение — отговори регентът. — О, и моля те, кажи на дъщеря ми, че с майка ѝ бихме желали цялото семейство да се събере на вечеря. Ще имаме гости.

— Гости ли? — попита с подозрение Бърк.

С приближаването на коронацията баща му бе започнал неприкрити сватосвания, които го караха да се чувства неловко. През последните шест месеца неведнъж му се бе случвало да влезе нищо неподозиращ в трапезарията и да види поредната кандидатка — най-често някоя обаятелна европейска принцеса, усмихваща се изкусително. Знаеше, че нескопосаното сватосване на баща му има само една цел — да осигури наследник. И разбираше, че регентът е прав.

— Групата певици, които Шантал ни препоръча за фестивала — напомни му принц Едуард. — „Трио Дарлинг“.

— О! — Бърк бе забравил за тях. — Дъщерите на кнътри певица, който неотдавна почина.

Във въображението му изникна споменът за една от сестрите — беше облечена като фермерско момиче с украсени с мъниста и ресни дрехи, а буйната ѝ платиненоруса коса бе бухнала като облак.

— Точно така — потвърди баща му. — Тъй като младите дами и майка им са обиколили половината свят, за да вземат участие в празника, трябва да им окажем топъл прием. Майка ти ги покани да отседнат в двореца. Очакваме и ти да бъдеш на вечерята.

Бърк помисли, че дългото пътуване на жените не е кой знае каква саможертва. Не и като се има предвид какво значение можеше да има за кариерата им тяхното участие в празненствата за коронацията. Но знаеше много добре отношението на майка му към гостоприемството и разбра, че присъствието му на вечерята е задължително.

— Ще дойда — отговори и реши, че ще трябва да пробва новия двигател на колата по-рано, отколкото бе възнамерявал.

В този момент телефонът на бюрото на принц Едуард извънтя. Регентът вдигна слушалката, а Бърк и Кейн напуснаха библиотеката.

Принц Бърк излезе от двореца и закрачи бързо по покритата с тухли алея към гаража. Лицето му беше навъсено като покритото от

буреносни облаци небе.

Беше човек, който можеше да купи каквото пожелаеше, но имаше едно нещо, което му бе изключително трудно да си осигури — уединението. А сега, благодарение на някаква група кресливи бунтари, то бе станало още по-непостижимо за него. И въпреки факта, че скоро щеше да се възкачи на престола на една от най-богатите — макар и сред най-малките — страни в Европа, принц Бърк Жиродо дьо Монтacroa определено не беше щастлив.

В библиотеката на едно разкошно имение само на пет километра от двореца Жиродо, няколко добре облечени господа седяха в безценни старинни столове, отпиваха от стогодишния коняк и разговаряха за предстоящата коронация. Един от тях — мъж с посребрени коси, собственикът на имението, стана.

— Приятели, живеем във вълнуващо време. Само след десет дни онова парвеню принц Бърк ще бъде премахнато и така най-сетне след двеста дълги години княжество Монтacroa ще бъде върнато на законния му собственик. — Вдигна чаша и изрече тоста си на френски. — Да живее Франция!

Отвън, зад прозорците със закрепени с олово стъкла, отекна злокобно гръмотевица.

Останалите петима станаха и също вдигнаха чашите си.

— Да живее Франция! — повториха те също на френски.

Светкавица разцепи притъмнялото небе...

ВТОРА ГЛАВА

Тесният път към двореца се виеше като змия през гората. В далечината се виждаха планини с покрити със сняг върхове. Аромат на борове изпълваше въздуха.

— Тук пише — прочете Дикси в пътеводителя, — че Монтакроа е купено от семейство Жиродо от френското правителство след провала на Наполеон в Русия.

Пътуваха в сива лимузина. Облеченият в ливрея шофьор ги беше посрещнал учтиво и им бе показал различните съоръжения на колата — телевизор, телефон, малък бар и дори видеокасетофон.

Сабрина, която бе пътувала неведнъж в лимузини, не се впечатли от тези признаци на разкош. Но не можеше да не признае, че снежнобелите орхидеи, поставени в прикрепените към задните врати кристални вази, бяха израз на изтънчен вкус.

— Очевидно Франция е била почти разорена от войните и е започнала да разпродава земя на местни благородници, за да попълни трезора си — прочете Дикси.

— Е, това мога да го разбера — промърмори Сабрина и мислите ѝ се върнаха към кошмарния ден на погребението на баща ѝ.

Всеки, който бе личност в кълтри музиката, бе счел за свой дълг да дойде и да каже последно сбогом на Сони Дарлинг. Името му бе легенда и беше известно дори на хора, които никога не бяха настройвали радиото си на станция за кълтри музика. И въпреки че пътят му към успеха не е бил от леките, Сони бе участвал в представление в Белия дом едва тридесет и три годишен и бе успял да наложи седмичното си телевизионно шоу. Точно тогава Сабрина се бе избавила от злата си баба. И още несвикнала с мисълта, че има баща, да не говорим за славата му, започна да се появява в същото шоу с Ариел и Рейвън. Бяха участвали в него пет незабравими години под името „Малките Дарлинг“.

И тогава той си бе отишъл... Както бе пял на сцената на „Селебрити Тиътър“ във Финикс, сърцето му бе спряло... Макар и

покрусена от внезапната му смърт, Сабрина бе намерила утеха в мисълта, че е починал, докато бе вършил онова, което винаги бе обичал най-силно.

И когато след погребението за първи път от много време насам останаха сами, Дикси използва момента и пушна бомбата — Сони бе умрял, потънал в дългове към Националната данъчна служба...

Очевидно счетоводителят му бе попълвал акуратно всички бланки, а Дикси и Сони бяха вярвали, че са били редовно изплащани. Но според омразния дребен чиновник от данъчната служба директорът на фирмата на Сони бе прибирал парите за себе си, за да изплаща дълговете си от хазарта. Това беше човекът, когото момичетата бяха наричали винаги „чичо Дан“ — същият, който бе и най-добрият приятел на баща им.

Естествено дъщерите на Сони предложиха помощта си. Рейвън изказа съжаление, че онова, с което разполага и би могла да даде, възлиза само на няколко хиляди долара. Съвсем наскоро бе вложила всичките си средства в закупуването на студио за музикални видеопрограми.

Ариел, която живееше в разкошен апартамент в Бевърли Хилс, бе предложила да продаде спортния си зелен ягуар. Подобно на прочутия си баща тя имаше склонността повече да харчи, отколкото да спестява, и затова, въпреки солидната заплата, която получаваше за участието си в телевизионната мелодрама, банковата ѝ сметка не беше нещо, с което човек би могъл да се похвали.

Сабрина също нямаше никакви спестявания. Неотдавна бракът ѝ с един от най-ярките и преуспяващи драматурзи на Бродуей бе приключил с развод и тя бе научила какво се случва с въодушевените и перспективни, но непрактични младоженки, пропуснали да прочетат брачния си договор.

Когато миналата пролет се раздели със съпруга си, за него остана почти всичко и Сабрина се оказа — както и преди — без пукната пара, единствено с дрехите на гърба си. Поне бе помъдряла.

Успя да си намери стабилна работа в рекламите, въпреки че както цялата страна, така и Бродуей бе обхванат от рецесията. Освен това получи краткотраен ангажимент и, макар да не играеше в пиеси на Шекспир, поне успяваше да си плати наема. През повечето време.

Дикси благодари на дъщерите си за тяхното благородство, но обясни през сълзи, че помощта им не е достатъчна. Защото след като бе продала фермата и чистокръвните коне на Сони — негова гордост и радост, колите и картините, дългът към данъчната служба все още възлизаше на зашеметяващата сума от три милиона долара. И малко отгоре.

Рейвън — деловата жена в семейството, веднага посъветва майка си да обяви фалит. Дикси обаче отхвърли предложението — не искаше да опетни по този начин паметта на съпруга си. И добави, че те не бива да се тревожат, тъй като имала план.

В лимузината, наета от погребалното бюро, се възцари тишина. Накрая Дикси проговори и заяви, че има само един изход: момичетата трябва да запишат албум и да тръгнат на турне, за да го рекламират.

Макар да бе зашеметена от предложението — все пак бяха минали години, откакто беше пяла заедно със сестрите си, Сабрина знаеше прекрасно, че мащехата ѝ не се тревожеше за себе си. Ставаше въпрос за престижа на Сони. И когато колата пристигна пред хотела, дъщерите на Сони Дарлинг вече бяха приели, макар и не без известна неохота, предложението на Дикси. В което майка им не се бе съмнявала...

Най-сетне бурята започна. Сабрина наблюдаваше как дъждовните капки се стичат по стъклото на лимузината, която напредваше по пътя към двореца сред обвитите в мъгла дървета.

— Основните източници на приходи са туризмът и банковото дело — продължаваше да чете Дикси, откъсвайки Сабрина от спомените ѝ, — както и постоянно увеличаващото се производство на вина. Доходът на глава от населението е един от най-високите в света, а данъците — от най-ниските.

Никой не продума. Колата взе поредния завой и изведнъж гората се отдръпна и пред тях се разстла хълмиста равнина от свежа кадифена зеленина. Като че ли се бяха озовали в Смарагдовия град на Оз. Жълт знак, поставен край тесния виещ се път, съобщаваше, че тук минават пауни. В градините с подрязани дървета се разхождаха сърни, пламтяха рози, рододендрони, олеандри и магнолии, а от теракотени вази преливаха всякакви цветя в пурпурно, лилаво, оранжево, розово, жълто и бяло.

— Прилича на страна от приказките — прошепна Ариел.

— В пътеводителя се казва, че Монтакроа е място, където приказното и действителното се сливат така, както никъде другаде в света — отвърна Дикси. — О, това е интересно!

— Кое именно? — попита объркана Сабрина. Отново същото чувство! Като че ли бе попаднала под магията на вълшебната представа, създадена някога в мечтите ѝ. Нямаше да се изненада ни най-малко, ако изведнъж през изящните ковани порти минеше позлатена карета с някоя приказна принцеса в нея, която отиваше на бал в двореца.

— Наследяването на трона на Монтакроа върви по мъжка линия. Ако на някой принц не му се роди наследник, Франция си възвръща правата над княжеството.

— Интересно, дали това означава, че принц Бърк си търси съпруга? — почуди се Ариел. — Божичко, ако някоя от нас извади този късмет, това би могло да реши всичките ни финансови проблеми!

Дикси и Рейвън се разсмяха, ала Сабрина остана загледана навън през набразденото от дъжда стъкло и не каза нищо.

Пристигнаха пред двореца. Шофьорът спря лимузината под навеса за коли. Двама лакеи с огромни чадъри забързаха към колата, отвориха вратите и съпроводиха четирите дами. Влязоха в салон, който приличаше на огромна сцена. Край стените му се извисяваха изящни колони в йонийски стил, изработени от златист мрамор с черни жилки. Подът бе покрит с черен мрамор. Над помещението се издигаше купол и от него се спускаха кристални полилеи, от които се лееше златиста светлина. Ренесансови фламандски гоблени, везани със сребърни и златни конци, делеяха място на стените с портрети на предците от рода Жиродо, поставени в богато украсени рамки.

— Е, вече определено не се намираме в Канзас — изрече тихо Сабрина.

Едва бе казала това, и по извитото стълбище заслиза млада жена. Принцеса Шантал Жиродо дъо Монтакроа бе създавала свой собствен стил, който ѝ придаваше драматичност. Благодарение на него, тя можеше да затъмни всички присъстващи, даже когато бе облечена в семпла копринена блуза и джинси.

Сега бе с алена копринена блуза, подчертаваща тъмната ѝ коса и очи, и бял копринен панталон. На ушите ѝ проблясваха прочутите рубини на фамилията Жиродо.

— Скъпа Дикси! — поздрави Шантал с протегнати напред ръце и искрена топлота. — Рейвън, Ариел, скъпа Сабрина, всички сте толкова прекрасни!

Свръхобаятелната принцеса, подир която навремето препускаха безброй репортери от булевардните вестници, за да не изпуснат нищо от шеметния ѝ живот, прегърна всяка една от гостенките и ги обви с аромат на скъп парфюм.

— Добре дошли. Чудесно е, че ви виждам отново! Всички очаквахме с нетърпение пристигането ви. За жалост мама е в Париж с Ноел и помоли да предам извиненията ѝ, че не е тук, за да ви посрещне лично. А Кейн, Бърк и баща ми са се затворили в библиотеката. Предполагам, че обсъждат коронацията. Опасявам се, че аз представлявам целия комитет по посрещането.

— Вие сте повече от достатъчна, принцесо — отвърна Дикси.

— Надявам се, че сте пътували приятно — продължи непринудено Шантал.

— Полетът беше дълъг — отговори Дикси, — но имаше интересен филм.

— Сигурно сте изморени. Нека ви покажа вашия апартамент.

— Много великодушно от ваша страна, че ни поканихте да отседнем в двореца — каза Дикси.

— Напротив, вие проявихте великодушие, като се съгласихте да отделите време от турнето си и да участвате в празненствата — възрази Шантал. — Както ви казах при срещата ни във Вашингтон, вече бе започнало да се очертава, че ще трябва да се примирим с група скучни изпълнители на камерна музика. Не че тя не е приятна в подходящ момент — допълни принцесата. — За жалост баща ми е твърде старомоден и ни трябваше доста време да го убедим, че времената са се променили от дните на неговата коронация.

— Може би трябваше да му дадете някоя касетка с рап музика — предположи Сабрина. — Тогава щяхме да му звучим много по-приятно.

Шантал спря и озари Сабрина с прекрасната си усмивка, украсявала кориците на списанията от цял свят.

— Каква прекрасна идея! Как не съм се сетила! Слава богу, че мама е много убедителна и успя да се справи. — Спря пред една врата в края на коридора. — Надявам се, че това ще бъде подходящо за вас.

Апартаментът беше повече от подходящ. Само всекидневната бе три пъти по-голяма от цялото жилище на Сабрина в Сохо. Тя обгърна с поглед стаята и спря очи на наситеночервените копринени тапети и пурпурните рози на бродирания килим. Извитите прозорци и вратата към балкона бяха със завеси от бяла брюкселска дантела. От тях се разкриваше великолепна гледка към езерото Лозана, покрито сега с лека сребриста мъгла.

В изваяната от мрамор камина весело бумтеше огън. Масичката с мраморен плот, поставена в близост до нея, бе отрупана с пресни плодове, сирена и кутии с бисквити, а в кристална купа имаше черен хайвер върху кубчета лед. Край тях също върху лед бяха поставени бутилки вино и минерална вода.

— Зашеметяващо! — каза Сабрина, когато най-сетне си възвърна дар слово.

Макар в Нашвил семейство Дарлинг да минаваше за едно от богатите, бе започнала да осъзнава, че годишният хонорар на Сони, който съвсем не беше малък, вероятно не би могъл да плати дори домакинските разходи на двореца. Нямахше съмнение, че принцеса Шантал би могла да плати целия дълг на Сони само със седмичната сума, която ѝ се полагаше за дрехи.

Дикси и сестрите ѝ изглеждаха не по-малко поразени.

— Има четири спални — каза Шантал и показа с украсената си с пръстени ръка двете двойки врати. — Моник ще дойде всеки момент и ще се погрижи за багажа ви. Тя ще бъде ваша камериерка, докато сте в двореца. Млада е, но идва от добро семейство и вярвам, че ще ви хареса.

Ще имат лична камериерка! Сабрина знаеше, че това ще се хареса много на Ариел и Дикси, а може би и на Рейвън. Но не и на нея. Но не искаше да засегне Шантал, затова премълча и се зарече сама да оправя дрехите си.

— Вечерята се сервира в осем. Цялото семейство няма търпение да ви види, но ако предпочитате, могат да ви донесат храната тук.

— Разбира се, че ще вечеряме с всички — рече бързо Дикси, а дъщерите ѝ не възразиха.

— Добре. Обикновено преди това вземаме по един аперитив в библиотеката. В двореца има много чупки и коридори и съществува опасност да се загубите, затова с Кейн ще бъдем пред вратата ви в

седем и половина. А междувременно Моник с радост ще ви осигури всичко, от което имате нужда.

Малко по-късно, след като заедно със сестрите си и Дикси бе хапнала сирене и бисквити, Сабрина се прибра в просторната спалня. Голяма част от нея бе заета от легло с балдахин и завеси от прозрачен бял газ. Личеше, че за старинните мебели, които вероятно бяха от векове, се полагаха големи грижи. Отиде до прозореца, отпи от виното, и остана загледана в обвитата в мъгла пленителна гледка навън.

Между дърветата в далечината, близо до езерото, се стрелна нещо червено. Разбра, че е състезателна кола, която вземаше завоите с главоломна скорост.

Несъмнено е принцът плейбой, реши Сабрина и сви неодобрително устни, макар да не можеше да откъсне очи от опасната гледка...

Колата беше направо мечта. Бърк вземаше острите завои с лъскавото ферари, доволен, че то откликваше и на най-лекото докосване.

Когато бе заявил пред баща си и Кейн, че тази година ще спечели състезанието, това съвсем не беше перчене — високомерието не бе в неговия стил. Изпитваше увереност в победата и през последните пет години беше вървял неотклонно към нея.

Подобно на много други бъдещи владетели, Бърк бе заставен да чака търпеливо, докато баща му се откаже от властта. Не че междувременно не бе имал с какво да се занимава. Надзираваше съвета по туризма, който беше важен дял от икономиката на страната, бе председател на управителния съвет на „Жиродо Банк“ и активно поддържаше спорта. Бе станал капитан на отбора по поло на Монтacroa, само и само да привлече повече чужди екипи в страната си. И беше успял. По време на сезона тесните калдъръмени улици на градчето се задръстваха от луксозни автомобили.

Широките гуми на колата бяха прилепнали здраво към хлъзгавия асфалт. Двигателят, монтиран на милиметри зад каската му, ревеше оглушително. Бърк знаеше, че след коронацията стилът му на живот ще се промени коренно и ще му се наложи да изостави този великолепен спорт, в който бе влюбен. Все пак, едно е наследникът на

трона да бъде възприеман като безразсъден плейбой, търсец удоволствия, съвсем друго — регентът да бъде виждан в такава светлина.

По дяволите, страшно му се искаше да спечели!

Изведнъж в кабината започна да се просмуква сив дим. Преди да бе успял да размисли какво става, Бърк изгуби контрол над червеното ферари. Изруга и завъртя рязко волана, като се стремеше колата да не полети в развълнуваното от бурята езеро...

Дъждът продължаваше безспирно, обгърнал двореца в мек сребрист облак. След кратък неуспешен опит да подремне и продължителна гореща вана Сабрина се бе облякла и заедно с майка си, Рейвън и Ариел се бе присъединила към кралското семейство за аперитива.

Както винаги, Шантал изглеждаше зашеметяващо в силно вталената си рокля с огнен цвят, а шията и ушите ѝ бяха украсени с изключително красиви перли. Американският ѝ съпруг бе не по-малко привлекателен и с пленителната принцеса представляваха прекрасна двойка.

Ако Шантал бе огън, то по-малката ѝ сестра — принцеса Ноел, беше лед в дългата си сребристосиня рокля. Светлорусата ѝ коса бе прибрана на малък кок. Но искрената топлота в гласа и виолетовите очи контрастираха със студения ѝ вид.

Джесика Жиродо — съпругата на принц Едуард, също бе изключително гостоприемна. Знаеше за всяка от гостенките по нещо специално от творческия им живот, което ги изненада безкрайно. И тъй като самата бе бивша актриса, Джесика накара Ариел да обещае, че ще ѝ разкаже за всички промени, настъпили в Холивуд, след като тя бе изоставила успешната си филмова кариера, за да се омъжи за човека, когото обичаше.

И Едуард ги поздрави сърдечно, но Сабрина долови, че е леко разсеян. Макар да показваше, че следи разговора, той често поглеждаше ту към прозорците, по които се стичаше дъжд, ту към вратата. Беше ѝ ясно защо е разтревожен. Очевидно причината бе липсващият член на семейство Жиродо. Самият принц плейбой.

Най-сетне малката група тръгна към трапезарията. Просторната стая, за която Сабрина предположи, че би могла да вмести целия отбор на „Нюйоркските гиганти“, бе претрупана. Както и по-голямата част от двореца, тя свидетелстваше за необузвано разточителство. Високият таван бе позлатен, стените бяха покрити с фрески, а във всяка ниша имаше барокови съкровища. Подът беше покрит с рядък килим от Обюсон.

Столовете бяха позлатени и с множество извивки, с изключение на един на тясната страна на масивната маса, който по-скоро приличаше на трон.

— Никога не съм виждала такава стая, освен в музеите — каза тихо Сабрина, след като главният прислужник отнесе купите за супа и постави пред всеки чиния за салатата.

Шантал, която седеше от дясната ѝ страна, огледа огромното помещение, като че ли го виждаше за първи път.

— Откакто се е омъжила за баща ми, мама все се опитва да промени тази къща. Но стаите са твърде много, а татко ненавижда промените. Така че нещата не вървят толкова бързо, колкото ѝ се иска. Повечето посетители отначало са поразени от великолепието — призна Шантал. — Всъщност, когато Кейн видя двореца за първи път, се уплаших, че може да оттегли предложението си за женитба и да хване първия самолет за Вашингтон, при това сам. — Усмихна се на съпруга си, седнал от другата страна на масата, който разговаряше с Рейвън. — Скоро ще се убедите, че живеем доста непринудено.

Разговорът вървеше с лекота, но с напредването на вечерта Сабрина забеляза, че Едуард поглеждаше все по-често към празния стол до нея.

Като че ли повикан от мрачните мисли на регента, изведнъж на вратата на трапезарията се появи Бърк. Лицето му бе омазано с масло, от него се стичаше вода и с влизането му в стаята се долови лек мирис на пушек.

— Добър вечер.

— Закъсня — изрече навъсено принц Едуард с вид на човек, който не е свикнал да не изпълняват нарежданията му. — Скоро ще поднесат десерта.

— Съжалявам — отвърна непринудено Бърк, без да обръща внимание на заплашителния поглед на баща си. — Имах малък

проблем.

— О, скъпи! — Джесика го погледна с майчина загриженост. — Май надушвам миризма на пушек?

— Стана малка авария — отвърна той и сви рамене. — Не се притеснявай, мамо, няма нищо сериозно.

— Винаги се тревожа, щом си с тази кола.

— Аз също участвах в автомобилни състезания, когато се срещнахме с теб — напомни принц Едуард на съпругата си.

— Да, но едно е когато става въпрос за любимия, друго е, когато синът ти поема ненужни рискове — подчерта Джесика.

Сабрина си спомни, че всъщност Бърк бе заварен син на Джесика. Когато принц Едуард срещнал американската актриса, той бил женен за една неуравновесена жена, останала до края на дните си в болница поради психически проблеми. Неприкриваната им любовна връзка бе скандализирала Европа цели пет години, докато накрая принцът бе получил развод. Плод на тази непозволена любов бе принцеса Шантал.

Бърк прекоси безценния килим очевидно, без да съзнава, че от него се стича вода.

— Обещавам да не рискувам излишно — каза той и целуна леко майка си по бузата.

Джесика си спомни със закъснение за добрите обноски и представи сина си на гостите. Бърк озари всяка от тях със самоуверена, но извинителна усмивка.

— Съжалявам, че не пристигнах навреме, за да ви поздравя с добре дошли — каза той. — Сега, ако ме извините, ще отида да се измия. — Погледът му се плъзна по стаята, озарявайки с топлота всяка от дамите от семейство Дарлинг, и се прикова в Сабрина.

Всички Дарлинг бяха изненадващо привлекателни, включително и майката. Но тази бе направо зашеметяваща. Лицето ѝ имаше класически овал, а кожата беше безупречна. Косата ѝ бе лъскав поток от злато, който му напомняше за зряла пшеница, огряна от слънцето. Очите ѝ бяха тъмносиви, изпъстрени със сребристи точки, които блестяха като лунни лъчи. Очертаваха ги плътни, дълги мигли и ъгълчетата им бяха леко извити нагоре. Устните ѝ бяха толкова пълни и чувствени, че Бърк се запита дали ще се окажат и така меки, както изглеждаха. Може би. Единственият недостатък на тази жена бе

упоритата ѝ брадичка, реши Бърк. Продължи да я изучава и Сабрина усети как страните ѝ пламват. Беше с копринена рокля, която обгръщаше раменете ѝ, в цветове, преливащи от искрящо розово до греховно алено. На ушите ѝ висяха лъскави златни халки и достигаха почти до голите рамене.

Бърк знаеше, че повечето жени, с изключение на Шантал, която даваше нови измерения на световния блясък, са замесени от едно и също тесто. Бляскави, богати, интелигентни и хладно изтънчени, те се чувстваха прекрасно в европейските салони, ухаещи на оранжерийни цветя, стари мебели и скъпи, приготвени по поръчка на клиента, парфюми. Ако бяха коли, може би щяха да са ролс-ройси. Или бентлита.

Тази жена приличаше повече на ферари. И съвсем не беше онова, което бе очаквал.

Сабрина също го огледа. Макар и с неохота, трябваше да признае, че принцът има интелигентно лице с прекрасно изваяни черти.

Настроена неодобрително срещу този мъж заради разгулния му начин на живот, не бе очаквала, че ще може да открие в него нещо, достойно за възхищение. Косата му беше тъмна, тук-там изсветляла от слънцето — доказателство, че той не прекарва цялото си време в двореца. Сабрина винаги бе харесвала кафявите очи, а кадифените очи на принца имаха наситен шоколадов оттенък. И изглежда, че нищо не им убягваше. Погледът му беше тежък, пряк, обезпокояващ. Достатъчно горещ, за да накара дори водата да заври. Беше ѝ трудно да събере мислите си под тези настойчиви очи. Не помнеше откога не се е чувствала толкова неспокойна. Не ѝ се беше случвало поне от седем години, когато се бе качила за първи път на бродуейска сцена като изпълнителка на главната роля в новата постановка на съпруга си. В нея той бе описал тяхната любов и женитба и пиесата се бе превърнала в сензация.

Наложи се да си припомни, че отдавна се е отказала да чака Прекрасния принц от приказките.

— Бърк, скъпи — каза най-сетне Джесика и сложи край на този напрегат момент, — нали беше тръгнал да се преобличаш?

— Разбира се. — Говореше на мащехата си, ала не откъсваше очи от Сабрина. Нещо в него се раздвижи. ЖЕЛАНИЕ. Той разбра

какво е, но предпочете да не му обръща внимание. Поне засега. —
Връщам се веднага.

Сабрина гледаше как принцът излиза и не можеше да реши дали да приеме думите му като обещание. Или като закана.

ТРЕТА ГЛАВА

Когато Бърк се върна в трапезарията, десертът вече бе поднесен — сладки ягоди в шампанско. Принцът беше облечен в тъмносив италиански костюм, бяла риза и червена копринена вратовръзка с герба на фамилията Жиродо — лъв с корона, символизиращ мотото на семейството: „Благородство, вяроност и смелост“. Все още влажната му коса бе срасана назад. Той се извини отново и седна на празния стол до Сабрина. До нея достигна свежо ухание на хвойнов сапун и то я изненада. По-скоро бе очаквала да използва скъпи френски одеколони с тежък аромат. Одеколонът на нейния съпруг ѝ бе причинявал главоболия, но когато го бе помолила, Артър не бе пожелал да се откаже от мускусния аромат и ѝ беше препоръчал да взема аспирин...

— Ще се наложи ли заради проблема с колата — обърна се принц Едуард към сина си и гласът му отекна в трапезарията — да се откажеш от състезанието?

— Съжалявам, татко — усмихна се Бърк. — Само един маркуч се беше разхлабил.

— Майка ти се тревожи за теб. — Погледна сина си изпод буйните посивели вежди. Макар видът му да беше страховит, Сабрина разбираше, че и той се притеснява.

— Зная. — Младият принц отпрати отново изпълнен с привързаност поглед към Джесика. — И обещавам да не предприемам излишни рискове.

— Това е всичко, което една майка би могла да желае — съгласи се тя. — Но е невъзможно да потисна желанието си да бе поискал да станеш европейски шампион по... табла.

Плътният гърлен смях на Бърк отекна странно в Сабрина. Това я накара да се намръщи и да се съсредоточи над десерта си.

Отначало разговорът се завъртя около шансовете на младия принц да спечели ралито и продължи с предстоящата коронация.

— Току-що си спомних къде съм ви виждал преди — каза тихо Бърк на Сабрина, докато майка му разказваше случки от златната ера

на Холивуд и как срещнала съпруга си.

От мига, в който бе видял Сабрина, принцът имаше чувството, че са се срещали и преди. Бе преровил набързо имена и лица в паметта си и беше изпитал непонятно разочарование, когато отговорът не дойде веднага.

Сабрина го погледна, приготвена вътрешно да отрича всички онези ужасни историйки, публикувани от булевардната преса. Досега не бе помисляла, че един принц би чел подобни глупости. Но не бе и вярвала, че е възможно долнопробни вестници да печатат безнаказано стопроцентови лъжи.

— О? — възкликна с очевидно безразличие тя.

Бърк забеляза как се отдръпва и издига стена помежду им, без да може да разбере причината.

— Бях в Англия за среща на високо равнище, когато играхте в „Частни представления“ в лондонския Уест Енд.

Споменаването на точно тази постановка, обявена от критиците за най-доброто ѝ постижение, предизвика у Сабрина рой неприятни спомени, към които би предпочела да не се връща.

Завършила държавния колеж на Тенеси със специалност „актьорско майсторство“, тя бе поела на север, за да търси щастието си на нийоркските сцени, пренебрегвайки предупрежденията на Сони, че не е лесно да се работи с проклетите янки.

След като беше пристигнала в Манхатън, бе установила, че легендарното име на Сони не може да ѝ отвори вратите към Бродуей. Дори напротив — веднъж бе чула някакъв режисьор да я нарича „онова босоного селянче“.

Далече от семейството си, сама, обезсърчена и изпълнена с тъга по дома, отново бе позволила да бъде избавена. Този път от Артър Лонгстрийт — прочут драматург, женен два пъти, достатъчно възрастен, за да ѝ бъде баща. Той ѝ повери главната роля в новия си сценарий, ожени се за нея и през следващите шест години прави достойние на нийоркската публика всяка сцена от личния им живот.

Сабрина възнегодува срещу това. Но когато разкри пред своя съпруг чувствата си по този повод, те също станаха основа за нова пиеса, наречена „Частни представления“.

Постановката, чийто дебют бе в Англия, а после бе поставена и на Бродуей в прославения „Маджестик тиътър“, бе най-нелюбимата ѝ

сред шестте пиеси, в които бе участвала в главните роли. А също така и последната.

Денят, в който приключи с брака си, поредното протеже на Артър и някогашна дубльорка на Сабрина, зае мястото ѝ както на сцената, така и в леглото му.

— Билетите за „Частни представления“ се разпродадоха за часове — отговори тя.

Пиесата бе поставила абсолютен рекорд по продажба на билети в Уест Енд.

— Телефонните линии бяха блокирали и бе невъзможно човек да се свърже с билетната каса — съгласи се Бърк. — Когато все пак секретарката ми успя да се обади, всички билети бяха разпродадени. Имах късмет, че Даяна ме покани в нейната ложа.

Той спомена името на прекрасната английска принцеса с непринуденост, която накара Сабрина да реши, че това не беше опит да я впечатли. Но все пак, непонятно защо, нещо я загложди.

— Явно са истина думите, че рангът си има своите предимства.

— Невинаги. — Сети се за огромния, мълчалив телохранител, прекарал целия следобед неотлъчно край него като куче пазач. Дори сега човекът стоеше на пост отвън до вратата на трапезарията. Постара се да потисне раздражението си и озари гостенката с обиграната си усмивка. — Двата часа, които прекарах в затъмнения театър, ще останат завинаги едно от най-ярките ми преживявания. Бяхте великолепна.

След съобщението за предстоящата коронация на принца, Сабрина бе виждала усмивката му на кориците на безброй списания. Но нито една от снимките не я бе подготвила за въздействието, което имаше на живо. Като че ли изведнъж заглъхнаха гласовете на разговарящите, тихите звуци от допира на сребърните прибори до порцелановите съдове и звънът на кристалните чаши.

— Благодаря ви.

— След представлението двамата с Даяна отидохме зад кулисите, за да ви поздравим за изключителната игра. Но съпругът ви заяви, че сте уморена, и не желае да ви безпокоят.

Сабрина изтръпна. По дяволите! Как е могъл Артър да постъпи толкова подло? Истината бе, че се бяха скарали ужасно малко преди началото на представлението. Беше го обвинила, че има любовница —

нещо, което той упорито бе отричал до края. Очевидно е решил да я накаже, задето се е осмелила да поставя под съмнение поведението му, като не допусне обожателите ѝ до нея. Сега вече разбираше защо гримьорната ѝ бе останала празна. Тогава това я беше съсипало и бе решила, че лондонската публика не е харесала играта ѝ.

— Вечерта бе трудна — промълви Сабрина едва чуто. Не искаше да признае, че бившият ѝ съпруг е имал такава власт над живота ѝ. Власт, предоставена му съвсем наивно от самата нея. — И искам да отбележа, че никога не съм нервна.

Бърк бе заинтригуван от чувствата, проблеснали в очите ѝ, подобно на светкавица преди буря, раздираща небето на хоризонта. В тях се долавяше и нежност, която той засега предпочете да не забелязва.

— Мога да си представя колко сте се изморили. Ако бе възможно да се впрегне енергията, която вложихте в изпълнението си онази вечер, лампите на Лондон щяха да светят с нея и през двадесет и първи век.

— Вие сте голям ласкател. — Трябваше да признае, че принцът определено е чаровен.

— Само изтъквам един факт. Май четох неотдавна, че играете в Ню Йорк Маги в „Котка върху горещ ламаринен покрив“?

Също така беше чел и че е получила развод. Сега, след като си бе спомнил коя е, Бърк се чудеше защо не бе успял да направи връзка преди, когато Шантал бе предложила триото да участва в празненствата.

Очевидно тогава е бил погълнат от друго — коронацията, ралито, анонимните заплахи за убийство, и не е обърнал внимание. Несъмнено, ако бе разбрал, че тази жена ще пристигне в Монтacroa, това щеше да възбуди у него интерес към сестрите.

— Всъщност пиесата бе поставена в Уестпорт, Кънектикът, а не в Ню Йорк. Все пак наистина играех Маги. За жалост трябваше да напусна, за да осъществя турнето със сестрите си.

Значи турнето не бе по нейно желание. Бърк не се изненада — тя имаше голям талант като изпълнител. И въпреки това се зачуди защо ли една ползваща се с успех актриса бе зарязала ролята, донесла ѝ бурни аплодисменти, и беше предпочела несгодите на пътуваща артистка.

— Прочетох възторжени отзиви и за тази ви роля.

Която освен това ѝ подходеше, допълни наум принцът и се смъмри мислено, задето си я представи сред топлината и влагата на Юга, облечена с много секси копринени бикини.

Сабрина сви рамене и взе една тъмночервена ягода. Леката дреха се плъзна и падна съвсем от раменете ѝ, като разкри розовата плът.

— Тенеси Уилямс е създал изключително въздействаща пиеса. И разбира се Маги Котката е една от онези прекрасни роли, за която всяка актриса е готова дори на убийство.

— Не е ли трудно да изразявате всяка вечер такива силни неподправени чувства? — попита Бърк, заинтригуван как Сабрина успява да запази уравновесеността си.

— Понякога да. Но изпълнението има и пречистващо въздействие. Колко ли хора биха показали най-дълбоките си, най-тъмни и опасни емоции?

Тя бе жена, която никога не се бе опитвала да направлява чувствата си, а точно обратното — оставяше се те да я водят. И макар да знаеше, че мнозина биха сметнали подобно поведение за безразсъдно, в крайна сметка, дори като вземеше предвид проваления си брак, нейните двадесет и осем години живот бяха изпълнени с много повече приятни, отколкото с нерадостни спомени.

— Нима и вие изпитвате такива тъмни и опасни чувства?

— Нима не ги изпитваме всички ние?

— Познахте. — И тъй като в момента собствените му емоции не бяха особено стабилни, Бърк реши да върне разговора към кариерата ѝ. — Значи избирате ролите си според емоционалното им въздействие върху публиката, така ли?

— Точно в момента не съм особено придирчива. Но просто искам да имам възможността да играя различни и предизвикателни роли и свободата да ги избирам. Свободата — продължи тя — е най-големият лукс в живота на човека.

— Сигурен съм и можете да сте спокойна, че актриса от вашата величина би могла да избере всяка роля.

Принцът определено беше ласкател. Нищо чудно, че имаше такава слава сред най-известните жени в света.

— Актърите идват и си отиват — изрече тя старата изтъркана фраза и отвърна с хладна, учтива усмивка на неговата. — Само

пиесите са вечни. Но оценявам доверието ви в моя талант.

В този момент Шантал почука със сребърната си лъжичка по кристалната чаша, за да привлече вниманието на всички.

— Искам да ви съобщя нещо. — Щом устните ѝ се извиха в лека усмивка, Кейн стана от отсрещния край на масата и застана до съпругата си.

— С Кейн се връщате в Монтакроа — предположи принц Едуард и кръстоса ръце на гърдите си в очевидно задоволство. — Време беше.

— Но, папа — сгълча го Шантал, — знаеш, че работата на Кейн е във Вашингтон!

— Тук също има достатъчно работа за съпруга ти — възрази Едуард. Сабрина остана с впечатлението, че спорът не е нов. — Особено сега...

— Защо не оставиш Шантал да продължи? — прекъсна го кротко Бърк. Усмиваше се, ала на Сабрина ѝ се стори, че долавя леко предупреждение в погледа му.

— Когато започне да остарява, на човек му се иска да е заобиколен от децата си — оплака се Едуард.

— Скъпи, ти изобщо не си започнал да остаряваш — успокои го Джесика. — Всеки ще ти каже, че си в разцвета на силите си.

— А човек в разцвета на силите трябва да има внуци, които да продължат рода... Рение има внуци, Филип Английски — също. И жените се нуждаят от внуци — настоя Едуард, — за да има кого да гледат.

— Папа, остави Шантал да говори — намеси се спокойно Ноел. — Хайде, Шантал, целите сме в слух.

— Всъщност, папа, ти си прав. — Шантал озари баща си с топла, изпълнена с обич, усмивка. — Човек в разцвета на силите си трябва да има внуци.

Изведнъж в стаята се възцари тишина.

— Скъпа — възкликна Джесика, — да не би да искаш да кажеш, че...

— С Кейн ще имаме бебе. — Шантал и съпругът ѝ преплетоха пръсти. Кейн поднесе ръката ѝ към устните си и Сабрина почувства как я жегна необичайна за нея завист към очевидната им взаимна привързаност. — Папа, ще ставаш дядо.

За първи път в живота си принцът като че ли изгуби дар слово. Всички в стаята — Дикси, Рейвън, Ариел, както и самата Сабрина, избухнаха в смях при вида на зашеметения, изчервил се, монарх.

— Е, добре — изрева накрая той. — Съвсем навреме, Кейн!

Принцът се обърна към иконома, който, подобно на всички останали, стоеше широко усмихнат.

— Жозеф, новината трябва да се полее с шампанско. На път е да се роди още един Жиродо!

— Още един О'Баниън — поправи го спокойно Кейн с усмивка, но твърдо.

— И това е вярно — съгласи се добродушно Едуард.

— Е, Бърк — обърна се възрастният принц към единствения си син след тостовете и поздравленията, — кога ще последваш примера на Шантал и зет ти?

— Искаш да стана баща? — Бърк повдигна едната си вежда.

— Искам да се ожениш. Очевидно е, че детето ще дойде по-късно.

— Разбира се — промърмори Бърк. — Как не се досетих!

— Няма защо да се шегуваш. Твой дълг след коронацията е да мислиш не за себе си, а за страната. И първото ти задължение към гражданите на Монтacroa е да осигуриш наследник на княжеството.

Сабрина дочу леката въздишка на Бърк, когато баща му започна да изрежда подходящите кандидатки — все от знатни европейски родове.

— Едуард — прекъсна го накрая Джесика, — говорили сме по този въпрос и преди. Трябва да позволиш на сина ни сам да си намери съпруга. Така, както направи ти — заключи многозначително тя.

— А също и дядо ни — добави Шантал и се обърна към семейство Дарлинг. — Чували ли сте историята на нашия дядо?

Дикси отговори, че не са, а принцесата се усмихна и продължи:

— Това е една прекрасна романтична история. Някога, в едно далечно царство, наречено Монтacroa, живял един прекрасен принц на име Филип. След като завършил образованието си в Кеймбридж, той отишъл на почивка в Арлс. Пътуването било подарък от баща му, принц Леон.

— Нашият прадядо — поясни Ноел.

— И така, веднъж, по време на почивката, дядо ни влязъл в някаква кръчма, известна с танцърки, които са истински циганки.

— Точно там — включи се Бърк — той видял за първи път красивата Катя, която била една от най-известните изпълнителки на фламенко в страната. — Очите му се спряха на Сабрина. — И се почувствал, както казвате вие, американците, като поразен от гръм.

— За жалост — продължи Шантал, — принц Леон съвсем не смятал, че някаква чужденка, при това танцърка на фламенко, е подходяща съпруга за бъдещия регент на Монтacroa.

— Но Филип, който бил наследил характерната за рода Жиродо независимост, все пак се оженил за Катя — събщи Ноел. — Без благословията на пралядо ни.

— Естествено, Леон бил разярен — поде отново Шантал. — И заплашил да лиши Филип от наследство. Което разбира се не можел да направи.

— Заради предаването на властта по мъжка линия — поясни Бърк. — Дядо ни бил единственият му син.

— И така накрая всичко завършило щастливо — заключи Шантал. — След като се родил нашият татко, пралядо ни Леон приел младото семейство с разтворени обятия.

— Наистина романтична история — отбеляза Дикси. — Звучи като в баладите на Сони.

— Нали? — съгласи се Шантал. — И ако мислите, че това е романтично, то какво да кажем за баща ни, който се влюбил безумно в нашата майка и така скандализирал цяла Европа?

— Добре де, добре — прекъсна ги Едуард и вдигна ръце. — Предавам се. Бърк, ще ти бъде позволено да избереш сам бъдещата си съпруга.

— О, благодаря ви, татко — отвърна официално младият принц. — Много великодушно от ваша страна.

Три часа по-късно Сабрина стоеше край прозореца в стаята си и гледаше обсипаното със звезди небе. Непълната луна обливаше със светлина градините пред двореца. В някаква постройка недалече от него блещукаше светлина — доказателство, че не само тя има проблеми със съня.

Преди вечеря бе доста отпаднала от продължителния полет, но сега се чувстваше възбудена. Определено вътрешният ѝ часовник беше разстроен и знаеше от опит, че ако остане в леглото, загледана в тавана, нещата щяха само да станат още по-зле. Затова навлече джинси и памучен пуловер и излезе тихо от спалнята.

Бърк остави гаечния ключ, избърса мръсните си ръце в не по-малко мръсния парцал и се усмихна доволно. Беше наел най-добрия механик, но винаги бе изпитвал наслада да почовърка двигателя сам.

Техническите му умения бяха като таланта му на любовник. Вършеше нещата спокойно, без да бърза, и обръщаше изключително внимание на подробностите. Като слушаше мекото бръмчене на добре работещия двигател на едно ферари изпитваше същото задоволство, както когато успяваше да доведе някоя жена до оргазъм, разтърсващ цялото ѝ същество.

Погледна часовника си и установи с изненада, че е минало полунощ.

— Късно е. — Обърна се към мъжа в стаята. — Сигурно трябва да си лягаш.

Дру Тримейн — висок мускулест човек, оказал се изненадващо полезен при препрограмирането на компютъра за настройка на смесителите на горивото, също избърса ръце.

— Смяната ми ще дойде след час.

— Тази денонощна охрана е направо глупост — оплака се принцът.

— Кейн обича максималната сигурност. — Дру сви рамене. — Именно затова е толкова добър.

Тъй като самият той се стремеше постоянно към най-доброто във всичко, което вършеше, Бърк не можеше да не оцени подобно качество у другите. През последните две години, откакто бившият морски авиатор и агент от президентската охрана се бе оженил за сестра му, принцът бе опознал добре зет си. И знаеше, че е интелигентен, с пъргав ум и не по-малко целенасочен от самия него.

— От онова, което ми разказа Кейн, разбрах, че теб също те бива — отбеляза принцът.

Суровите устни на телохранителя, които Бърк не бе видял да се усмихнат нито веднъж през целия ден, се разтеглиха в самоуверена усмивка.

— Няма начин да не го каже — провлече Дру с произношение, което свидетелстваше, че поне седем поколения от рода му са живели в Тенеси. — Ние сме партньори.

— Което само по себе си говори много. Кейн би се задоволил само с най-доброто.

И това бе една от причините, поради които се ожени за Шантал, допълни мислено Бърк.

— Да, какво ли не сме преживели с него. — Телохранителят извади от джоба си шоколад, разви го и предложи на Бърк, който отказа.

Дру беше приятен човек. Но принцът разбираше, че флегматичният му външен вид е само прикритие на пъргавия му мозък и светкавични реакции. Погледна безцелно навън през отворената врата на гаража и изруга тихо, щом видя на лунната светлина нечия светлоруса коса.

— Мислех, че сестрите ми също имат телохранители.

— Така е.

— Защо тогава, по дяволите, Ноел се разхожда сама из градината?

Дру се намръщи озадачено и извади пистолета си от кожения кобур.

— Останете тук.

— Но тя е моя сестра! — възрази Бърк. — Искам да помогна, ако е в опасност.

— Чудесно. Тогава помогнете, като гледате да не оплескаме нещата.

Принцът изпита досада, ала разбираше, че този човек планина има право, затова отстъпи.

Дру се върна като че ли след цяла вечност, появявайки се изведнъж от тъмнината — умение, което изнервяше Бърк.

— Не е принцесата — отговори телохранителят на безмълвния въпрос на принца. — Една от сестрите. Сабрина Дарлинг.

Това обясняваше грешката — тя бе русокоса като Ноел.

— Видя ли те?

— Не. Не исках да я изплаша. Макар че се изкушавах да ѝ поискам автограф — призна смутено Дру.

— Виждал ли си я как играе?

— Не, не съм имал това удоволствие. Но веднъж бях на концерт на Сони Дарлинг в Тенеси. Този човек знаеше как да завладее публиката.

— Очевидно поне една от дъщерите е наследила таланта му — отбеляза Бърк.

— И трите са много добри — призна Дру. — Спомням си коментарите на критиците, макар да беше доста отдавна. Казвах, че Ариел е красавицата на триото, а Рейвън има най-добрия глас. Но Сабрина е наследила способностите на баща си да продаде една песен.

Принцът не се съмняваше в това. От впечатленията, които Сабрина бе оставила у него с изпълнението си, бе сигурен, че тази жена вероятно би успяла да продаде хладилници на ескимосите.

Изведнъж го споходи неприятна мисъл.

— Но ако ние я вземем за Ноел...

— То не би ли могъл и някой друг да сбърка? — довърши вместо него Дру. — Помислих си същото и наредих на едно от момчетата да я наглежда.

— Изключителна прозорливост — призна Бърк.

— Получавате онова, за което плащате.

— Все пак може би ще е по-добре, ако госпожа Дарлинг се прибере.

— Вярно е — съгласи се телохранителят. — Но реших, че може би ще е прекалено, ако я вържа и завлека в стаята ѝ.

Принцът се усмихна на представата, породена от думите на Дру. Така или иначе се налагаше да има бодигард и добре поне, че беше този добродушен гигант.

— Дали пък да не опитам аз? — предложи.

— Добра идея — отвърна Дру и отвори кутия с фъстъци с шоколадова глазура. — Едва ли има жена, която би устояла на един истински принц.

Бърк погледна жълтата кутия с бонбони.

— Нищо чудно, че се разбирате толкова добре с Шантал — отбеляза той. — Изглежда шоколадовото производство се крепи на вас двамата.

— И Кейн казва същото — съгласи се Дру. — Но пък вашият зет е един от онези здравеняци, които са в състояние да станат сутрин и да ометат цяла паница с орехи. Господи, беше ми омръзнало да губя облози от него!

Бърк се разсмя, допи доста сладкото кафе, което телохранителят му бе налял, и излезе от гаража.

На прозореца на стълбището в двореца се очертаваше силуетът на самотна фигура, която наблюдаваше жената в градината и бе видяла как телохранителят я проследи дискретно.

Сега човекът гледаше напрегнато как принц Бърк приближи Сабрина Дарлинг. Беше ли тази среднощна среща случайност? Или бе предварително уговорена?

Може би отговорът ще се окаже доста интересен, каза си замислено наблюдателят.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Сабрина вървеше бавно из лабиринта на великолепната градина и вдъхваше сладкия аромат, изпълнил нощния въздух. Бе привикнала към непрестанния шум на Манхатън и тишината тук ѝ се струваше успокояваща. Напомняше ѝ за приятните летни вечери в семейната ферма в Нашвил.

Но Монтacroа бе много далече от Нашвил. И макар някога къщата, построена от Сони, да ѝ се бе струвала най-прекрасната в света, сега разбираше, че въпреки цялото ѝ великолепие, не бе двореца, за който я смяташе.

Тръсна глава, припомнила си как бе вярвала, че баща ѝ е приказният принц, дошъл да я отведе в замъка си, където щеше да заживее щастливо...

— Толкова глупава съм била — прошепна тя. Животът я бе научил, че разочарованието е неизбежно за жена, повярвала в подобно вечно щастие.

— Извинете, не исках да нарушавам усамотението ви.

Сабрина подскочи, стресната от неочакваното появяване на Бърк. Ако бе научила нещо от шестгодишния си брак, то беше да разпознава кога човек увърта и не казва истината. И сега един вътрешен глас ѝ подсказваше, че принцът не е искрен.

— По-скоро изглежда, че аз нарушавам вашето — отговори, възвръщайки присъствието на духа си. После погледна към вече тъмния гараж. — Как е колата?

— Появи се още един проблем със смесването на горивото, но мисля, че сега вече всичко е наред.

— Проверихте ли чиповете на компютъра, следящ подаването на горивото?

— Оказа се, че са били монтирани не тези, които трябва. — Бърк я погледна с интерес. — Как познахте?

— На младини баща ми е бил страстно запален по автомобилните състезания. По времето, когато отидох да живея при

него, Дикси бе успяла да го откаже от тях и той вече се утешаваше като зрител. Но любовта му към колите остана завинаги. Когато бях на шестнадесет години, купи едно червено ферари.

— Фераритата са прекрасни автомобили.

— Беше много бързо, а открай време спортните коли са моя слабост. Татко забрани категорично да карам ферарито. Но не можах да устоя и една нощ, докато той беше на турне, взех колата. — Въздъхна от удоволствие при спомена, забравила, че е неразумно да изоставя предпазливостта си в присъствието на този мъж. — Бях вдигнала сто и осемдесет километра в час, преди да ме пипне пътната полиция.

— Можело е да загинете.

— И татко каза така. Но се изрази много... по-силно. — Прекрасните ѝ очи се усмихваха. — Всъщност, дори камък би се изчервил от думите му. Беше ми забранено да карам шест месеца, но след две седмици той се предаде и отмени наказанието си.

Бърк не бе изненадан. Имаше чувството, че човек трудно би отказал каквото и да е на жена като нея.

— Това не обяснява откъде знаете за чиповете.

— О, да. С баща ми всяка година ходехме на „Финикс Гран При“, най-вълнуващото събитие, което съм виждала. Татко имаше пропуск, който му осигуряваше достъп до техническите пунктове. Спомням си, че веднъж един от шофьорите се оплака от двигателя. Оказа се, че причината е в чиповете.

Бърк видя как очите ѝ се замъглиха от спомените и чу лека въздишка.

— Съжалявам за голямата ви загуба — прошепна той. — Винаги боли, когато изгубиш близък човек.

След смъртта на баща ѝ Сабрина бе чула много съболезнования, но въпреки това простичките думи на принца я трогнаха. Тя не можеше да знае, че майка му е била настанена в клиника за душевно болни, когато Бърк е бил невръстно дете. Но щом бе научил преди три години, че Клеа Жиродо се е самоубила, той бе изпитал чувство на загуба и дълбока болка.

— Стана съвсем внезапно — каза Сабрина по-скоро на себе си, отколкото на него. — Татко беше необикновен човек. Знаем, че е глупаво, но вярвах, че ще е жив вечно.

— Често и аз изпитвам същото към моя баща. Някои хора изглеждат недостижими. И макар да съм се готвил цял живот да стана регент, напоследък започнах да се притеснявам, че няма да се окажа достоен негов заместник.

Бърк бе потресен, че споделя нещо толкова лично с жена, която почти не познаваше. Сабрина Дарлинг му въздействаше не само чувствено, но и успокояващо.

— След всичко, което Шантал ми е разказвала за вас, не се съмнявам нито за миг, че ще бъдете добър владетел.

Той се вгледа в лицето ѝ, като се мъчеше да открие някакъв недостатък, поне един дефект, който да охлади дивите видения, нахлули в съзнанието му. Нейното ухание го изпълваше, а устните ѝ, толкова близо до неговите, го привличаха. Само малко да се наведе, съвсем малко и...

От езерото внезапно повя и Сабрина потрепери.

— Би трябвало да се приберете — предложи той, спомнил си защо бе тръгнал да я търси, — преди да настинете.

— Сигурно сте прав. — Сърцето ѝ биеше неспокойно. Какво ли имаше в този мъж, че в негово присъствие гърлото ѝ пресъхваше и цялата потръпваше?

Принцът забеляза как тя сви устни и изтълкува погрешно причината за това.

— Съжалявам, ако съм ви натъжил.

— Не се притеснявайте. — Погледна замислено към езерото. — Мисля за татко постоянно.

— Изглежда сте били много близки.

— Обожавах го! — отвърна Сабрина.

— Толкова много, че да се откажете от кариерата си, за да изплатите данъчните му задължения?

Това бе изстрел в тъмното — след вечеря Бърк бе подразбрал някои неща от Шантал за семейство Дарлинг. И дори сестра му да бе помислила за странен внезапния му интерес към Сабрина, тя бе достатъчно тактична, за да не го подритва.

— Татко не беше мошеник! — отвърна горещо Сабрина в защита на Сони.

— Извинявам се. Не исках да засегна нито вас, нито покойния ви баща.

Тя разбираше, че прибързаното ѝ избухване е излишно. Винаги ѝ бе трудно да обуздава нрава си, наследен от Сони Дарлинг, особено, когато нервите ѝ бяха опънати.

— Не, аз съм тази, която трябва да се извини. Особено като се има предвид, че наистина чрез турнето опитваме да се разплатим с данъчната служба.

Всъщност бяха подписали договор, съгласно който всички техни хонорари, спечелени от албума, ще отидат за държавата.

— Това е начинание, достойно за възхищение — отговори Бърк, който винаги бе ценял високо верността към семейството.

— Съвсем не. То е просто необходимост. И макар да признавам, че съм малко докачлива на тази тема, това съвсем не извинява избухването ми.

Той не отговори веднага. Намираще я толкова интересна, колкото тя него — вълнуващ. Израснал с двете си полусестри, Бърк знаеше какво може да направи за една жена умелото използване на грим. Но Сабрина Дарлинг бе от онези редки жени, които бяха родени красавици.

— Една прекрасна дама като вас може да използва каквото и да е извинение и на мъжете не им остава нищо друго, освен да ѝ простят. — Гласът му беше равен и предразполагащ. Нещо в погледа му накара сърцето ѝ да забие тревожно.

— Това комплимент ли е, Ваше Височество? — промълви Сабрина с повече увереност, отколкото изпитваше.

— Не, самата истина — отвърна кротко Бърк. — Сигурен съм, че вашето присъствие... разбира се, и присъствието на прекрасните ви сестри, ще допринесе много за предстоящите празненства — заключи той, като насочи умело разговора в друга посока.

Тя се усмихна, все още леко разтърсена от желанието, припламнало в тъмните му очи.

— Прав сте. Наистина трябва да се прибирам. Чака ме тежък ден. Утре смятаме да огледаме театъра, да започнем прослушването на музикантите и да координираме изпълненията си с организационния комитет.

Сабрина не спомена колко ядосана беше Рейвън, когато бе разбрала, че е невъзможно техните музиканти да ги придружат.

Под погледа на изключителните ѝ очи и при звука на мекия ѝ гърлен глас Бърк изпитваше две противоречиви желания. Да пристъпи още по-близо или да се отдръпне. Второто бе по-безопасно, ала първото беше много по-приятно.

— Позволете ми да ви изпратя — проговори накрая той и плъзна ръце в джобовете на джинсите си, потискайки внезапния порив да прекара пръсти през златния поток на косите ѝ.

„Внимавай, вирът е дълбок — каза си предупредително. — Само още една стъпка и си загубен.“ Поради причина, над която нямаше желание да се замисля, тази представа му се стори много изкушаваща.

Вървяха един до друг към двореца и Бърк постоянно долавяше тихите стъпки на човека, който ги следваше. Бе почти благодарен за присъствието на Дру Тримейн — още една причина да не се поддаде на изкушението да целуне Сабрина Дарлинг под леещата се лунна светлина.

Но колкото и привлекателна да я намираше, тя бе усложнение, от което в момента той, честно казано, нямаше нужда. Не сега, когато му предстоеше такава промяна.

Сабрина бе изненадана, когато с пристигането им високите дървени врати се разтвориха. Прислужникът — висок мускулист млад мъж на малко повече от тридесет години, ги поздрави с учтиво кимване на преждевременно побелялата си глава.

— Нима прислугата стои будна, докато си легнат всички от семейството ви? — попита тя, щом поеха нагоре по витото стълбище.

— Кърк е много предан — отвърна уклончиво Бърк. Не можеше да ѝ каже, че Кърк Питърсън е бивш американски правителствен агент, който сега работеше във фирмата на зет му.

— Не се и съмнявам — промърмори Сабрина. — След като е буден в този час...

Стигнаха до вратата на апартамента, в който бе настанено семейство Дарлинг, и застанаха пред нея един срещу друг. И на двамата не им се искаше да се разделят, както и да го признаят.

— Ако желаете, за мен ще бъде удоволствие да ви покажа утре театъра.

— Благодаря, но както вече ви казах, чака ни много работа.

— Ако ви е необходима помощ, за да намерите музиканти...

— Шантал се е погрижила за всичко. Първото прослушване ще бъде в осем и половина.

— Толкова скоро? — прошепна принцът и погледна часовника си. Тя едва ли щеше да успее да се наспи.

— Не разполагаме с много време, а искаме всичко да бъде идеално.

Значи Сабрина също се стремеше към съвършенство. Още една обща черта помежду им, отбеляза мислено Бърк, освен верността към семейството.

— Добре, лека нощ. — Хвана ръката ѝ като че ли за учтиво ръкостискане.

Щом дългите му топли пръсти обвиха нейните, Сабрина се почувства като прикована. По тялото ѝ премина тръпка на очакване. Здравият ѝ разум нашепваше, че трябва да издърпа ръката си, ала не помръдна и остана така, от което и двамата изпитаха удоволствие.

— Лека нощ, Ваше Височество.

За Бърк прищявката бе непознато нещо. Но сега не можа да се въздържа, поддаде се на порива и поднесе пръстите ѝ към устните си.

— Лека нощ, Сабрина — промълви принцът.

Плътният му гърлен глас, допирът на устните му до кожата ѝ, топлият му поглед — всичко това раздвижи в нея нещо първично.

„О, не! — примоли се тя наум. — Не бива!“ Това не биваше да се случи. Нямахше да позволи!

И въпреки че се закле да не допусне грешката да се влюби в мъж, който бе истинско възплъщение на Прекрасния принц от романтичните ѝ мечти, когато двадесет минути по-късно най-сетне се унасяше в сън под разкошния балдахин, мисълта за топлото, прекрасно, възбуждащо усещане, което се бе породило у нея, все още не я бе напуснало...

На пръв поглед Кралският театър на Монтacroa приличаше на шоколадов замък, украсен с хартиени знаменца. Зданието бе разкошно, богато украсено с островърхи кулички и позлата и като че ли пренесено от страната на приказките.

Вътре залата бе опасана с колони в йонийски стил, украсени с мраморни театрални маски и гирлянди, а фреските на тавана създаваха илюзия за нещо живо и реално.

След три дни репетиции Сабрина установи с голяма радост, че архитектът на тази приказна сграда е изпреварил времето си в едно отношение — акустиката бе великолепна. Осветлението, макар и не от най-модерните, бе повече от подходящо за представлението им. Единствено се налагаше да бъде увеличена мощността на електрическото захранване, за да може да се включи компютризираното им видео оборудване.

Беше следобедът на четвъртия ден от репетициите им, когато изведнъж осветлението на сцената премигна и угасна.

— Очевидно сме претоварили електрическата мрежа — реши Рейвън.

— Не е изключено — обади се Ноел, която бе поела цялата организация на представлението и сега наблюдаваше репетицията. Взе безжичния телефон, с който не се разделяше никога, и се обади на директора на поддръжката. — Електротехникът ще дойде всеки момент — обяви тя.

— Все пак е добре, че токът спря — заяви Ариел. — Гърлото ми е като надрано. Няма да е зле да изпия чаша чай.

— С мед и лимон — добави Ноел. — Донесла съм цял термос.

След като през последните три дни бе наблюдавала принцесата в действие, Сабрина изобщо не се изненада, че Ноел не само знаеше какво предпочита да пие Ариел, но и че го е подсигурила.

— Мисля да се поразходя малко — заяви Сабрина. — Май се чувствам напрегната след сутрешното кафе.

Не можеше да признае, че причината за опънатите ѝ нерви бяха безсънните ѝ ноци. Ноци, които бе прекарала, загледана през прозореца към осветения гараж, представяйки си Бърк, надвесен над любимия му автомобил.

Не беше го виждала след разговора им в градината. Казваше си, че въобще не я интересува къде се губи той през деня и изобщо ѝ е все едно какво прави принцът плейбой.

Защо тогава, беше се питала тя безброй пъти през тези три дни, мислите ѝ се връщаха непрекъснато към него? И защо се бе разстроила, като видя снимката му в тазсутрешния вестник, на която той бе заедно с прелестната принцеса на Монако?

Никога по-рано не бе изпитвала такава остра, чисто женска ревност, както при вида на принца, озарил принцеса Каролина с

прекрасната си усмивка. Не бе усетила подобно чувство дори в онзи съдбовен ден, когато се върна вкъщи по-рано от прегледа при лекаря и завари съпруга си в леглото заедно с любовницата му...

Слезе от сцената и тръгна по централната пътека. Стигна до средата на залата, когато изведнъж от един краен стол се надигна някой.

— О! — възкликна неволно Сабрина.

— Изглежда, че притежавам неприятната способност да ви стряскам — каза Бърк и плъзна поглед по нея. — Надявам се, не мислите, че имам навика да се прокрадвам като призрак и да плаша жените.

— Разбира се, че не, Ваше Височество. Но наистина ме изненадахте. Не знаех, че сте в театъра.

Беше го назовала с титлата му, както изискваше протоколът, ала не поднесе ръка за целувка. Реши също, че ще мине без реверанса, препоръчан за случая според прословутия пътеводител на Дикси.

— Квалификациите за ралито приключиха и реших да намина да ви послушам.

Нейното изпълнение му се бе сторило пленително.

Сабрина изчака Бърк да каже нещо за репетицията. Потисна разочарованието си, когато той не го направи, и попита:

— Как завършихте?

Устните ѝ бяха като истински рози. Принцът опита отново да си представи какъв ли е вкусът им.

— Моля?

— Казахте, че квалификациите са приключили. Как се класирахте?

— О, да. — Бърк сви рамене.

Изобщо не мислеше за състезанието. Представяше си, че прави любов с нея на палубата на кралската яхта, полюшваща се леко сред водите на езерото Лозана.

— Финиширах първи. — Тонът му беше съвсем обикновен, но очите му я гледаха така настойчиво, че на Сабрина ѝ се стори, че губи почва под краката си.

— Поздравявам ви.

— Благодаря.

Учтивият разговор замря отново, а те продължаваха да стоят съвсем близо един до друг и да се изучават. Накрая Сабрина не издържа изпитателния му поглед.

— Е? — попита тя и кръстоса ръце на гърдите си.

— Е? — повтори той.

Тя прекара нервно пръсти през гъстите си коси.

— Как смятате, ще стане ли представлението добро?

„Господи, какви красиви ръце има!“ — възкликна мислено Бърк, представяйки си как тънките ѝ пръсти разкопчават ризата, а после гаят възбуждащо гърдите му.

Плъзна ръце в джобовете на джинсите си и се намръщи. Бе възпитаван на добри обноски според протокола първо от баща си, а после от строгите германски гувернантки и накрая от суровия директор на британската военна академия, която бе посещавал, преди да започне да учи право и банково дело в Оксфорд. Никога досега мислите му не се бяха носили неуправлявани, дори по време на най-скучния разговор. И никога, през всичките тридесет и шест години от неговия живот, тялото му не бе откликвало така буйно само при близостта на жена. Всъщност, когато един мъж е богат, свободен и със сравнително приятен външен вид, жените не бяха никакъв проблем.

Но, по дяволите, той желаше Сабрина! Бе я пожелал още в онзи първи ослепителен миг, когато погледите им се бяха кръстосали в трапезарията на двореца, и въпреки че цели три дни бе избягвал упорито тази удивително чувствена жена, единственото, което успя да постигне, бе, че копнежът му по нея се усили.

— Представлението не само ще е добро, но вие и вашите не помалко очарователни сестри ще поставите едно изключително начало на празненствата.

— Много мило от ваша страна. — Мекият ѝ приятен глас го обгърна.

Истината беше, че му ставаше все по-трудно и по-трудно да си припомни за какво разговарят.

— Изключително съм ви благодарен, че се съгласихте да участвате в церемонията по моята коронация.

— По-скоро ние сме благодарни за предоставената ни възможност и очакваме с голямо нетърпение мига, в който ще можем да пеем за вас.

Принцът се развесели при думите ѝ, обаче се постара да не се издаде. Тя го лъжеше. Но толкова мило, че той не можа да се въздържи да не я подразни съвсем мъничко.

— Май не е било точно така.

Сабрина усети, как топла вълна заля страните ѝ и бе благодарна за оскъдното осветление.

— Дори и да съм проявила известно колебание, когато принцеса Шантал поиска да участваме в празненствата, то причината беше, че не смятах нашата музика за подходяща за подобно тържествено събитие. — Опитваше се да говори спокойно, за да прикрие обзелото я объркване, когато бе разбрала, че принцът е научил за първоначалното ѝ нежелание за участие в тържествата.

Естествено, мнозинството беше срещу нея. Ариел и Рейвън, да не говорим за Дикси, бяха подскочили от радост, щом научиха за тази златна възможност. И Сабрина бе заставена да признае с неохота, че са били прави. Щом се разчу за концерта им в Монтакроа, билетите за останалите три месеца от деветмесечното им турне се бяха разпродали мигновено.

Бърк повдигна вежда.

— Може би сте очаквали, че ще предпочета Моцарт? Или Бах?

— Нещо от този род.

— На самата коронация ще има музика от Моцарт. Но семейството ни искаше нещо по-съвременно за празненствата.

В другия край на залата се отвори врата и ги обля ослепителната светлина на лятното слънце. Влезе електротехникът, повикан от Ноел.

— Божичко, нима това не е отговор на нашите молитви? — възкликна Ариел с дрезгавия си южняшки глас, така добре познат на телевизионните зрители. Глас на жена, заинтригувана от появата на някой мъж.

След смъртта на съпруга си Дикси бе започнала да настоява още повече за внуци. Може би, рече си Сабрина, Ариел ще бъде тази, която ще зарадва майка ни.

След като бе припаднала на сцената по време на второ действие на „Частни представления“, Сабрина бе претърпяла спешна операция, оставила я безплодна. Тогава Артър я бе уверил, че за него това е без значение и накрая бяха стигнали до извода, че не желаят да имат деца.

Едва по-късно, когато се избави от властния си съпруг и започна да разсъждава самостоятелно, осъзна, че Артър е бил този, който никога не е искал деца. И както във всичко останало в техния брак, тя се бе съгласила с него в израз на стремежа си да му угоди и на отчаяната нужда да бъде обичана.

Изправена пред факта, че никога няма да стане майка, тя бе изпитала чувство на непоправима загуба. После бе получила мечтаната роля на Маги и беше твърде заета, за да мисли за мъката си. Но нямаше ден, през който да не изпита за момент дълбоко съжаление.

— Може би повредата ще бъде отстранена скоро — рече тя, като си мислеше, че без съмнение електротехникът ще работи с максимална бързина, само и само да впечатли сестра ѝ. Или обратното — ще гледа да проточи нещата, за да остане тук колкото може по-дълго.

Бе виждала и друг път как зрели мъже бяха готови да направят дори челна стойка, само и само да заслужат един поглед от Ариел Дарлинг. Досега, като вярна съпруга, не бе забелязала, че повечето мъже се държат по същия начин и в нейно присъствие — нещо, известно много добре на бившия ѝ съпруг.

— Мисля, че на Бернар му се иска ужасно да впечатли сестра ви — съгласи се Бърк.

— Винаги става така. Ариел е красавицата на семейството — отвърна Сабрина без следа от завист. — Прилича на Дикси.

Явно въобще не осъзнаваше, че е истинската красавица в семейство Дарлинг, помисли принцът. Изведнъж му се прииска балът по случай коронацията да е тази вечер. Така щеше да има възможност да танцува с нея — беше сигурен, че Сабрина Дарлинг е от жените, създадени за прегръдките на мъжа. И за леглото.

Под погледа му кръвта ѝ закипя, сърцето ѝ заби лудо, а коленете ѝ се подкосиха.

— Е, беше ми приятно да поговорим. А сега искам да се поразтъпча, преди да възобновим репетицията. Главният ви готвач е чудесен и ако не внимавам, ще имам проблеми с килограмите.

— Не ми се вярва.

— Ще се поразходя край езерото. Не мога да позволя да ми отеснеят костюмите, които Дикси купи за турнето.

— Идеята ви е прекрасна. — Отдръпна се и я пусна да мине. — Приятна разходка.

Усещаше забития му като свредел поглед в гърба си и макар че се зарече да не се обръща, не успя да се въздържи. Очите им се срещнаха и въпреки ясното небе Сабрина бе готова да се закълне, че чу как отекна гръмотевица. Вдигна предизвикателно брадичка, ядосана на самата себе си.

Бърк кимна, приемайки неизреченото предизвикателство.

Тя се обърна и бързо напусна залата, като затръшна огромната врата зад себе си. Бе изпълнена с досада от собствената си глупост и не забеляза как веднага, щом излезе от театъра, някакъв човек я последва безшумно...

Ариел и Рейвън, които до този момент наблюдаваха невъзмутимо разигралата се сцена, се спогледаха усмихнати.

— Май тук стана много горещо — промърмори Ариел, като си вееше с нотите.

— Сабрина заслужава едно приказно изживяване — намеси се Дикси, която не бе изпуснала нито дума от разговора между доведената ѝ дъщеря и принца. — Особено след цялата мерзост, на която я бе подложил онзи никаквец, бившият ѝ съпруг.

— Би било като в приказките! — възкликна Ариел. Рейвън, единствената прагматична личност в артистичното семейство, изглеждаше обезпокоена.

— Но би могло да бъде и истинско нещастие — предупреди тя. — Сега Сабрина е изключително уязвима. А всички знаем славата на принца по отношение на жените...

Докато вървеше към сцената, Бърк не можеше да не дочуе откъси от разговора им. Целият му живот беше на показ. Досега преувеличенията на пресата относно завоеванията му сред нежния пол не го бяха дразнили. Дори бе отбелязвал със задоволство, че винаги, когато ликът му се появява на корицата на някое клюкарско списание, туризмът — основното препитание на страната му, се увеличаваше. И нерядко се беше оплаквал на шега, че макар да не е лесна работа да съпровождаш най-бляскавите красавици в света, е готов на такава саможертва заради семейството и страната си.

Прииска му се да успокои семейството на Сабрина, че не е измамник, за какъвто навярно го вземаше Рейвън. Но самообладанието му надделя и не се поддаде на порива.

Докато изказваше пред сестрите възхищението си от таланта им, не преставаше да мисли за предизвикателството, което бе зърнал в очите на Сабрина. В погледа ѝ нямаше никакво лукавство. Със същия успех можеше да запрати ръкавица в лицето му и да го извика на дуел. Като опитен фехтовач Бърк никога не бе обръщал гръб на предизвикателствата. И това щеше да бъде, реши той, най-приятният дуел в живота му...

ПЕТА ГЛАВА

— Е — попита Ариел същия ден, докато се обличаха за вечеря, — целуна ли те вече?

Сабрина знаеше, че е безполезно да се преструва на нищо неразбираща.

— Не е. Няма и да го направи. Не докато аз имам друго мнение по този въпрос.

— Не те разбирам — възрази Рейвън. — Ако се съди по мълниците, които си мятахте в театъра, изглежда че и в двама ви има натрупана прекалено много сексуална енергия.

— Не съм мислила за секс от развода си — отвърна Сабрина. Знаеше обаче, че не казва истината. Точно предишната нощ бе имала еротичен сън, в който Бърк беше играл главната роля. След изключително реалното видение се събуди потресена и изпълнена с желание. — Освен това трябва да се съсредоточа върху работата си — заключи тя и хвърли предупредителен поглед към банята, където камериерката приготвяше ваната за Дикси.

— Само работа, работа и никакви удоволствия — оплака се Ариел, като ровеше замислено в чекмеджетата на старинния гардероб. — Някой да е виждал пуловера ми с мъниста?

— Не. След Филадельфия не съм го мяркала — отвърна Сабрина.

— По дяволите, забравила съм да го взема от химическото чистене! Мразя живота на път!

— Не си права — намеси се Дикси, излегнала се на тапицираната с розов сатен кушетка. — Понякога той си има своите предимства. Обстановката тук е несравнимо по-различна от местата, по които е отсядал баща ви, когато е започнал кариерата си.

— Не бива да се разглезваме — предупреди Рейвън. Стана и се извърна, за да провери дали ръбовете на чорапите ѝ са прави. — Само след шест дни се връщаме в реалния свят.

— От начина, по който Негово Височество гледаше днес Сабрина — отбеляза Ариел, — бих казала, че има голяма вероятност

една от нас да остане в Страната на приказките.

— Като говорим за приказки... — Преди Сабрина да довърши обаче, в стаята се появи младата камериерка.

— Ще желаят ли госпожата и госпожиците още нещо?

— Постарайте се достатъчно, скъпа Моник — отвърна усмихната Дикси.

— Дори повече от достатъчно — промърмори едва чуто Сабрина.

Наистина, както бе казала Шантал, Моник бе много учтива и вършеше отлично работата си, но начинът, по който постоянно се навърташе наоколо, караше Сабрина да се чувства неловко. Същата вечер двете се бяха спречкали внезапно, когато камериерката бе настояла да приготви ваната ѝ.

Дикси дочу репликата на дъщеря си и я погледна с лек укор.

— Смятам, че ще се оправим сами по-нататък, Моник — отговори тя. — Много сме ти благодарни за всичко, което направи за нас.

— Благодаря, госпожо Дарлинг. Лека ноц. — Камериерката излезе с раболепен поклон от стаята.

— Колко сладко момиче! — рече Дикси и се обърна към Сабрина: — Какво искаше да кажеш, скъпа?

— Само това, че очевидно Ариел е прекарала твърде много години в Холивуд. Животът — изтъкна тя — не е телевизионна мелодрама.

— Зная. — Ариел прибра сръчно косата си и я закрепил с шнола, украсена с изкуствени диаманти. — Но трябва да ти кажа, сестричке, че ако някой мъж ме гледаше по начина, по който принцът те гледа от деня, в който пристигнахме, щях да побързам с чеиза си.

— И аз съм била романтичката в семейството! — промърмори Сабрина.

— Мисля, че Ариел има право, скъпа — намеси се Дикси. — Очевидно е, че принцът е зашеметен.

— Зашеметен ли? — повтори Сабрина. — Честно казано, мамо, дори принцът да проявява някакъв интерес, то той е чисто сексуален.

— Много сполучливи бракове са започнали от секса — отвърна Дикси с поучителен тон, което накара Сабрина да проумее изведнъж

една интимна подробност от отношенията между нейния баща и мащехата ѝ.

— Какво, сега за брак ли ще говорим? — попита тя, пресегна се и дръпна от закачалката една силно вталена рокля от златно ламе, като се чудеше дали да я облече тази вечер.

Дрехата беше страхотна — прилепваше плътно по тялото ѝ и бе купена специално за турнето.

— Това, че веднъж си се изгорила, не означава, че не бива да опиташ отново — каза Ариел.

Настроена дръзко, Сабрина разкопча ципа на роклята и я облече, преди здравият ѝ разум да надделее и да промени решението ѝ.

— Защо не се омъжиш, щом бракът е толкова прекрасно нещо?

— Сега не става въпрос за мен, мила — отговори Ариел. — Освен това, ако човек като принц Бърк ми предложеше брак, щях да го завлека незабавно пред олтара, преди да се е осъзнал и премислил.

— Защо просто не го удариш с нещо по главата и не го повлечеш към църквата? — предложи Рейвън.

— Идеята е страхотна! — Ариел се обърна усмихната към Дикси. — Какво ще кажеш, мамо?

— Че сте невъзможни! — отвърна весело майка им. — И за ваше сведение, напълно съм съгласна с принц Едуард. Всяка жена иска да има внуци, които да глези.

Закачливият разговор бе поел в твърде позната посока. Изведнъж трите сестри проявиха особено жив интерес към приготовленията си за вечерта. Думите на Дикси отекнаха болезнено в Сабрина, но тя си каза, че грешката е само нейна, задето не бе доверила на семейството си истината за състоянието си.

Непосредствено след операцията не бе изпитвала нужда от съчувствието на сестрите и мащехата си. После все не намираще смелост да им каже. И докато слизаше по широкото извито стълбище, се зарече, че до края на турнето ще разкрие мъчителната си тайна...

За първи път след пристигането им Бърк се беше присъединил към аперитива в библиотеката преди вечеря. Щом го зърна, Сабрина усети как стомахът ѝ се свива.

Принцът стоеше край огромната камина, ослепителен във вечерния си костюм, и тя разбра, че е изпаднала в беда. Рече си, че благоразумието е най-важният елемент на храбростта, и остана в

отсрещния край на стаята. Бърбореха непринудено с Шантал, когато Бърк застана до нея.

— Ако не възразяваш — обърна се той към сестра си, — бих желал да покажа нещо на Сабрина.

Шантал го погледна въпросително.

— В такъв случай, предполагам, че трябва да попиташ нея — отговори тя и отправи към Сабрина поглед, който казваше: „Мъже, какво да ги правиш“.

— Госпожице? — заговори той Сабрина за първи път тази вечер, откакто бе влязла в стаята преди десетина минути.

Приятната му усмивка я смути.

— Ще бъде неучтиво от моя страна, ако закъснея за вечеря.

— Няма да се забавим. Обещавам да бъдем в трапезарията преди началото на вечерята.

Съзнавайки, че всички погледи са устремени към тях, тя си каза, че по-добре да излезе от библиотеката, ако ще и със самия дявол, само и само да не бъде център на внимание.

— Добре, предполагам, че мога да отделя няколко минути.

Бърк се усмихна широко.

— Благодаря ви — каза той съвсем официално. — Оценявам жертвата. — Подхвана я за лакътя и я изведе от библиотеката.

Тръгнаха из лабиринта от виеци се стълби и коридори. Въведе я в стая, която приличаше на музей. Сабрина спря, загледана в множеството лъскави доспехи.

— Доведохте ме тук, за да ми покажете тези оръжия? — Бе твърде изненадана, защото беше помислила, че възнамерява да я целуне. Очевидно грешеше.

— Не съвсем.

— Радвам се. Предполагам, че сега е моментът да ви кажа, че съм привърженичка на мира.

— Убеждение, достойно за възхищение — съгласи се непринудено принцът.

Тя спря пред пълен комплект позлатени доспехи, украсени с релефни изображения и гравюри.

— Изключителна изработка! — Представи си неволно Бърк, яхнал лъскав бял кон и облечен в тези доспехи.

— Принадлежали са на Максимилиан I — обясни принцът. — Като дете дядо ми събирал играчки оръжия и войничета. Колкото повече растял, толкова по-големи и истински ставали и играчките.

— Баща ми събираше пистолети от времето на Дивия Запад — каза Сабрина.

— Бих искал да ги видя. — Подобно на повечето европейци, Бърк изпитваше интерес към американския Запад.

— Мама ги продаде. Не искаше, но нямаше избор.

Като разбираше, че отново постъпва импулсивно, принцът се зарече да открие колекцията на Сони Дарлинг и да я върне на семейството му. Опита да се убеди, че решението не е свързано с чувствата му към Сабрина, а се дължи на уважението към традицията и на убеждението, че някои вещи притежават емоционална стойност.

— Не ви поканих тук, за да ви натъжа — рече той. — Искан да ви покажа нещо. — Хвана я за ръка и я поведе към отсрещната стена.

Там висеше окачен портрет в тежка позлатена рамка. На него в естествен размер бе нарисувана млада жена. Тя бе облечена в традиционна алена рокля за фламенко, украсена с волани от черна дантела. Тъмната коса бе разпръсната по голите рамене, а в очите ѝ — по-скоро черни, отколкото кафяви, пламтеше буен огън.

— Невероятна е!

— Това е Катя Жиродо, испанската съпруга на Филип и моя баба.

— Циганката...

— Катя е имала ясновидска дарба — продължи Бърк. — За жалост в Монтacroа винаги е имало суеверни хора и някои от тях я обвинили, че е вещица. Семейството обаче свикнало със свръхестествената способност и започнало да ѝ вярва.

— Нима вярвате в ясновидството?

Принцът сви рамене.

— То е нещо интригуващо, но за съжаление недоказано. Все пак — заяви изненадващо, — макар да знам, че е трудно да бъде обяснено екстрасензорното възприятие, не отричам възможността то да съществува, след като израснах с баба като Катя.

— Да, портретът е изключително ярък.

— Нали? От вечерта, когато пристигнахте, си мисля непрекъснато колко много ми напомняте за Катя. И затова пожелах да видите портрета.

А това беше и претекст, макар не много остроумен, да остане насаме с нея... Далеч от сестрите и майка ѝ, от собственото си семейство и бодигардовете, които бяха непрекъснато край тях.

— Но ние изобщо не си приличаме! — Погледна го изненадана.

— Външно може и да не си приличате — призна Бърк, — ала и у двете ви гори един и същи огън, и двете притежавате еднаква енергия и изпитвате радост от живота. — Както и опасната способност да накарате кръвта на мъжа да закипи, добави мислено той. Сабрина въздъхна дълбоко. — Проявих недопустима небрежност — промълви той.

— О? — Изведнъж гърлото ѝ пресъхна.

— Не ви казах колко сте прекрасна тази вечер.

Тясната рокля от златисто ламе обгръщаше плътното тялото ѝ. Отстрани бе цепната високо и разкриваше дългите ѝ прекрасно оформени крака.

— Благодаря.

Той изпита желание да бе имал възможността да присъства в спалнята ѝ, докато е извършвала ритуала на приготовленията си за вечерта — да наблюдава онази чисто женска магия с кремове и парфюми, която цели да омае мъжа.

— Моник съобщи на Шантал, че сте я отпратила рано тази вечер.

Значи Бърк и сестрите му са говорили за мен, помисли Сабрина. Този факт я смути.

— Моник е много добра в работата си и е прекрасно момиче, но когато поиска да ми приготви ваната, просто ѝ предложих да запълни времето си с нещо друго.

— Това е част от задълженията ѝ.

— Зная. Но не ми допада.

— Не ви ли харесва да имате прислуга?

— Разбира се, че ми харесва — отвърна тя. — Сигурна съм, че ще свикна и с Моник, ако я опозная. Ала това, че виси непрекъснато наоколо и е готова да ме обслужи, ме изнервя.

— На повечето жени, които познавам, им е приятно, когато край тях има някой, готов да ги обслужи.

Сабрина вирна брадичка. Очите ѝ потъмняха и добиха цвета на бурно море.

— Чувствам се задължена да изтъкна, че бележката ви е обидна, Ваше Височество. А и аз не съм като повечето жени.

— Така е. — Погледна я внимателно. — Определено.

Очите им се срещнаха и в тях проблесна близост, непозната досега на Бърк. Той се мъчеше да възвърне самообладание и да си спомни кой е и какъв е.

Сабрина почувства, че лицето ѝ пламти, и опита да сведе поглед, но не можа. Струваше ѝ се, че тъмните му очи проникват в мислите ѝ и я хипнотизират. Нямаше сила да се съпротивлява.

— Не смятате ли, че трябва да се връщаме, Ваше Височество? — попита, без да извърне очи.

— Не смяташ ли, че е време да престанеш да се обръщаш толкова официално към мен и да ме наричаш просто Бърк? — Поддал се на изкушението, принцът хвана брадичката ѝ и прекара палец по нежната извивка на страната ѝ, доволен, че Сабрина не трепна и не се отдръпна. — Какво има в теб? — прошепна той. — С какво ме омагьоса, та не мога да престана да мисля за теб?

Докато тя се опитваше да намери отговор на този необикновен въпрос, Бърк сведе бавно глава. Топлият му дъх я накара да забрави всякаква предпазливост и да разтвори устни.

И тогава той я целуна леко.

Сабрина не бе предполагала, че тези твърди устни могат да бъдат толкова нежни. Толкова приятни. И въздъхна от удоволствие, докато си казваше, че не бива да позволява това да продължава. В целувката му нямаше настойчивост. Нито сила. Само търпеливо, нежно увещание. Той плъзна ръце по голите ѝ рамене и обгърна с длани лицето ѝ.

— Знаех си — прошепна Бърк. Зарови дългите си пръсти в косите и наведе главата ѝ назад, за да погледне дълбоко в очите ѝ.

— Какво?

Под погледа му коленете ѝ се подкосиха. Потърси опора и се хвана за широките му рамене.

— Че вкусът ти е толкова приятен, колкото и мислех.

Устните му отново докоснаха с безкрайна нежност нейните, изкушаващи, дразнещи, като едновременно я успокояваха и караха да забрави всички опасения, че случващото се между тях е погрешно.

После бавно, малко по малко, задълбочи целувката, докато накрая Сабрина обви ръце около врата му, притвори очи и притисна

тяло към неговото.

Настойчивостта им се усили и в тях започна да се разпалва страстта. Това вече не бе колебливата, проучваща първа целувка. Чувствата им се разгаряха все по-силно.

Бърк плъзна устни нагоре по лицето ѝ, спря на слепоочието и Сабрина въздъхна. После ги притисна към шията там, където се усещаше лудо препускащият ѝ пулс, и тя изстена. Продължи с поредица от изгарящи целувки по ключицата ѝ, Сабрина изстена отново и се притисна към него още по-силно.

Той вече не мислеше. Някакво кътче от разсъдъка му настояваше, че рискува да загуби всичко заради един-единствен миг на безразсъдство. Но дори след като си каза, че поведението му е истинска лудост, Бърк почувства, че иска повече.

Повече, помисли тя, щом езикът му се плъзна възбуждащо към нейния. Проряза я опияняващо желание, изпълнило всяка клетка от тялото ѝ. С всеки удар на сърцето по вените ѝ напираше неудържимо безразсъдство. Искаше и се нуждаеше от повече. Много, много повече.

Изгарящите му устни се спуснаха по шията ѝ, а ръката му се плъзна по гърба и намери ниско долу някаква точка, за която досега Сабрина не подозираше, че съществува. Той я притисна с вещина, от която по тялото ѝ се разля огън.

— Не! Моля те! — Пое разтреперана дъх, щом най-сетне инстинктът ѝ за самосъхранение бе проговорил. Отдръпна се, прекара несигурни пръсти през разбърканата си коса и го погледна. — Може би е по-добре да отидем при другите — настоя тихо тя.

В Бърк бушуваше страст, която се опитваше да обуздае. Само минута още и щеше да падне на колене пред нея. Искаше му се да я прокълне, задето го бе накарала да се чувства като хлапак, да съдере тази златна дреха и да я обладае незабавно, да задоволи глада, измъчващ от дни тялото и мислите му.

— Както желаш. — Тъмните му очи огледаха пламналото ѝ лице. Опита да си припомни коя друга жена бе успявала да го влуди така, и то само с една целувка, ала не успя. — Трябва ли да се извиня?

В очите ѝ проблесна мълния.

— Само да посмееш!

— Добре. Няма. — Не се бе молил никога на никоя жена. Сега се страхуваше, че при Сабрина може би това щеше да се окаже

неизбежно. И че сигурно си струваше. — Ще се почувстваш ли спокойна, ако ти дам дума, че през останалата част от вечерта ще се държа безупречно?

— Вероятно.

След като се върнаха, Сабрина установи, че може да му вярва. Но дали можеше да вярва и на себе си?

Бяха приключили току-що вечерята, когато Бърк я изненада отново.

— Госпожо Дарлинг — обърна се той към Дикси, която седеше на края на масата от дясната страна на Едуард, — опасявам се, че бях прекалено погълнат от приготовленията за ралито и поради това досега пренебрегнах задълженията си на домакин. За мен ще бъде чест, ако вие и вашите прекрасни дъщери ми позволите да ви заведа тази вечер в казиното.

Щом чу предложението на принца, Дикси засия.

— О, Ваше Височество, това ще бъде чест за нас!

Рейвън и Ариел също посрещнаха с въодушевление идеята да посетят прочутото игрално заведение, където си даваха среща най-богатите и известни хора в света. Това обаче накара Сабрина да се запъне.

— Нима нямаш някакво официално задължение?

— Не, освен коктейла, който се дава преди състезанието — отвърна Бърк. — Но съм сигурен, че ще се справят и без мен.

— Утре те чака още една квалификация.

— Така е. Но колата е в отлично състояние. Не ми остава нищо друго, освен да се появя навреме.

— Мислех, че би желал да се напиш добре.

— Да, обаче все още е рано. А няколко часа край игралните маси несъмнено ще ми позволят да се поотпусна.

Ала Сабрина знаеше, че времето, прекарано с принца плейбой, съвсем няма да ѝ позволи да се отпусне. Бе почти готова да откаже, когато видя, че в тъмните очи на Бърк проблесна предизвикателство. Също като нейното, което му бе хвърлила днес.

— Не играя хазарт.

— Всички играят — възрази непринудено тон.

— Не и аз.

— Животът е хазарт.

— Не и за мен. — Сабрина усещаше, че двете семейства ги наблюдават с интерес. Съзнаваше, че упорства ненужно, но не можеше да спре.

Бърк я изгледа продължително, но тя не успя да прочете нищо в тъмните му очи.

— Може би е време да поемеш някакъв риск. — Думите му нямаха нищо общо с игрите в казиното.

— Не зная правилата на играта — отвърна тя, като също нямаше предвид хазарта, а случващото се между нея и принца.

— Лесно ще се научиш. Нашите крупиета са много отзивчиви.

— Звучи чудесно — отговори с престорено въодушевление тя. Тонът ѝ беше на жена, разбрала, че само ще предизвика приказки и догадки, ако продължи да се противи.

— Прекрасно — каза Бърк с интонацията на мъж, свикнал да става така, както пожелае.

Не за първи път, след като се бе запознала с принца на Монтacroa, Сабрина остана с впечатлението, че макар да притежава много повече чар в сравнение с бившия ѝ съпруг, Бърк Жиродо е не по-малко властна натура.

Както всичко останало в страната, и кралското казино изглеждаше като илюстрация на вълшебна приказка. В него цареше старомодност и разкош.

За разлика от игралните домове в Лас Вегас или Атлантик Сити, обстановката тук бе елегантна и изискана. В казиното идваха най-големите богаташи на света, за да проиграят някой и друг милион, докато решаваха кой европейски хотел или универсален магазин да закупят. Жените носеха изключителните си бижута гордо и открито — нещо, което съвсем не беше безопасно в много от европейските игрални домове. От залите не долитаха възторжени възклицания на радост от спечеленото богатство, нито скръбни вопли или шумни ругатни при загубите.

Щом Бърк влезе с гостенките си в главната игрална зала, из нея се понесе шепот и се дочуха любопитни гласове. От начина, по който бе поставил леко ръка на кръста ѝ, като явно я водеше край

множеството играчи, Сабрина подозираше, че голяма част от вниманието бе насочено към нея.

— Това е частният салон — осведоми ги принцът, когато влязоха в една стая, която беше по-малка от главната, но бе още по-богато украсена.

Той се усмихна на красива млада блондинка, облечена в дълга черна вечерна рокля, подчертаваща всяка извивка на прекрасното ѝ тяло. Сабрина усети същия остър пристъп на ревност, както когато бе видяла във вестника снимката на принца с принцеса Каролина.

Жената тръгна плавно към тях и въпреки тясната рокля успя да направи изискан реверанс.

— Ваше Височество — поздрави тя на английски с френски акцент, — всичко е подготвено за гостите ви точно така, както пожелахте.

— Чудесно. — Бърк се усмихваше на жената с топлота и възхищение. Въпреки че не я познаваше, Сабрина вече я мразеше. — Уредих всяка от вас да получи кредит от банката.

Твърде щедрата сума, която им съобщи, накара Дикси, Ариел и Рейвън да възкликнат от изненада и задоволство. Но не и Сабрина. Вече бе решила, че принц Бърк не може да я изненада с нищо. И макар да ѝ беше неприятно, тя подозираше, че щедростта му имаше за цел да подкупи Дикси и да получи нейното съгласие за флирт с най-голямата ѝ дъщеря. Ако наистина планът му беше такъв, то той определено жънеше успехи.

— Тъй като заяви, че не играеш хазарт, за мен ще бъде удоволствие да ти помогна да се научиш.

— Добре — измънка Сабрина. — Но се надявам — предупреди тя, докато отиваха към другия край на салона, — че няма да се ядосаш, когато загубя всичко.

Бърк спря, погледна я така, че сърцето ѝ замря, а после я погали по лицето с опакото на ръката си.

— Съмнявам се, че изобщо е възможно да ме ядосаш, Сабрина.

Бе я докоснал съвсем леко, но то се оказа достатъчно, за да почувства как гърлото ѝ пресъхва.

— Не се знае — отвърна тя. — Нощта е пред нас.

Той се разсмя с приятния си гърлен смях, прекъснал за нейна радост възбуждащия миг на очарование.

— Ела, Сабрина — прикани я принцът и я поведе към рулетката.
— Не зная защо, но тази нощ се чувствам много щастлив!

ШЕСТА ГЛАВА

Жената крупие направи реверанс, щом Бърк спря при рулетката. Той остави пред Сабрина цял куп чипове и я покани да избере число.

— Толкова са много! — Тя прехапа устна, като че ли вземаше решение от изключителна важност.

Останалите играчи и облечената във фрак жена край рулетката я чакаха търпеливо да заложи. Всеки гост на семейството на регента би могъл да се колебае цяла нощ и никой от присъстващите нямаше дори да промърмори в знак на протест.

— Като начало защо не заложиш на цвят? — предложи Бърк. — Възможностите са само две.

Това наистина беше по-лесно. Сабрина избра червено — цветът на страховитата състезателна кола на Бърк.

— Смела жена — засмя се той, щом тя постави един-единствен чип на зеленото сукно. — Така поне ще играеш до зори, докато загубиш всичко.

Мисълта да прекара нощта с прекрасната Сабрина му харесваше, но Бърк можеше да измисли много по-приятни начини, с които да запълни часовете пред тях.

— Ш-ш-т! — предупреди го тя, щом колелото се завъртя.

Не откъсна нито за миг очи от подскачащото стоманено топче, докато то най-сетне падна в гнездото на дванадесет, червено.

— Спечелих! — Сабрина изпляска с ръце, когато крупие то й върна нейния чип заедно с още един. — О, искам да опитам пак!

Постави отново един чип, без да обръща внимание на развеселения принц, този път на черно — цвета на лъскавата коса на Бърк. Затаи дъх, изпълнена докрай с напрежение. Рулетката се въртеше и въртеше, докато топчето спря на едно, черно.

Не можеше да не спечелят. Нощта напредваше, а Сабрина ставаше все по-храбра. Премина на числа, като залагаше цели шепи чипове, и неизменно печелеше. Купчината пред нея растеше.

Бяха изминали много часове, когато тя най-сетне се опомни. До Бърк застана сервитьорка, облечена в черна рокля в гръцки стил с поднос в ръка, на който имаше две чаши с шампанско.

— Доминик ви изпраща виното, за да отпразнувате успеха на вашата гостенка — каза усмихнато тя.

— Благодаря. Кажете, моля ви, на Доминик, че оценявам жеста. Той подаде едната чаша на Сабрина.

— Мисля, че случаят заслужава да вдигнем тост.

Сабрина искаше да сподели радостта си със сестрите и майка си. Потърси ги с поглед, но не ги видя никъде.

— Къде са останалите?

— Върнаха се в двореца преди час.

— Преди час? — Погледна часовника си и видя с удивление, че минава полунощ. — Но защо не се обадиха?

— Майка ти не искаше да прекъсне поредицата от щастливите ти попадения.

Нищо чудно, помисли тя, Дикси бе много суеверна.

— В такъв случай добре е и ние да си тръгваме. Все пак след няколко часа трябва да участваш в състезание.

— Както желаш. — Забравил за тоста, Бърк остави недокоснатото шампанско на подноса на една минаваща сервитьорка. — Ще осребря чиповете.

Докато го чакаше, Сабрина огледа разсеяно стаята и видя с изненада на бара американския шофьор на Бърк.

— Изглежда, че шофьорът ти добре се забавлява — отбеляза тя, щом принцът се върна.

— Дру никога не играе хазарт, нито пък пие, когато е на работа. Протегни ръка.

Той постави на дланта ѝ цяла купчина цветни банкноти, които смътно напомнях парите от играта на монополи.

— Господи, какво е това?

— Твоята печалба.

Сабрина погледна парите.

— И каква е сумата?

— Около сто хиляди наши франка.

Тя бе потресена.

— Какво правят те в американски долари?

— Някъде около седемдесет и пет хиляди. Всъщност, малко повече.

— Как, за бога, успях да спечеля толкова много?

— Никак не е трудно, когато играеш със стофранкови чипове.

— Стофранкови чипове? — изписука Сабрина. Въобще не се бе сетила да попита за стойността им.

Сега бе ред на Бърк да се изненада.

— Разбира се. От колко мислеше, че са?

— Не зная. Може би от пет франка. Или десет.

— В Монтacroa?! — възкликна той. Очевидно наивността ѝ го забавляваше.

Тя протегна парите към него.

— Не мога да ги взема.

— Разбира се, че можеш. — Бърк взе банкнотите, разкопча вечерната ѝ чантичка и ги напъха вътре. — Ако идеята да похарчиш парите сама ти се струва неприемлива, считай ги като мой влог във фонда за погасяване на данъците на Сони Дарлинг. Освен това — добави, — не забравяй, че съвсем спокойно можеше да загубиш всичко.

При тази мисъл коленете ѝ омекнаха. Ето защо не играеше никога хазарт! И така бе избрала несигурна кариера и не бе готова да поеме повече никакви рискове!

Зад казиното в прикритието на тъмнината се срещнаха мъж и жена.

— Ти се провали!

Гласът му беше леден.

— Нямам никаква вина. — Жената трепереше, но не от студ, а от съвсем реален страх. — Той взе чашата с наркотика, но точно в този момент американката поиска да си тръгват и...

Мъжът изруга гневно. Бръкна в джоба си и извади чифт черни кожени ръкавици.

— Трябва да забравиш всичко, което се случи тази нощ.

— Да, обещавам. Ще забравя всичко.

— Точно така — съгласи се той и прекара ръка по лицето ѝ, станало пепеляво. — Завинаги!

Пръстите му се спуснаха към врата ѝ. Жената се опита да избяга, усетила намеренията му, но беше късно. Мъжът я стисна за гърлото и сподави вика ѝ за помощ. Очите ѝ се разшириха от ужас, а лицето ѝ побеля съвсем. След малко безжизненото ѝ тяло се свлече на земята...

Когато се качиха в лимузината, Сабрина все още мислеше как ли ще реагира Дикси на неочаквания ѝ късмет. Бе започнало да ръми и уличните светлини се виждаха като през мъгла.

— Не зная как да ти се отблагодаря — прошепна тя.

— Ако изпитваш такава нужда, то благодари на щастливата случайност. Аз бях само зрител.

Жестът му бе повече от щедър, каза си Сабрина, загледана през стъклото навън. Видя на тротоара забързан самотен мъж, облечен в черен кожен тренчкот. Той се обърна към минаващата лимузина и за момент ѝ се стори, че очите им се срещнаха. Но си спомни, че това е невъзможно — стъклата на колата бяха затъмнени. Спряха на червен светофар и тя се възползва от възможността да огледа мъжа. Лицето му бе слабо, с тънки устни, хлътнали очи и надвиснали над тях вежди. В погледа му имаше нещо мрачно и студено, нещо, което я накара да потрепери.

— Добре ли си? — попита Бърк. — Мога да поискам от шофьора да включи отоплението, ако ти е студено.

— Не, няма нужда. — Тя откъсна поглед от каменното лице на непознатия. — Просто котка прескочи гроба ми.

— Котка ли?

— Това е израз, който описва някакво усещане. Нещо като да полазят мравки по гърба ти.

— Разбирам — кимна Бърк. — Аз ли съм причината за усещането?

— Не — отвърна искрено тя, но реши, че е безсмислено да разкрива истинската причина. — Може би се дължи на умора или на превъзбуда от играта.

— Може би — съгласи се той.

Но съвсем не изглеждаше убеден, а по-скоро бе загрижен. А за нея това беше по-опасно дори от изключителното умение, с което целуваше.

— Ти съвсем не си такъв, какъвто очаквах — призна тихо Сабрина.

Ароматът на еротичния възбуждащ парфюм, който се излъчваше от нея, го подлудяваше цяла вечер.

— А какъв очакваше, че съм?

— Не зная — отвърна уклончиво тя. Не искаше да развали прекрасната вечер, като признае предубежденията си към него. — Трудно ми е да го изразя с думи.

— Позволи ми да опитам — предложи Бърк. — Може би, че съм егоцентрик, свикнал да си угажда и да взема всичко от живота. Безскрупулен плейбой. Свръхсексуален развратник без съвест и задръжки. Познах ли?

Бе улучил.

— Горедолу — смънка смутено Сабрина. — Само не се бях сетила за „свръхсексуален развратник“.

— Щеше, ако бе имала на разположение малко повече време — отвърна несприлюдено той. — И макар да съществува опасност да бъда разнищен докрай, какво мислиш за мен сега?

Тя се обърна към него и установи, че се е преместил съвсем близо до нея. Лицата им почти се докосваха.

— Смятам — отвърна бавно, — че си много сложна личност.

— Доста вярна преценка — съгласи се той. — Което съвсем не е изненадващо, тъй като е направена от също толкова сложна личност.

— Но аз съвсем не съм сложна!

Бърк повдигна едната си вежда.

— Така ли?

— Разбира се! Винаги са казвали, че съм най-общителната от трите дъщери на Сони Дарлинг.

— Че си най-добрата актриса — поправи я той. — Но докато на сцената предаваш всичко онова, в което искаш да убедиш хората, ти постоянно се стараеш да прикриваш истинските си чувства, скрити някъде дълбоко в теб. Което невинаги ти се удава, тъй като твоите необикновени очи те издават.

Искаше й се да му каже, че е така само с него, но се въздържа. През последните дни бе стигнала до извода, че Бърк е интелигентен. Сега разбра, че е и проницателен.

— Трябваше да ми кажеш, че си наследил ясновидската способност на Катя.

— Не съм. Истината е, че с теб си приличаме доста. И двамата сме страдали като деца и затова сме издигнали край себе си защитни стени. Но съм сигурен, че има нещо, което не знаеш.

— И какво е то? — попита едва чуто тя.

Дългите му пръсти хванаха брадичката ѝ и не ѝ позволиха да отвърне очи.

— Че тези стени, построени толкова грижливо, за да се пазим от другите, не ни пускат да излезем. И всъщност отдавна сме пленници в затвор, който сами сме изградили.

Той бе съвсем близо до нея. Прекалено близо. Сабрина постави длани на гърдите му с намерение по-скоро да го възпре, отколкото да го отблъсне.

— Не е вярно...

— О, да, вярно е — прекъсна я Бърк. Погали с палец устната ѝ и тя като че ли изтръпна от допира му. — Спусни подвижния мост, Сабрина. — Сведе глава и я целуна нежно и съблазняващо. — Позволи си отново да чувстваш...

Устните му бяха меки, топли и нежни и ѝ се стори, че се разпада на прах. Бърк я бе изненадал отново — бе очаквала мигновен изблик на опасна страст. Вместо това той разбиваше с нежността си всичките ѝ бариери по начин, по който пламенната мъжка настойчивост никога не бе успявала.

Тя стисна богато набраната му бяла риза, отпусна глава назад и разтвори устни в безмълвна покана, очаквайки сладкото нашествие на езика му.

Да целуваш Сабрина бе все едно да се потопиш в еротичен сън, от който не искаш да се събуждаш. Бърк зарови ръце в косите ѝ и започна да ги разпуска. Усети, как тя се предаде, но вместо тържество изпита леко смущение от готовността ѝ да се довери докрай. Да му се отдаде.

Прекъсна с голямо неудоволствие спокойната им целувка, пресегна се и натисна някакъв бутон.

— Ще се върнем в двореца по дългия път.

— Да, Ваше Височество — отвърна почтително Дру Тримейн както подобаваше, без дори да вдигне очи към огледалото.

Бърк натисна друг бутон и между предните и задните седалки се издигна затъмнено стъкло.

Обърна се отново към нея и дъхът му секна. Златистата ѝ коса бе разпиляна от ръцете му, устните ѝ бяха полуотворени приканващо, а очите ѝ — широко отворени и замъглени. В тях се четеше някаква несигурност, забеляза озадачено той. Бавно и нежно погали пламналото ѝ лице.

— Не се страхувай, скъпа, няма да те нараня. Обещавам ти.

Сабрина знаеше, че е искрен, ала бе уверена, че греша. Защото щеше да го направи, макар и не нарочно. Каквото и да се случеше между тях тази нощ, нямаха друг избор, освен да се разделят. Тя щеше да поднови турнето, което трябваше да спаси името на баща ѝ, а Бърк щеше да остане да управлява княжеството...

Само след шест дни той щеше да стане регент. А Сабрина го бе опознала достатъчно, за да разбере, че когато му дойде времето, принцът щеше да изпълни своя дълг към семейството и страната си и да си избере подходяща съпруга, която да го дари с наследник...

О, вероятно щеше да си спомня за нея. Но накрая споменът щеше да избледнее и да му се струва като някакъв отдавна минал сън. Или като летен роман с една привлекателна обикновена американка.

Всяка капка здрав разум в нея крещеше да не се поддава на изкушението, преди да е станало твърде късно. Но щом ръката му погали лицето ѝ, а после се спусна по шията, оставяйки огнени дири, Сабрина разбра, че това е невъзможно още от самото начало. От онзи първи момент, в който се бе потопила в загадъчните му тъмни очи.

— Не искам да говорим сега — отговори Сабрина, зарови ръце в черната му коса и го привлече.

Ненаситните ѝ устни се впиха жадно в неговите. Изящните ѝ ръце, неукрасени от никакви бижута, притискаха устните му към нейните отново и отново.

Когато впи нежно зъби в шията му, Бърк почувства как възбудата пулсира в слабините и изпълва тялото му. Езикът му проникна дълбоко в устата ѝ, а ръцете загалиха страстно покритата със златно ламе плът...

Сабрина разкъса колосания нагръдник на ризата му, захвърли го и пръстите ѝ помилваха влудяващо гърдите му.

Разкъсван от желанието, бушуващо в него, той свали ципа на роклята ѝ, дръпна прилепналата материя надолу и откри гърдите. Щом сведе глава и пое между зъбите си втвърденото розово зърно на едната

й гърда, тя издаде стон, който беше нещо като мъркане на котка и изръмжаване. Бърк я взе на ръце и я постави в скута си. После опита да възвърне самообладанието си с продължителни бавни целувки. Сабрина го изпълваше като буйна река, чийто тътен отекваше в цялото му същество. Напрежението в него растеше и когато желанието му да се потопа във влажната ѝ топлина стана неудържимо, той се отдръпна.

Тя се бе отпуснала без стеснение, стъпила със златистите си обувки от шедро на седалката, а полата на роклята ѝ се бе вдигнала нагоре, разкривайки дългите крака.

— Толкова си красива! — Бърк плъзна възбуждащо ръка по бедрото ѝ и усети как Сабрина потръпна. — Когато те видях за първи път, приличаше на пленителна русокоса циганка и дъхът ми секна.

— Аз изпитах същото — призна тя с пресипнал от възбуда глас.

Устните му се извиха в самодоволна усмивка, която само преди часове би я вбесила. Но сега Сабрина също му се усмихна и двамата останаха загледани един в друг.

Под чувственото ѝ излъчване Бърк долавяше някаква близост, толкова осезаема, като че ли можеше да се пресегне и да я докосне. Бе копнял години за нея — или за жена, с която изцяло си приличаха, и сега му се струваше, че я е чакал цял живот.

Беше си представял как препускат на коне край езерото Лозана, как я целува нейде в алпийската дъбрава. Бе мечтал да я люби пред топлите отблясъци на огъня в камината. И сега, когато най-сетне я бе намерил, нямаше нужда от думи. Той просто знаеше, че това е тя.

„Може би — помисли си Бърк развеселен — съм наследил част от ясновидската дарба на Катя.“ Защото усещаше как в него се разгаря някакъв спокоен огън и му се струваше, че знае какво става в съзнанието ѝ. Сякаш чувствата и мислите им се бяха слели. Никога не бе изпитвал подобно нещо с никоя друга жена.

„Би било толкова лесно“ — размишляваше той. Още една целувка, докосване тук, възбуждаща милувка там и тя щеше да започне да моли да я люби. А после? А утре?

Погледът му се плъзна по леко зачервените ѝ страни и Бърк призна, че не иска от нея само краткотрайно отдаване на задната седалка на колата. Желаше много повече. Откъсна очи от Сабрина и погледна навън.

— Почти стигнахме.

— Да... — Гласът ѝ бе изпълнен с очакване.

С ръце, не толкова сигурни, колкото би желал, той оправи неохотно роклята ѝ и я премести на седалката край него.

— Ще те изпратя до вратата. После трябва да отида в гаража.

— В гаража ли? — Тя дори не се опита да прикрие изненадата и разочарованието в гласа си.

— Искам да проверя колата преди утрешната квалификация.

— О! — След страстта, избухнала помежду им, ѝ се стори като че ли я бе ударил по лицето. Чувстваше се объркана и засрамена, нямаше сили да го погледне в очите. — Разбирам.

— Не, скъпа моя — възрази меко той, повдигна брадичката ѝ и я накара да го погледне. — Съмнявам се, че ме разбираш.

— Наистина, Ваше Височество...

— Мисля, че отношенията ни ти позволяват да се обръщаш към мен по име. — Тя не отговори. — Сабрина, толкова искам да те любя!

— О, да, разбира се — отвърна тя. Непокорният ѝ нрав, наследен от фамилията Дарлинг, се разбунтува, за да я спаси от унижението. — И затова веднага, щом се върнахме в двореца, се втурваш към гаража.

Не ѝ харесваше, че в гласа ѝ се долавя сприхвава нотка, ала не можеше да направи нищо. Ако четеше редове от някоя пиеса, на полето щеше да пише: „отблъсната жена“.

— Искам да те любя — повтори той нежно, но твърдо.

И за да докаже думите си, взе ръката ѝ, свита в юмрук, разтвори бавно пръстите ѝ и я притисна към доказателството за неговото желание.

— Виждаш ли какво направи с мен? Достатъчен е само един поглед на сребристите ти очи, само звук от кристалния ти смях, само леко докосване на изящната ти ръка до моята, за да откликне тялото ми по смущаващ и объркващ начин. — Неудоволствието и желанието в тона му бяха достатъчно красноречиви, за да я накарат да му повярва.

— Защо тогава?

Бърк погали ръката ѝ, все още притисната към слабините му. Не можеше да обясни чувствата си, тъй като все още самият той не бе наясно с тях.

— Ще се любим, Сабрина. В подходящ момент и на подходящо място. Искам всичко да бъде както трябва. Макар да се съмнявам, че ще мигна тази нощ.

Щом лимузината мина през входа, той вдигна треперещата ѝ ръка и я целуна.

— Но преди да се въздържа от изкушението и да постъпя като джентълмен, какъвто ми се искаше да не съм, имам една молба към теб.

Сабрина отвърна поглед. Страхуваше се, че е готова да се съгласи на всичко, което би поискал Бърк.

— Каква е тя?

— За мен ще бъде чест, ако се съгласиш утре да се разходим до лозята.

Във въображението ѝ веднага изникна пленителна представа как двамата с Бърк се любят сред зелените лози, отрупани със сочни тъмночервени гроздове. Почти усещаше уханието на земята, примесено със сладкия аромат на гроздето, и приятната топлина на слънцето. Виждаше преплетените им тела...

Не, лудостта ѝ трябваше да спре! Бърк не само караше тялото ѝ да гори с опустошителна страст, но от деня, в който се срещнаха, подтикваше въображението ѝ да препуска диво.

— Не зная дали идеята е добра.

— Моля те, Сабрина. — Устните му докоснаха пръстите ѝ и съживиха добре познатия ѝ пламък на желанието.

Тя въздъхна дълбоко, а мислите и сърцето ѝ препускаха.

— Не предполагам, че „моля“ е дума, която един принц използва често.

— Първо съм мъж, а после — принц — припомни ѝ той. — Но имаш право. Пазя молбите и униженията само за наистина важни случаи.

Сабрина издърпа ръката си и бе почти готова да отвърне, че едва ли може да смята искането му за молба или унижение, когато забележа усмивката му.

— Присмиваш ли ми се?

— Не. — Погледът му стана топъл. — Не съвсем.

— И какво толкова смешно има?

— Ние двамата, предполагам. Положението ни. Магията между нас...

— Магия значи — измърмори тя и почувства как страните ѝ отново пламват. — Да не би това да е учтив термин за похотта?

— Наричай го както искаш, Сабрина. Но не можеш повече да отричаш съществуването му. Не и след тази нощ.

— Така е. Не мога.

Тя никога не бе вярвала в лъжата и избягваше да се самозаблуждава. Пое дълбоко дъх и усети как спокойствието ѝ се връща.

— Не разбирам какво става с мен. Обикновено съм много по-благоразумна в отношенията си с мъжете.

Никак не ѝ се искаше Бърк да мисли, че тя буквално се хвърля в прегръдките на всеки попаднал ѝ красавец. Всъщност не бе спала с мъж от рухването на брака ѝ. Още преди да хване съпруга си с нейната дубльорка в тяхната спалня, те спяха месеци наред в отделни стаи. Отначало Артър твърдеше, че не иска да ѝ причини болка след операцията. Накрая ѝ бе станало ясно, че това е само предлог, за да не се любят. А още от медения им месец в Карибско море, който бе пълен провал, Сабрина знаеше, че трудно може да задоволи един толкова сексуален мъж, какъвто бе съпругът ѝ.

Какво тогава я караше да смята, че би могла да задоволи Бърк? Тази мисъл, която не я бе споходила, докато изгаряше в прегръдките на принца, бе ужасно потискаща.

— Може би причината е във ведрия ми европейски чар, оказал се почти пагубен за теб.

Сабрина го погледна замислено.

— Съмнявам се.

— Тогава може би неотразимият ми външен вид?

— Съжалявам.

— А фактът, че съм наследник на трона на княжество Монтacroa?

— За бога, това пък какво общо има?

Напротив, то бе основната причина, поради която се чувстваше застрашена. С всеки друг мъж за нея би имало надежда. Но знаеше, че с него — с принца, за нея няма бъдеще.

— Чувал съм за някакъв комплекс на Пепеляшка, който се изразява в това, че всички жени мечтаят тайно Прекрасния принц да ги избави от скучния им и еднообразен живот и да ги отведе в двореца, където двамата да живеят дълго и щастливо.

Бе толкова близо до истината! В съзнанието ѝ нахлуха спомени за някогашните ѝ мечти, но тя се отърси решително от тях.

— Не вярвам ни най-малко на тези глупости. А дори и да вярвах, трябва да подчертая, че животът ми — както професионален, така и личен, съвсем не е еднообразен, Ваше Височество.

Тъгълчетата на устните му се извиха в лека усмивка.

— Сигурен съм, че е така по отношение на професионалния ти живот. Но що се касае до лишения от разнообразие любовен живот, както твърдиш ти, вероятно трябва да ти повярвам сляпо.

— И няма да сгрешиш. — Въпреки че все още желанието не ги беше напуснало напълно, тя бе удивена колко умело Бърк бе отвлякъл мислите им от завладялата ги чувственост. — Та за какво ли ми е притрябвал някакъв принц при завидния ми професионален успех, да не говорим за почитателите, които ме чакат зад кулисите?

— Да, наистина, за какво ли ти е?

Макар да бе решил да остави помежду им известно разстояние, той не можеше да не я докосва. Косата ѝ падаше свободно и стигаше почти до кръста. Пресегна се и погали копринените вълни.

— Трябва да носиш косата си винаги спусната.

Собственическото чувство, прозвучало в гласа му, я засегна.

— Това заповед ли е, Ваше Величество?

— Съвсем не. Само мъжко желание.

Думите, погледът, начинът, по който я докосваше, ѝ доставяха удоволствие и тя дори не се опита да го прикрие.

— При подобни изявления не е чудно, че всички жени от континента са луди по теб.

За съжаление това бе истина. В живота му имаше жени, и то много. Особено в ранната му младост. По-късно бе разбрал, че някои от тях са спали с него само заради тръпката да бъдат с истински принц. И бе станал доста по-придирчив. А сега не искаше нито една друга жена, а само Сабрина.

— Преувеличения на пресата. Сигурен съм, че ти е познато.

— Прав си — отвърна тя, спомнила си нелепите измислени истории, разпространявани от вестниците години наред за баща ѝ. — Е, може би е по-добре да се качваме.

Бърк не възрази. Знаеше прекрасно, че ако останат заедно още малко, всичките му добри намерения ще се провалят.

— Прекарах една наистина приятна вечер — каза тя, когато спряха край вратата на апартамента.

— Изглеждаш изненадана.

— Май че е така.

— Началото не бе много успешно — призна той. — Предполагам, че вината е моя.

— Не, не е твоя. Просто... — Гласът ѝ стихна. Изведнъж се почувства изморена. — Положението е необичайно.

— Знаеш, че ще трябва да поговорим по този въпрос — каза тихо Бърк.

Между тях ставаше нещо важно. И в двамата останаха скрити, неизразени чувства, които нямаше да могат да пренебрегват дълго време.

Сабрина не искаше да чуе как той изброява всички онези разумни и практични доводи, поради които не може да ѝ предложи бъдеще. Подозираше, че като джентълмен, какъвто вече се увери, че е, Бърк ще се чувства задължен да ѝ обясни, че във връзката им няма нищо обвързващо.

— Утре — прошепна едва чуто тя. Обви ръце около врата му и вдигна лице за целувка, решила въпреки всичко да рискува...

СЕДМА ГЛАВА

На следващата сутрин Бърк стоеше в сутерена на полицейския участък на Монтакроа, загледан навъсено към безжизненото тяло, което едва снощи изпълваше с живот привлекателна млада жена.

— Да, познавам я — изрече тихо. — Работеше в казиното. Беше сервитьорка в частния салон.

— Директорът на казиното твърди, че никога не я е виждал — осведоми го Кейн.

Бърк го погледна изненадано.

— Не може да бъде! Та нали точно тази жена донесе миналата нощ шампанско за Сабрина и мен! Твърдеше, че било от Доминик, за да отбележим успеха на Сабрина на рулетката.

— Към колко часа стана това? — попита Кейн.

— След полунощ — отвърна Бърк, без да се замисля.

— Би било малко трудно — намеси се Дру. — Доминик се прибра рано. Към единадесет и половина вече бе напуснала казиното.

— Невъзможно! — възкликна принцът.

— Сега проверяваме версията ѝ — рече Кейн. — Очевидно майка ѝ се е разболяла. Телефонният оператор регистрирал повикването в единадесет и двадесет.

— Майка ѝ е зле със сърцето — спомни си Бърк.

— Доминик е била при нея цяла нощ — добави Дру.

— Тогава не е могла да изпрати шампанското — заключи принцът.

— Така е, освен ако не е дала нареждането си от реанимацията — потвърди Кейн. — Пихте ли от шампанското?

Бърк си спомни как бе оставил недокоснатите чаши на подноса на някаква минаваща наблизо сервитьорка.

— Не. Сабрина беше уморена и поиска да си тръгваме.

— Имали сте късмет — промърмори Дру.

— И то голям — съгласи се Кейн.

— Предполагам, че е невъзможно да се открият чашите — попита принцът.

Ами ако в едната от тях или и в двете е било поставено нещо, каза си той. Мисълта, че Сабрина е можела да пострада, бе непоносима за него.

— Затворихме казиното и ще огледаме всичко — уведоми го Кейн. — Макар че не храня никаква надежда.

Въпреки че гледката бе потресаваща за него, Бърк спря очи още веднъж на почти черните петна на врата на младата жена. После дръпна черното покривало и зави мъртвешки бледото лице.

— Предполагам, че не сте намерили никакви документи у нея.

— Не.

— Искам да бъда информиран незабавно, ако научите нещо за самоличността ѝ. — Принцът въздъхна тежко, взе си довиждане с Кейн и излезе от помещението.

Когато Бърк напусна полицията, един черен седан, взет под наем, потегли бавно. Шофьорът в него забеляза телохранителя, който крачеше край Бърк, а също така и мъжете, седящи в двете коли, паркирани пред полицейския участък.

Ръцете му стиснаха толкова здраво волана, че кокалчетата на пръстите побеляха. По изражението на лицето му можеше да се предположи, че би желал сега между тях да е вратът на принца.

Неуспехът от миналата нощ бе предизвикал основателни оплаквания от работодателите му. Не биваше да разчита друг да свърши неговата работа. Беше професионалист и като такъв му се плащаше, и то добре. Щеше да го направи. И то скоро.

Сабрина не можеше да разбере Бърк. Нямаше никаква следа от приятния изтънчен принц, на чиято компания се бе радвала в казиното, нито от изпълнения с желание мъж, с когото едва не се бе любила в лимузината. И въпреки че се държеше с нея подчертано учтиво, през следващите три дни той бе странно хладен. И изненадващо сприхав.

Това не означаваше, че не е превъзходен домакин. Всеки следобед след квалификацията Бърк извеждаше Сабрина и семейството ѝ на разходка. Така тя вече бе видяла кралските лозя, кралското пристанище за яхти, кралският ски курорт и даже кралското

стадо млечни крави. Но той не намери време да остане насаме с нея дори за секунда.

Следобеда преди състезанието Сабрина стигна до извода, че очевидно се е отказал от желанието си да я люби. И тъй като беше джентълмен, не искаше да ѝ каже направо, че вече не го привлича.

Тя знаеше от самото начало, че принцът ще съжалява за флирта си с една простосмъртна. Но не бе очаквала промяната да настъпи толкова скоро. Нито че така силно ще я заболи.

Макар в първите дни да се бе уверявала, че не желае да има нищо общо с принца плейбой, в течение на седмицата, прекарана в Монтacroa, Сабрина бе променила мнението си. А сега трябваше да промени и неговото.

Като заяви, че е уморена и има главоболие, тя помоли да бъде извинена и не отиде на поредната следобедна разходка. В момента, в който лимузината напусна двореца с Дикси, сестрите ѝ, Шантал, Кейн и Бърк, Сабрина хвърли пенъоара, остана по роклята на цветя, която бе облякла отдолу, и напусна апартамента.

Двадесет минути по-късно се намираще в един скъп бутик в сърцето на алпийското градче, и се обръщаше ту наляво, ту надясно, застанала пред тройното огледало.

— Доста е шик, нали? — попита изключително изтънчената продавачка, застанала зад нея в очакване на одобрението ѝ.

— Много е тъмна.

Докато гледаше отражението си, Сабрина се чудеше дали е постъпила правилно, като се бе оставила в ръцете на тази жена. Напомни си обаче, че бутикът ѝ бе препоръчан горещо от самата Шантал.

— Тъмното отива идеално на русата ви коса — изтъкна Франсоаз.

Това беше истина. Но все пак не можеше да се отърси от чувството, че се е облякла като за погребение.

— Може би ще е добре да се освежи с нещо — разсъди тя на глас и погледна към един копринен шал в червено и златисто под стъклото на близкия щанд.

— О, не, госпожице — възрази продавачката, очевидно разтревожена. — Тази дреха е като завършена скулптура. Нима бихте сложили шал на Айфеловата кула? Или на Сфинкса?

— А верижка? — опита отново Сабрина. Може би онази, от злато и перли, която висеше във витрината.

Франсоаз поклати глава в очевидно неодобрение.

— Магията на този тоалет е в неговата семплост. Той привлича мъжете, като ги кара да опитват да си представят как изглежда жената под него.

Разкроената рокля покриваше Сабрина изцяло — от лицето до глезените и китките. Оставаше да се надява, че Бърк има добре развито въображение.

— Не зная... — поколеба се тя, спомнила си мъжкото възхищение, засияло в очите на принца, когато я бе видял в късата златиста рокля.

— Вие поискахте мнението ми — отбеляза Франсоаз, явно подразнена. — Ако предпочитате нещо друго...

— Не. — Сабрина си напомни, че е дошла тук, за да си купи подходяща рокля за бала след коронацията — нещо, в което да изглежда изтънчена, както жените, с които Бърк контактуваше. Затова въздъхна и рече: — Ще я взема.

Надяваше се само реакцията на принца да оправдае безумната цена на дрехата.

— Е — каза сама на себе си, когато след малко седна в едно кафене и опита пастата с шоколадово-ягодов крем, — поне имам готов гардероб, в случай че играя ролята на вдовица.

Остана замислена, без да забелязва, че слънцето е започнало да се спуска към хоризонта. Когато двадесет минути по-късно плати сметката и стана, видя, че по улицата се задават около тридесетина души, които крещяха високо антироялистки лозунги. Начело вървеше мъж с черна качулка като на палач и чучело в ръцете. Табелката на врата на куклата съобщаваше, че това е принц Бърк.

Бърк бе споменал нещо за малка група дисиденти и бе предупредил Сабрина и семейството ѝ да не напускат пределите на двореца без мъж, но все пак срещата с протестиращите я изненада.

Бе видяла при всички обиколки из Монтacroа как поданиците посрещаха с уважение и искрена привързаност своя принц. Бе забелязала също, че Бърк се отнасяше към тях с не по-малко уважение. Именно затова се вбеси, когато един по-гласовит мъж извика, че принцът е самодоволен диктатор.

— Не е вярно! — изкрещя и тръгна през шумната група.

Някой я бутна и Сабрина едва не падна. Гневът ѝ се усили и тя продължи да върви.

— Дори и да сте прави, което не е така, това не е начин да изразявате недоволството си — извика на мъжа със скритото лице, който изглежда беше водачът на групата.

Той отвърна с язвителен смях. После поднесе една факла към напоеното с газ чучело. При вида на обхванатата от пламъци кукла, огненият темперамент на Сабрина избухна.

— Какво си мислиш, че вършиш? — Тя замахна към мъжа. — Само страхливците крият лицата си!

Думите ѝ взривиха групата. Всички се втурнаха към нея, намерили къде да насочат гнева си. Жените я блъскаха, а мъжете крещяха с изкривени от омраза лица. Един от протестиращите замахна с тежкия плакат, който носеше, и го стовари върху рамото ѝ. Сабрина изгуби равновесие.

Падна на колене върху калдъръма, изложена на опасността да бъде стъпкана от тълпата. Испита невероятно облекчение, когато две яки ръце я вдигнаха и изнесоха встрани от скупчилите се хора.

— Бла-благодаря — заекна тя. — Не знам какво щях да правя, ако не бяхте... — Замлъкна, познала спасителя си. — Това сте вие!

Дру оглеждаше разтревожен изцапаното ѝ лице, разбърканата коса и нараненото рамо.

— Добре ли сте?

— Да. Благодаря ви.

— Не би трябвало да се разхождате тук сама. На принц Бърк няма да му хареса, че сте излезли без придружител.

Сабрина се зачуди как може един служител на двореца да си позволи толкова дръзко държание. Но все още бе потресена от случилото се и нямаше сили да обърне внимание на странното поведение на шофьора.

Истината беше, че тя се бе подразнила от настояването на принца никоя от жените да не напуска двореца без придружител, възприето от нея като височайша заповед. Беше се почувствала като под домашен арест.

Мисълта да излезе, съпроводена от бодигард, докато претърсва градчето за някоя рокля, която да заслепи принца, ѝ беше непоносима.

И затова прибягна до малката си хитрост. Но трябваше да признае, че спасителят ѝ имаше право в едно — Бърк нямаше да бъде никак доволен, когато разбереше какво е направила.

— Възможно ли е другите да не научат за този дребен инцидент?
— попита Сабрина, като трепкаше невинно с мигли.

Гигантът поклати глава.

— Съжалявам. — Бръкна в джоба си и извади едно жълто пакетче. — Какво ще кажете за малко фъстъци с шоколадова глазура? Любимите на принцеса Шантал.

Тя прие, като се питаше откъде един шофьор знае толкова добре предпочитанията на принцесата.

Този въпрос обаче бе забравен, щом се върнаха в двореца и Сабрина започна да се приготвя за сблъсък с Бърк. Изобщо не подозираше, че принцът е научил отдавна за бягството ѝ, и макар подразнен, бе приел с разбиране причините за неподчинението ѝ.

Сабрина Дарлинг не бе жена, свикнала да изпълнява заповеди или готова да промени поведението си в угода на някой мъж. Пък бил той и принц. Бърк бе свикнал жените да му се умилкват, най-вече заради това, което е, а не заради титлата му. Затова малкото непокорство на Сабрина възбуди още повече интереса му към нея.

Забавлението, с което бе посрещнал случката, изчезна в мига, в който му съобщиха, че е станал сблъсък между нея и някакви демонстранти. А щом научи, че е пострадала, ядът му се превърна в безпокойство.

— Защо не беше с нея? — попита той Дру.

— Щях да изглеждам подозрително в онзи префърцунен бутик — обясни спокойно телохранителят. — Освен това я наглеждах през цялото време, докато беше в града. И всичко щеше да е наред, ако не се беше натикала сред онези кресльовци, за да защити честта ви.

— Какво? — възкликна принцът. — Изложила се е на опасност заради мен?

— Приличаше ми на мама Мецана, хвърлила се да защитава малкото мече.

— О, стига, Бърк — обърна се кротко Кейн към него. — Като изключим няколкото ожулвания и натъртвания, Сабрина е съвсем добре. Не мислиш ли, че преувеличаваш значението на случилото се?

Бърк се обърна към зет си.

— А ти как щеше да се чувстваш, ако бе пострадала Шантал?

— Щях да изпитвам желание да убия копелето, вдигнало ръка срещу нея — отговори Кейн, без да се замисля, и съзря същата готовност в очите на принца. — Значи, такава била работата.

— Да.

Кейн въздъхна дълбоко.

— А тя? Какво изпитва към теб?

— Не знам — призна Бърк с очевидна неохота. Той беше човек, свикнал всичко да бъде под негов контрол. За съжаление през последните дни му се струваше, че губи власт над най-интимната част от живота си.

— Ще обсъдим всичко след коронацията.

— Приеми един съвет от човек, който вече е минал по този път — предложи Кейн. — Трябва поне да й разкриеш чувствата си.

„Как да го направя, след като самият аз не съм съвсем наясно със себе си?“ — почуди се Бърк.

— Точно сега възнамерявам да се уверя, че Сабрина е добре — отсече той, с което показа, че темата е изчерпана.

— Все едно че съм се върнал две години назад и гледам в огледало — измърмори Кейн, след като принцът излезе от библиотеката.

— О! Ваше Височество! — Моник направи дълбок реверанс, щом отвори вратата при настойчивото почукване на Бърк. — Опасявам се, че госпожицата не приема посетители.

— Мен ще приеме. — Принцът влезе в апартамента и пое направо към спалнята на Сабрина.

За човек, който не приемаше посетители, стаята й бе доста пълна. Тя лежеше на леглото, облечена с къса рокля на цветя, в която приличаше на цветна градина. Бе заобиколена от майка си и сестрите си. От едната страна на леглото бе застанала Шантал, от другата — Ноел.

— Защо, по дяволите, го направи?! — изрева Бърк и разговорът секна.

— Не биваше да идваш, Бърк — запротестира Шантал. — Сабрина е имала нелеко изживяване и се нуждае от почивка.

— Ценя високо твоята загриженост, сестричке, но трябва да си кажем някои неща с нея. — Скръсти ръце на гърдите си и погледна Сабрина, която събра всичките си сили, за да издържи на погледа му. — Искам да говоря с теб.

Като отлична актриса не ѝ беше особено трудно да се престори на безразлична, въпреки че сърцето ѝ биеше неудържимо.

— Слушам те.

— Насаме.

— Бърк, държанието ти е ужасно! — смъмри го Ноел.

— Госпожо Дарлинг — обърна се той към Дикси, — извинявам се за грубото си поведение, но искам да разговарям с дъщеря ви. По личен въпрос.

Дикси засия.

— Разбира се, Ваше Височество. Хайде, момичета — подкани тя дъщерите си, — трябва да обсъдим още веднъж изпълненията.

— Да, мамо — съгласи се Рейвън и се закани с пръст на Сабрина, докато излизаше с Дикси, Ариел и Ноел.

Шантал остана още малко.

— Бъди мил, Бърк — каза тихо тя. — Денят беше тежък за нея.

Сабрина бе очаквала гнева на Бърк, но не беше предполагала, че ще види и искрена загриженост в очите му.

— Как си? — попита той с нисък плътен глас, който отекна в нея. — Честно.

— Чувствам се прекрасно. — Погледна го с усмивка, за която се надяваше, че потвърждава думите ѝ. — Честно.

Без да чака покана, Бърк надигна балдахина и седна на леглото.

— Казаха ми, че си пострадала. — Видя натъртеното ѝ рамо и усети как гневът му се разпалва отново.

— Разминах се само с няколко синини и охлузвания.

— Разбрах, че си паднала.

Той си представи, че е можело да бъде стъпкана, ако Дру не е бил там, и при тази мисъл кръвта му застина.

— Да, и си ожулих коленете. Това е всичко. Падала съм и лошо като дете.

Бърк взе една туба с мехлем от масичката край леглото и изстиска на пръста си порядъчно количество от него.

— Ще ми се да съм те познавал тогава. — Размаза мехлема първо на лявото ѝ коляно, после на дясното.

— Нямахте дори да ме погледнеш — засмя се Сабрина. — Бях прекалено слаба и висока. Другите деца ми викаха Върлината.

— Може, обаче сега изглеждаш чудесно. — Подхвана крака ѝ с едната си ръка и палецът му загали възбуждащо свивката на коляното ѝ. С другата ръка си играеше със златистите вълни на косата ѝ, които се спускаха свободно по раменете.

— Имаш най-прекрасната коса — прошепна той, поднесе един кичур към лицето си и вдъхна аромата му. — Когато я държа, имам чувството, че нося в ръцете си слънчева светлина.

Ако Сабрина се бе изплашила, озовавайки се сред крещящата тълпа, сега бе направо ужасена от начина, по който Бърк я караше да копнее за невъзможното само с един поглед, само с едно докосване.

Романтичните ѝ мечти, така старателно потискани, се възвърнаха, разцъфнали и омайни като ухаещ люляк след дълга люта зима.

Това трябваше да спре, и то веднага! Преди да е забравила къде се намират! Ако сладкото изтезание продължеше още само миг, нямаше да се въздържи и щеше да го привлече към себе си на леглото. Знаеше, че майка ѝ и сестрите ѝ са в съседната стая, затова се опита да разкъса чувствената пелена, която постепенно ги обвиваше.

— Бърк! — Името му прозвуча като тихо възклицание, щом пръстът му погали устните ѝ. — Моля те...

Той не обърна внимание на молбата ѝ, погълнат изцяло от устните ѝ.

— Мислех за теб, Сабрина Дарлинг — прошепна Бърк. — Денонощно.

Тя реши благоразумно да премълчи, че не само той е мислил за нея.

— Не допусках, че съм твой тип.

— Нито пък аз. — Бърк се засмя. — И щях да направя грешка.

Зарови ръце в косите ѝ, сведе глава и я целуна така нежно, че Сабрина едва не заплака.

Толкова бе сладка! Щом езикът му се плъзна през разтворените ѝ устни, той усети мълчаливото ѝ съгласие и в него се надигна чувство, по-силно от всичко, което бе изпитвал досега. Другите жени бяха

предизвиквали у него желание и болезнено усещане. Но към никоя не бе изпитвал подобна емоционална и духовна необходимост. Сабрина бе различна от всички жени, които познаваше. Бърк знаеше, че дори да преобърнеше света, никога няма да намери друга като нея. И тъкмо затова се отказа да свали разцъфналата рокля от гъвкавото ѝ тяло и да се потопи в очакващата го приятна топлина.

Все още не беше сигурен какво чувства към нея. Знаеше обаче, че каквото и да стане между тях, тя заслужава много повече от едно бързо обладаване.

След нощта в казиното се бе опитвал да бъде сдържан, за да даде време и на двамата да се ориентират в неясните си чувства. А мисълта за вкуса на сладките устни на Сабрина Дарлинг го влудяваше постоянно.

Прекъсна целувката, която разпалваше огън и в двамата, и обви с длани пламналото ѝ лице. Дишаше неравномерно, Сабрина също.

— Трябва да си починеш.

Но тя не желаше да разкъса копринените нишки на удоволствието и плъзна длани по гърба му, като се наслаждаваше на допира до мускулестото му тяло.

— Казах ти, че се чувствам прекрасно.

— О, ти си много повече от прекрасна, Сабрина Дарлинг.

Като продължаваше да я гледа право в очите, Бърк докосна леко върха на едната ѝ гърда и почувства задоволство, когато зърното се втвърди под допира му.

По тялото ѝ се разля желание. Сабрина си представи как той поставя глава между издигащите ѝ се гърди и устните му галят горящата ѝ плът, как поема изтръпналото ѝ зърно между силните си блестящи зъби...

Трепереше от допира му. Бърк наблюдаваше безбройните чувства, които се изписваха на лицето ѝ — всяко по-еротично от предишното, и знаеше, че никога не е желал така безмерно друга жена.

Откъсна се от нея с явно усилие на волята и стана. Завладяна все още от чувственото си видение, Сабрина го погледна с недоумение.

— Изглежда придобивам лошия навик да избирам възможно най-неподходящото време и място, за да те любя. Почини си добре, скъпа моя. Утре, след като спечеля състезанието, ще отпразнуваме победата ми както подобава.

— Ужасно си самонадеян — оплака се тя, макар да признаваше тайно, че при всекиго друго подобно самохвалство би изглеждало като високомерие. Но не и при Бърк.

— Не се съмнявам, че ще спечеля, що се отнася до състезанието. — Взе ръката ѝ и я поднесе към устните си. — А за празненството се надявам.

И си тръгна, оставяйки Сабрина изпълнена с желание...

ОСМА ГЛАВА

Трасето на „Монтакроа Гран При“ минаваше пред двореца Жиродо, зад конюшните и северния край на езерото, пред катедралата и казиното, след което поемаше обратно през тунела в Алпите на Монтакроа, подир серия от остри завои пресичаше града и накрая се връщаше при двореца.

Пилотите — най-добрите в света, щяха да минат по него петдесет и шест пъти, преди един от тях да стане победител.

Докато Бърк минаваше предстартовата проверка с екипажа си, мислите му, които никога не блуждаеха преди състезание, се връщаха неотклонно към Сабрина. Сложи огнеупорните ръкавици, качи се в кабината и зае позиция за обиколката за разгриване. Когато минаваше пред двореца, се наложи да мобилизира цялата си воля, за да не погледне към балкона и да потърси Сабрина с поглед.

Никога през живота си тя не се беше чувствала толкова нервна. Крачеше напред-назад по балкона, докато накрая Дикси се оплака, че пречи на всички да гледат.

— Приличаш на котка с дълга опашка в стая, пълна с люлеещи се столове.

Което описваше съвсем точно състоянието ѝ. Не искаше да гледа състезанието, тъй като се боеше от най-страшното. И по същата причина не можеше да откъсне очи от трасето.

Тя фокусира бинокъла си на червената кола на Бърк и вече не откъсна поглед от нея. Той тръгна най-бързо от самото начало и продължаваше да взема обиколките една след друга по-добре от всички останали. Сабрина знаеше, че ако не изпитваше към него нищо, щеше да наблюдава безстрашието му с интерес и любопитство.

Точно пред двореца едно порше, пилотирано от американец, приближи опасно и докосна с колела черния лотус, управляван от сина на италиански индустриалец. Италианецът натисна спирачки и третата кола, която идваше отзад, се вряза в него.

Настъпи пълен хаос. Спирачките на четвъртата кола изпищяха и пилотът успя да спре точно преди да се удари в третата, а петата кола се понесе странично към тях в момента, в който Бърк излезе от тунела и се появи иззад завоя. Джесика извика, а Сабрина затаи дъх, когато той опита да заобиколи от външната страна струпалите се коли, завъртя се, но изправи колата и успя да мине.

— Знаех, че ще го направи! — извика гордо Едуард, но с понесигурен глас от обикновено. — Помниш ли, скъпа, как избягнах подобна катастрофа в Монте Карло? Очевидно синът ни е наследил моите способности.

Докато наблюдаваше Бърк, който се носеше по тесните улици, на Сабрина ѝ се искаше да бе също толкова уверена, колкото принц Едуард...

Мъжът, облечен в италиански костюм на райета, напусна офиса на „Жиродо Банк“ и тръгна по коридора на петия етаж към стаята за почивка. Влезе вътре, отвори подплатената чанта от крокодилска кожа и извади частите на автоматичната пушка. После я сглоби с ловкост, която говореше за многогодишен опит.

Поради оглушителния рев на колите отвън бе невъзможно да се работи, затова служителите на банката бяха приключили с дейността си за деня и се бяха качили на покрива, за да наблюдават състезанието. За мъжа шумът бе добре дошъл — така никой нямаше да чуе изстрела на пушката. Щеше да изглежда, че принцът просто е изгубил контрол над колата, стига всичко да минеше според плана. Ако имаше късмет, тялото щеше да изгори в пожара след катастрофата; ако ли не — неминуемото объркване след нея щеше да му осигури достатъчно време, за да напусне страната, преди властите да разберат, че бъдещият им регент е бил убит.

Счупи с приклада на оръжието матираното стъкло на прозореца. От него се разкриваше идеален изглед към трасето.

Вдигна пушката и примижа на слънцето. После нагласи телескопичния окуляр и зачака търпеливо червеното ферари да застане в центъра на мерния нишков кръст.

Бърк водеше със значителна преднина, когато след двадесет и осмата обиколка отби в техническия пункт за смяна на гумите. Чувстваше се съвсем уверен, щом колата потегли отново с рев. Наслаждаваше се на прекрасното време и на трасето, пълно с предизвикателства, вземаше острите завои, като почти докосваше бордюра и прелиташе през свръхбързите извивки с изключителна прецизност. Състезанието се очертаваше като чудесна прелюдия към коронацията му. Но то все още не бе свършило.

Когато на четиридесет и деветата обиколка Бърк излетя от каменната арка на тунела като изстребител в атака, пилотът, който бе на второ място през последните десет обиколки, се опита да го изпревари отвътре. Той обаче не бе преценил прецизно маневрата и колата полетя веднага към каменната стена. После, излязла напълно от контрол, се превъртя бавно във въздуха, точно над червеното ферари на Бърк.

Виковете на зрителите бяха заглушени от пронизителния писък на двигателите на колите. Шантал, Дикси, Ариел и Рейвън затвориха очи и се извърнаха — гледката на ужасната катастрофа не бе по силите им. Ноел, Джесика, Едуард и Сабрина не можеха да отместят погледи.

Сабрина пребледня, щом гумата на колата засегна червената каска на Бърк. За първи път от началото на състезанието краката ѝ се разтрепериха и тя седна на един от столовете покрай парапета на балкона.

— Всичко е наред! — извика Едуард. — Вижте, той продължава състезанието!

Джесика седна, впила пръсти в ръката на съпруга си, и по бледите ѝ страни потекоха сълзи. Сабрина разбра, че също плаче, и изтри лице с опакото на ръката си.

Бърк премигна, за да си махне кръвта, която му пречеше да гледа, и отби в техническия пункт.

— Край — каза шефът на екипа му. — Прекратяваш участието си.

— Как ли пък не — отвърна рязко Бърк и дръпна каската си. — Само имам нужда от нещо, което да спре кръвотечението.

Кръвта се стичаше от петсантиметровата рана на челото му близо до слепоочието.

— Може би имаш мозъчно сътресение — предупреди го Дру, докато забърсваха раната и залепваха анкерпласт.

Един от членовете на екипа взе окървавената каска на принца и му подаде друга.

— Трябва да отидеш в болницата — каза мрачно Кейн.

— Ще се прегледам след състезанието — отвърна Бърк, включи на скорост и преди някой от тях да успее да възрази, продължи състезанието.

На петдесетата обиколка на трасето бяха останали само четири от стартиралите тринадесет коли. И въпреки двете опасни изпитания, Бърк бе все още начело.

Сабрина гледаше хипнотизирана как принцът напредва в бляскавия си стил към финала. Когато най-сетне дългото състезание завърши, тя се хвърли щастлива да прегръща всички на балкона. И щом се озова в нецарствената мечешка прегръдка на възторжения принц Едуард, се почувства като че ли бе част от семейството...

Бърк седеше на края на леглото за прегледи, провесил босите си крака и се опита да не трепне, когато лекарят намаза раната с парещата антисептична течност. Болката пулсираше в слепоочието и главата му бе замаяна.

— Сигурно си някой от френските привърженици, които заплашват да осуетят церемонията — оплака се той през зъби. — Или пък си садист.

— Чувал съм, че маркиз дьо Сад е мой прапрадядо — отвърна развеселено мъжът в бяла престилка. — Естествено, семейството ни винаги е предпочитало да не обръща внимание на такива приказки. — Той почисти раната със стерилен тампон. — От друга страна обаче брат ми е зъболекар, което говори, че слуховете не са съвсем безпочвени. — Лекарят свали очилата на върха на носа си и загледа раната над тях. — Голям късметлия сте.

— Винаги съм бил късметлия — съгласи се Бърк.

— Въпреки това малко хора биха оцелели след две почти неизбежни сблъсквания и огнестрелна рана в един и същи ден.

— Огнестрелна рана ли? — възкликнаха едновременно Дру и Кейн.

— Да — отговори лекарят. — Както виждате, това е просто драскотина, но ако куршумът е минал само няколко милиметра

встри, Ваше Величество, баща ви щеше да стяга погребение вместо коронация.

— Невъзможно е! — възрази Бърк. — Раната е от предната гума на Марио Франкоти — усетих как закачи каската ми. Вие също видяхте как стана всичко — обърна се той към Дру и Кейн.

— Видяхме злополуката — съгласи се Кейн, като опитваше да си припомни събитията, развили се с невероятна скорост. — Но невинаги това, което виждаме, съвпада с действителността. — Той се обърна към Дру. — Защо не видиш дали не можем да открием каската на принца? И намери някой от съда да изчисли посоката на изстрела, за да можем да започнем да търсим нашата игла в купата сено.

— Тръгвам — отговори Дру. — Но това означава, че ти трябва да се върнеш с принца в двореца.

— Да. — Кейн изпита внезапно желание да види Шантал. Да се увери, че съпругата и нероденото още дете са в безопасност.

След като плати на лекаря, Бърк купи препоръчаното му болкоуспокояващо лекарство и се върна в двореца с Кейн.

Някой се бе опитал да го убие! И то не веднъж, а два пъти. И колкото и да му бе неприятно, нямаше съмнение, че щеше да последва нов опит.

Разбраха се с Кейн засега да запазят в тайна новината за изстрела. Естествено, принц Едуард трябваше да бъде информиран. Но нямаше защо да тревожат жените.

В Монтacroа празнуването на победата продължи до късно през нощта, но на Бърк не му беше до веселие. Вечеря набързо, извини се и напусна трапезарията. Прибра се в спалнята си и изпи две хапчета от болкоуспокояващото лекарство.

След пет минути потъна в сън.

Сабрина лежеше по гръб на дебелото пухено легло, загледана в балдахина. Вече три часа се мъчеше да заспи, уви, неуспешно.

В съзнанието ѝ танцуваха една след друга картини от изминалите дни — първата ѝ среща с принц Бърк, разговора в театъра, първата им целувка пред портрета на Катя, нощта в казиното...

Знаеше, че никога няма да забрави целувките, откраднати на задната седалка на лимузината, докато дъждът потропваше леко по

покрива на колата. И че никога, дори да станеше на сто и една години, нямаше да забрави обзелият я смразяващ ужас, когато бе помислила, че ще го загуби. Още преди да го бе имала.

Сабрина не притежаваше особена самоувереност по отношение на мъжете. Сони Дарлинг бе невероятно строг баща. Никоя от дъщерите му нямаше право да се среща с момчета, преди да навърши шестнадесет години.

Когато Сабрина най-сетне получи разрешение да излиза на срещи, славата на Сони като баща, който държи здраво дъщерите си, вече се бе разнесла. В училището в Нашвил не се намери нито едно достатъчно смело момче, което да покани Сабрина да излязат заедно. Това продължи и в колежа. И макар там да се намериха няколко младежи, които да се претрашат и поканят прекрасната дъщеря на певица, тя се чувстваше твърде неопитна, за да приеме...

Когато по-късно бракът ѝ се провали, нейните приятели я посъветваха да се върне във вихъра на социалния живот. Но понеже се чувстваше емоционално наранена, начинът на живот на повечето от връстниците ѝ от театъра не ѝ допадаше, тя отново започна да отказва покани за срещи. И с изключение на няколко невинни обеда с актьори, с които работеше, Сабрина прекарваше вечерите в апартамента си, като учеше роли и гледаше стари филми по телевизията.

И сега, докато се мятеше в леглото, тя осъзна, че сексуалният ѝ живот е бил като на монахиня. Дори в брака не бе познала истинска страст. От нощта, в която отне девствеността ѝ след две бутилки шампанско, винаги Артър бе поемал инициативата в любовната игра. Обичаше да ѝ казва какво да прави, точно така, както ѝ даваше указания и на сцената. И тъй като бе истинска актриса, Сабрина се стараяше докрай, за да постигне блестящо изпълнение.

Очевидно бе успявала. Защото, когато го осведоми разгневена, че за шест години брак не е стигнала никога до оргазъм, обикновено невъзмутимият Артър Лонгстрийт бе искрено потресен от това nelаскаво за него разкритие.

И сега, двадесет и осем годишна, страдаше самотна в леглото си, когато бленуваният от нея мъж се намираще така близо до нея.

— Не! — прошепна Сабрина, обърна се по корем и покри главата си с възглавницата.

Не можеше да го напрани! Нямаше смелост.

Но после си спомни колко близо беше днес Бърк до смъртта. И колко вероятно беше тя да изпусне възможността, която се случва веднъж в живота на човек.

„Та това е само една нощ — нашепваше ѝ някакъв гласец. — В най-добрия случай — кратък роман.“ Защото само след четири дни принцът щеше да стане регент и тя щеше да напусне Монтacroa и да продължи турнето.

Краят нямаше да е същият, както в детските ѝ мечти. Принц Бърк нямаше да дойде на бял жребец и да я отнесе в замъка, където ще живеят дълго и щастливо.

Но, по дяволите, каза си Сабрина и хвърли възглавницата на пода, щеше да има поне тази нощ — вълшебна, приказна нощ, за която да си спомня до края на дните си...

Взела твърдо решение, тя стана от леглото и наметна пеньоара си. Пое няколко пъти дълбоко дъх, за да успокои препускащото си сърце, и тръгна.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Сабрина се страхуваше, че ако почука на вратата на спалнята му, някой може да я чуе. Затова пое дълбоко дъх, притвори очи и, преди да промени решението си, натисна старинната медна дръжка.

Щом вратата изскърца, сърцето ѝ подскочи и тя си представи как кралската охрана се втурва върху ѝ. Мушна се бързо в стаята и затвори след себе си.

След осветения коридор ѝ се струваше, че вътре е тъмно като в рог. Постепенно започна да долавя очертанията на предметите и видя Бърк, легнал по гръб на великолепното високо легло. Бе отметнал завивките насън и сега беше напълно гол. Луната светлина, струяща през огромните прозорци, огряваше изваяните му мускулести гърди.

Принцът имаше тесни хълбоци и, макар да смяташе, че върши нещо нередно, тя не успя да се въздържи и погледна към доказателството за неговата мъжественост. Беше полувъзбуден. Сърцето ѝ заби лудо. Отмести поглед към силните мускулести крака.

Остана край леглото, поглъщайки с поглед мъжа, който я привличаше като магнит. Мъжа, когото желаше и обичаше.

ОБИЧАШЕ! Думата, която рационалният ѝ мозък отказваше да приеме, заби в съзнанието ѝ като отровна стрела. Но вместо да се ужаси, тя изпита дългоочаквано и желано спокойствие. Обичаше Бърк! Достатъчно, за да не иска от него онова, което той не можеше да ѝ даде. Щеше да се задоволи само с краткото време, което имаха на разположение.

Предпочиташе няколко мига на абсолютно щастие, вместо съжаление до края на дните си.

Спомни си как по време на вечерята, докато празнуваха победата му, Бърк бе уверявал всички, че се чувства прекрасно и че може би има само леко мозъчно сътресение. Очите му обаче бяха замъглени от болка и той обеща на явно притеснената Джесика, че веднага, щом се прибере в спалнята, ще вземе болкоуспокояващото лекарство, предписано от лекаря. Ами ако от тях бе потънал толкова дълбоко в

сън, че да не може да го събуди? Или, което беше още по-лошо, ако се събудеше и я отхвърлеше? Унижението щеше да е безкрайно!

Но най-лошо би било, ако се върне, без да е опитала.

Сабрина развърза пеньоара и той се свлече край босите ѝ крака. Седна на леглото. Бърк промърмори нещо несвързано, ала не се събуди. На челото му беше паднал кичур черна коса. Тя го отметна нерешително и той се усмихна при нежното ѝ докосване.

Окуражена, погали бузата, а после устните му. Ръката ѝ продължи по силната му шия и се плъзна към широките рамене. Притисна длан към гърдите му, наслаждавайки се на усещането за сила и мощ. Бърк въздъхна дълбоко и покри ръката ѝ със своята. Но отново не се събуди.

Тази възможност — да го наблюдава, да го докосва незабелязана, я изпълни с въодушевление. Чувстваше се замаяна, а във вените ѝ пулсираше желание. Беше прекрасно!

С дързост, която доскоро би я потресла, притисна устни към гърдите му. Плътта му излъчваше топлина и загадъчно мъжко ухание. Плъзна език около едното му зърно, а Бърк изръмжа леко и зарови ръце в разпуснатата ѝ руса коса.

Той сънуваше най-сладкия и еротичен сън. Лежеше със Сабрина на огрявания от слънцето плаж в Монте Карло, а може би — в Кан. По някаква необяснима причина плажът бе пуст, като че ли запазен само за тях, и те можеха да се милват, несмущавани от никого.

Красивите ѝ изящни ръце пърхаха над него като малки птици и милваха горещата му плът. Топлите ѝ кадифени устни пораждаха силен копнеж, който го изпълваше до мозъка на костите.

Косата ѝ се спускаше над него като завеса и го обгръщаше аромат на гардении. Той я привлече върху себе си, притисна тялото ѝ към своето и плъзна ръка по гладкия ѝ гръб.

Топлият океански ветрец галеше телата им, а вълните повтаряха като ехо любовните им въздишки.

— Сабрина... — прошепна Бърк, поглъщайки сладкия ѝ аромат.
— Любима!

Тя се плъзна към него и огънят в тях лумна още по-силно.

— О, Бърк!

Прошепна името му отново и отново, като докосваше дразнещо и възбуждащо устните му със своите.

Този път нежният ѝ глас разкъса паяжината на съня. Бърк отвори очи и срещна погледа ѝ. Очите ѝ бяха замъглени и в тях грееше тайно женско удоволствие.

— Ако си сън — прошепна той и плъзна ръка по копринената ѝ нощница, — моля те, не ме събуждай.

Сабрина го озари с усмивка, с която вероятно Ева е дарила Адам, когато е отишла при него в Райската градина с коса като свила, с нежна кожа и изкусителен опасен женски чар. После го целуна по бузата, загрубяла от едnodневната брада.

— Доколкото си спомням, ти каза, че пазиш думата „моля“ само за наистина важни случаи.

Думите ѝ достигнаха до съзнанието му и в него зазвъня тревога като при пожар.

— Боже мой! — възкликна Бърк и стисна благоуханната ѝ коса. — Ти си съвсем истинска. — Привлече главата ѝ и я целуна продължително и безкрайно възбуждащо. — Изключително — прошепна той, отстрани тънката презрамка на нощницата и я целуна по рамото.

На Сабрина ѝ се струваше, че плува под въздействието на магията на ръцете му и на великолепните прекрасни устни.

— Кое? — изрече с натезжал от желание глас и се запита в кой ли момент положението бе излязло извън неин контрол. Когато седна на леглото, тя беше тази, която докосваше и галеше. А сега се чувстваше замаяна и усещаше как се разтапя, отдала се изцяло в негова власт.

— Това, че си тук.

Бърк се обърна настрана, като повлече със себе си и нея. Ръцете му галеха меките извивки на тялото ѝ, докато тя следваше очертанията на силните му мускули.

— Ти си абсолютно невероятна!

— Ти също! — Притисна се към него силно, почти отчаяно.

Устните му намериха едното ѝ зърно и го засмукаха, разпалвайки в нея огън и живот. И докато той целуваше гърдите през копринената нощница, чувствителните места на коленете и бедрата и се наслаждаваше на стенанията ѝ, постепенно осъзнаваше, че я бе желал цял живот. Беше я чакал! Тя притежаваше всичко, което бе мечтал да открие в една жена. Повече от онова, което би искал да намери в съпруга.

СЪПРУГА! Струваше му се, че тази дума, която бе избягвал ловко и с успех толкова години, подхожда идеално на Сабрина Дарлинг, че в представите си е имал предвид точно нея.

Тя бе жена, създадена за богати дрехи от сатен и коприна, за вълнуващи парфюми. Бе подходяща за тях много повече от всички европейски принцеси, канени от баща му в двореца през последните месеци.

И беше негова! Изцяло негова!

Разтърсен от обзелия го неочакван порив на чувство за собственост, Бърк изруга тихо, подразнен от коприненото препятствие между тях. Дългите му пръсти хванаха украсената с дантела нощница и я разкъсаха безмилостно до талията. Сабрина не възрази. Само леко изстена и го прегърна. Устните ѝ посрещнаха жадно неговите. Притисна го така силно, като че ли се боеше, че може да го загуби. Удоволствието, бликащо в нея, се преливаше в Бърк и усилваше взаимната им страст.

Тя излъчваше топлина и приятно ухание. Разкъсаната нощница бе прилепнала към влажната ѝ кожа. Когато ненаситните му устни намериха едната ѝ гърда, Сабрина извика с дрезгав, изпълнен с чувственост глас. Погълната от вихъра на страстта, тя не осъзнаваше еротичните желания, които му нашепваше без дъх.

Като оставяха гореща следа след себе си, ръцете и устните му се спуснаха по гърдите ѝ, после по стомаха и стигнаха вътрешната страна на бедрата. Пръстите му си проправиха бавно път през гнездото от златисти косъмчета и тя изви хълбоци, готова да го посрещне.

— Изключително — прошепна Бърк и прекара пръст по тръпнещата, влажна плът.

— Моля те!

Гласът ѝ бе изпълнен със страст и болезнено желание. Зарови пръсти в завивките, тръпнеща и изпълнена с напрежение.

Без да чака нова покана, той докосна с език сърцевината на нейното желание. Сабрина извика и се отдръпна рязко, потресена от усещането, пронизало внезапно цялото ѝ тяло.

Бърк я успокои с безкрайно търпение, като ѝ нашепваше дрезгаво гальовни думи. Докосваше и целуваше всяка точка около свръхчувствителното място, уверявайки я, че няма да направи нищо, което не би желала.

— Кажи ми, когато си готова, любима — каза тихо той, притиснал лице към мекия триъгълник от косъмчета. Топлият му дъх докосваше златистите къдрички. — Обещавам, че няма да ти причиня болка.

Сабрина съзря истината в очите и почувства любовта в гласа му. И докато ръката му галеше хълбока ѝ, тя реши, че може да му вярва — нещо, което смяташе, че не би допуснала отново никога.

— Да — прошепна му, — зная, че няма да ми причиниш болка.

За Бърк нейното доверие бе по-зашеметяващо дори от неприкритото ѝ желание и той се зарече да бъде достоен за него.

— Само ми кажи какво искаш.

През тялото ѝ премина трепетна вълна.

— Мисля — почти изхлипа Сабрина, — че искам пак да го направя.

Бърк почувства, че тя не е свикнала да изразява желанията си с думи, затова не попита нищо повече.

Докосна отново с език пулсиращото връхче на желанието ѝ. Въпреки че стисна очи и заби нокти в раменете му, този път Сабрина не се отдръпна. Насърчен, той засмука леко, като се наслаждаваше на топлината ѝ.

— Харесва ли ти така?

Тя ахна, щом Бърк плъзна в нея първо единия си пръст, а после и другия, а устните му не спираха сладостното мъчение.

— О, да! — Бедрата ѝ трепереха и по пламтящата ѝ плът бе избила лека влага.

— Атака?

Гласът му идваше вибриращ от най-интимното ѝ място и след малко Сабрина усети езика му на мястото на пръстите му.

— Не... Не знам. — Невероятният му език я галеше, проверяваше тайните ѝ и я караше да забрави смущението си. — Да! — изрече тя без дъх. — Моля те, не спирай!

Бърк нямаше никакво намерение да спира. А и не би могъл, тъй като самият той изпитваше пулсираща болезнена възбуда. Сабрина се различаваше от всички жени, които бе познавал. Тя бе загадъчно съчетание на чувственост и невинност. Ако не знаеше, че е била омъжена, по първоначалната ѝ реакция на нещо, което е естествена

част от любовта, би заподозрял, че е девствена. И осъзна, че всъщност Сабрина е емоционално девствена.

Мисълта, че никой друг мъж не е успявал да ѝ даде подобно удоволствие, му беше безкрайно приятна. Когато тя раздвижи хълбоците си в неприкрита подкана, а от устните ѝ излезе лекия, страстен стон на жена, почти стигнала до оргазъм, Бърк усети пристъп на чисто мъжко задоволство.

Тя едва си поемаше дъх. Искаше ѝ се да го помоли да спре поне за момент и да ѝ позволи да си отдъхне. Но не можеше да изрече и думичка. Единствено ѝ оставаше да се моли душата ѝ да не отлети, докато той я водеше към върховния миг на насладата.

Тогава най-сетне дойде благословеното освобождение и тайните, скрити в нея през целия ѝ живот, се взривиха.

Сабрина все още потръпваше от пътуването във времето и пространството, когато усети, че Бърк влиза в нея и я изпълва.

Усмихнат, той докосна с устни нейните. По страните ѝ се стичаха сълзи, които проблясваха на леещата се през прозорците лунна светлина. Бърк избърса нежно една сълза.

И тогава, още преди да се бе опомнила, я поведе отново към задоволството, макар досега да бе смятала, че това е невъзможно.

Сабрина обви ръце около него, погълната изцяло от взаимната им страст, прегърна го здраво и го последва в полета му към екстаза...

Тя изгуби представа колко пъти се бяха любили тази нощ. Спокойните милувки, целувките им — всичко се сля като в поредица от еротични сънища.

Часове по-късно двамата лежаха, преплели тела, когато тя чу как някъде пропя петел. Бледа утринна светлина бе започнала да прогонва среднощните сенки.

— Трябва да си тръгвам — прошепна Сабрина.

— М-м-м. — Бърк я привлече по-плътнo към себе си и долепи устни до шията ѝ. — Защо?

— Вече се съмва.

— И?

Беше толкова сладка и прекрасна! И, каза си той за кой ли път тази нощ, беше негова.

— Ако някой ме види да излизам от спалнята ти...

— Никой няма да се изненада. — Той плъзна ръка надолу по гърба ѝ, доволен от потръпването, което предизвика милувката му.

За съжаление наистина беше така.

— Не ме разбираш — продължи Сабрина и се отдръпна от него.

Седна, облегна се на таблата на леглото и потърси чаршаф, за да се покрие. После реши, че е малко късно да проявява скромност.

Изглеждаше прелестна. Косата ѝ се бе разпиляла по раменете; след любовните преживявания страните ѝ бяха обагрени от руменина, а устните — леко подути от нощните целувките. Като я гледаше, Бърк почувства нов прилив на желание.

— Опитвам се.

— Може би ще ти бъде по-лесно да се съсредоточиш, ако ме гледаш в очите.

Той отмести виновно поглед от гърдите ѝ.

— Права си. Но трябва да ме разбереш, скъпа моя, защото си невероятно изкушение...

Бърк сви рамене с европейска непринуденост, която ѝ напомни отново колко различни са техните светове.

Тя се отърси от нерадостната мисъл. Не желаше нищо да разваля удоволствието от нощта, което все още я изпълваше.

— Твърде често животът ми е бил обществено достойствие — каза тя тихо. — Предпочитам връзката ни да остане в тайна.

Ако никой друг не знаеше за случилото се, щеше да я боли по-малко, когато всичко свършеше.

На него не му хареса, че Сабрина използва думата „връзка“, но реши, че може би се касае просто за езиково различие. От начина, по който се бе открила пред него и бе разцъфнала като нежно цвете под гальовно слънце, Бърк знаеше, че вече са обвързани един с друг.

— Макар никак да не ми се иска да ме оставиш сам в леглото, мисля, че бих могъл да разбера желанието ти.

Поднесе лявата ѝ ръка към устните си и целуна пръстите ѝ един по един. Когато докосна средния ѝ пръст, опита да си припомни семейните бижута на рода Жиродо и да реши кой от многото безценни пръстени да ѝ подари.

Диамантите бяха прекалено обикновени, смарагдите — твърде ярки. Рубините стояха винаги красиво и щяха да подхождат на

роклята, с която бе облечена първата вечер, но неговият свят бе изпълнен с жени, окичени с рубини, смарагди и сапфири. Искаше за Сабрина нещо различно. Нещо толкова специално, колкото самата нея.

— Бърк? — Тя го гледаше с любопитство. Той като че ли бе на хиляди километри отгук. — Нещо не е наред ли?

— Какво може да не бъде наред? — Погледна я и я озари с една от онези усмивки, от които дъхът ѝ секваше. — Ето ме тук, в леглото, с най-прелестната, най-вълнуващата и страстна жена на света...

Сабрина постави пръст на устните му.

— Единствено с теб.

За нея беше важно той да разбере, че между тях се беше случило нещо различно. Специално. Така че да може да си спомня през годините, когато вече щеше да има прекрасна съпруга и красив като него син, който да наследи трона, за американската актриса, която го бе обичала.

— Зная.

Толкова отдавна не бе опитвал вкуса на тези чувствени устни — цели пет минути! Бърк се наведе с намерението да я целуне, но Сабрина извърна лице.

— Толкова лошо ли беше?

Страните ѝ пламтяха. Но не от страст, разбра той, а от смущение.

— Напротив, беше прекрасна. Великолепна. Ти си най-страстната жена, с която някога съм бил, Сабрина. Всъщност чувствам се изцеден.

При думите му в очите ѝ затрептя чисто женско удоволствие.

— Предполагам, че си горд от себе си.

— Безкрайно — съгласи се Бърк. — Би трябвало и ти да си горда. Защото, скъпа, ти си родена куртизанка.

Бърк не знаеше, че за Сабрина любовта им е обречена и не осъзна колко дълбоко я засегнаха думите му.

— Трябва да тръгвам, и то веднага.

И преди той да разбере, тя вече бе напуснала обятията и леглото му.

— Сабрина?

— Какво? — Взе нощницата си, въпреки че бе съсипана непоправимо, после затърси пеньоара.

— Нещо не е наред ли? — Бърк също стана, намери дрехата и я подаде.

Тя не можеше да вдигне очи към него и да срещне загрижения му поглед, затова се обърна и облече набързо пенъоара.

— Какво би могло да не е наред? — попита с престорена лекота, ала гласът ѝ потрепваше леко.

— Точно това те попитах.

— Просто съм уморена — отвърна уклончиво Сабрина. Непонятно защо пръстите ѝ бяха престанали да я слушат, като че ли бяха станали от камък. — По дяволите!

— Дай на мен.

Той се пресегна и завърза сатенения колан. Докато гледаше ловките му пръсти, тя си припомни как бяха галили тялото ѝ и усети, че я облива нежелана топлина.

— Готово.

Принцът отстъпи назад и се вгледа внимателно в нея. Щеше му се да повярва, че наистина между тях стоеше само умората от нощта. Не искаше Сабрина да си тръгва, но разбираше по решителността в погледа ѝ, че не би могъл да я задържи, освен ако не я вържеше.

— Съжалявам за нощницата... — Прекара пръст по разкъсаната ивица. — Ще ти купя нова.

— Няма нужда.

Той присви очи.

— Казах, че ще ти купя друга. — Властността му се бе върнала. Както и нетърпящият възразение вид.

Това я накара да си припомни, че не се беше борила толкова упорито за независимостта си, за да се откаже от нея заради един мъж. Пък бил той и принц, който умееше да разпали огън в тялото ѝ.

— Прекрасно. Можеш да купиш цял магазин с нощници, ако това ще те направи щастлив.

Беше ядосана. И недоволна. А Бърк нямаше ни най-малка представа защо.

— Умееш ли да яздиш? — попита я, като не искаше да се разделят по този начин.

Въпросът я свари неподготвена.

— Да яздя ли? Имаш предвид на кон?

— Точно така.

— Разбира се. — Погледна го предпазливо. — Сони имаше цяла конюшня с чистокръвни коне. Израсла съм на кон. Защо?

— Бих искал да дойдеш с мен на езда тази сутрин. Може да си направим пикник. След като се напиш — добави той, решил, че може би нещата ще се изгладят, ако тя си отпочине.

— Имам репетиции.

— Научих, че семейството ми е поканило майка ти и сестрите ти за днес на разходка по езерото. И знам, че те са приели.

— Е, след като трябва да бъда на борда на кралската яхта, страхувам се, че се налага да отклоня любезната покана, Ваше Височество.

Отново същото! Бърк потисна започналото да го обзема раздразнение, като се чудеше какво ли ѝ бе станало след нощта, изпълнена с толкова нежност.

— Семейството ми ще разбере, че си получила друга покана и съм сигурен, че ще те извини.

— Страх ме е да не си помислят каквото не бива. — Сети се за принц Едуард и настояването му Бърк да се ожени и да осигури наследник на рода. Съвсем нямаше да е поласкан, ако узнаеше, че синът му се е увлякъл по една обикновена американка. А ако разбереше, че спи с нея, несъмнено щеше да се ядоса невероятно.

— Напротив, предполагам, че ще си помислят точно това, което трябва.

Бърк се доближи към нея, обгърна спокойно с ръце талията ѝ и я целуна, пренебрегвайки предупредителния ѝ поглед. Целувката му бе дълга и безкрайно нежна и остави Сабрина разтреперана.

— Ела с мен — прошепна той, а ръката му я галеше възбуждащо. — До коронацията остават само два дни. Едва ли ще имаме други случаи да бъдем сами. — Целуна я по бузата, после по слепоочието и шията. — Нима ще позволиш да изпуснем такава златна възможност?

Истината бе, че тя не можеше да го направи.

— Предполагам, че ще трябва да обядваме.

— Каквото поискаш — черен хайвер, фазан, шампанско...

— Като си помисли човек, че съм свикнала да минавам с някой хотдог и картофена салата — отвърна тя през смях, който показваше, че се е предала.

Бърк беше прав. Времето, което им оставаше, се изплъзваше бързо между пръстите им като пясък. Сабрина знаеше, че ако се откажеше от възможността да прекара един тих, изпълнен с щастие следобед с мъжа, когото обичаше, щеше да съжалява до края на живота си. Той я целуна умопомрачително за последен път и я пусна. Не се изненада, когато почувства, че тя му липсва — още от мига, в който си бе отишла.

Обзета от мисли и спомени за невероятната нощ, прекарана с Бърк, и изпълнена с очакване на уговорената среща и страх пред неизбежната раздяла, Сабрина не забеляза фигурата, скрита в сенките на коридора, която я наблюдаваше с жив интерес, докато се прибра в спалнята си...

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Хайде да се надбягваме до горичката — извика Сабрина през рамо и пришпори коня си в галоп.

Понесе се към хълма и дочу зад себе си сърдито мъжко проклятие, после тропот на копита. Далече под тях се синееха кристалните води на езерото, а слънчевите лъчи проблясваха по повърхността му.

Сабрина се разсмя, а приятният хладен ветрец рошеше косите ѝ. Отдаде се на удоволствието от пълния синхрон между тялото си и високия сив жребец. Приведе се ниско над седлото и се хвърли с коня към дъбовете, които бележеха края на надпреварата им. Вече почти бе стигнала, готова да грабне победата, когато мощният черен жребец на Бърк я настигна, изравни муцуна с нейния, после глава и накрая я задмина.

— По дяволите! Следващият път ще те изпреваря! — зарече се тя и спря коня си. — Кълна се, че ще го направя!

Бърк се чувстваше така безгрижен, както не му се бе случвало от месеци, и ѝ се усмихна без капчица угризение. Куртизанката от миналата нощ си бе отишла. Сега, застанала пред него в пурпурночервената си блуза, тесните черни джинси и черна шапка, наперено накривена, Сабрина му напомняше южноамерикански гаучо.

— О, госпожице Дарлинг, нима прочутият ви баща не ви е казал, че е невъзпитано една дама да ругае?

— Но също така е невъзпитано един мъж да използва силата си, за да унижава жените. — Тя съвсем не се чувстваше унижена. Но, силно амбициозна по природа, бе леко засегната, че Бърк открадна победата в последния момент.

Видът му веднага стана сериозен, ала шеговитата усмивка остана в топлите му тъмни очи.

— Не исках да те унижа — увери я той, слезе от коня и приближи до нея.

Повдигна я, за да я свали от седлото. Силните му ръце, обхванали талията ѝ, като че ли изгаряха нейната кожа.

— Да, но го направи.

— Съжалявам. — Притисна я към себе си и тя почувства силното му тяло до своето. — Какво мога да направя, за да ви умилостивя, госпожице?

Топлината на тялото му като че ли се вливаше в кръвта ѝ.

— Нищо — отвърна Сабрина и прие играта, сладко нацупена.

— Нищо ли? — Пръстите му я галеха с влудяваща нежност.

— Ни-щич-ко! — повтори тя и тръсна упорито глава.

— Сигурна ли сте? — Той повдигна едната ѝ ръка към устните си и целуна дългите ѝ изящни пръсти един по един. — Вероятно има някакъв начин да изкупя греха си.

Когато езикът му остави топъл влажен кръг на дланта ѝ, Сабрина бе разтърсена от такова силно удоволствие, че почувства как краката ѝ се подкосяват.

— Наистина исках да спечеля — оплака се едва чуто и обви ръка около врата му. Склони глава на гърдите му и долови забързания пулс на сърцето.

— Но, скъпа моя — прошепна той и зарови пръсти в косите ѝ, — денят още не е свършил.

— Означава ли това, че ще се надбягваме отново?

— Означава, Сабрина — отвърна той и докосна с устни нейните, — че преди да е свършил и двамата ще бъдем победители.

Прочел отговора в очите ѝ, Бърк изпита внезапно желание да я положи на осяаната с цветя поляна. Но се въздържа — не можеше да забрави безмълвния телохранител, който го следваше неотлъчно.

Следващия път, зарече се принцът. След коронацията. Когато опасността от покушение отминеше.

— Ела. — Сплете пръсти с нейните и я поведе към гората.

— Където пожелаеш — отговори Сабрина.

Сред дърветата имаше малка хижа. Бърк извади от джоба на брича си голям железен ключ и отключи.

— Хижата е принадлежала на първия горски — обясни и отвори тежката дъбова врата. — Мислех усилено къде да отидем, за да останем насаме. И да мога да те любя, без да има опасност някой да ни прекъсне.

— Тук е прекрасно — отвърна тя, оценила загрижеността му. Хижата беше и уютна, и усамотена. И тъй като го обичаше, Сабрина се почувства длъжна да бъде откровена докрай. — Всъщност, мисля, че предпочитам това място пред блясъка и разкоша на двореца, макар домът ти да е прекрасен.

— Говориш също като Ноел. Всеки път, щом баща ни се огледа, установява, че сестра ми отново е започнала „да се опитва да раздава цялата ни собственост“, както казва той.

— Изглежда я подкрепяш.

— Като председател на социалната служба на Монтакроа мой дълг е да ѝ помагам — отвърна той.

Докато разговаряха, Бърк издърпа блузата ѝ и пъкна ръце под нея. Тялото ѝ бе топло и гладко като кадифе. Подхвана покритите ѝ с дантелен сутиен гърди и почувства лудия бяг на сърцето.

— И макар по принцип да съм съгласен с нея — продължи той, като се мъчеше да не изпусне нишката на разговора, — опитвам се да намеря други начини, за да изпълня задълженията си.

— Може би така е най-добре — произнесе тя, останала без дъх, и се притисна към него в безпогрешна женска покана.

Бърк плъзна коляно между бедрата ѝ и остави с език топла, влажна следа по извитата ѝ шия.

— Ние се превръщаме в част от световната икономика, въпреки че баща ми продължава упорито да го отрича.

Притисна коляно към най-интимното ѝ място и Сабрина усети как овлажнява и я изпълва болезнена топлина. Искаше да му върне малко от еротичното изтезание, затова притисна длан към твърдата му мъжественост. При допира на ръката ѝ на Бърк му се стори, че ще се взриви. Дишаше тежко и на пресекулки, а пръстите му трепереха, докато се бореше с копчетата на пурпурната ѝ блуза.

Когато най-сетне дрехата падна на пода, той целуна гърдите ѝ и почувства как сладкият влудяващ аромат на цветя обърка окончателно мислите му. Обхвана със зъби обвитото в дантела зърно и Сабрина усети присвиване между бедрата си.

— Бърк? — изрече тя с лека въздишка на удоволствие.

Сръчните му пръсти разкопчаха сутиена и най-сетне устните му докоснаха топлата ѝ плът. При допира им до голите ѝ гърди Сабрина потръпна.

— Да, скъпа?

— Реших да проявя великодушие и да ти простя, че спечели състезанието ни.

Зарови пръсти в косата му и жадно впи устни в неговите. Бърк я вдигна на ръце и я пренесе до леглото. Дълго време никой от двамата не проговори.

От вниманието на Бърк не бе убягнало, че Сабрина и сестрите ѝ имат много почитатели. А след като я видя как раздава автографи с непринуденост и дружелюбност, реши, че славата ѝ отива.

— Номерът е — обясни тя, когато той спомена нейната непосредственост, — никога да не допуснеш грешката да повярваш на пресата. Дълбоко в себе си аз ще бъда винаги момичето, израсло в малкото градче на Тенеси.

Бърк разбираше, че в думите ѝ има скрито предупреждение и ново напомняне колко огромни са различията в социалното им положение. Но остана глух за тях. Защото му ставаше все по-трудно да си припомни причините, поради които прелестната американка не би могла да стане идеална принцеса на любимата му страна. И, което бе още по-важно — да се превърне в една изключителна съпруга и майка на неговите деца.

Той крачеше из градината, потънал в мисли как да подхване разговора, който Сабрина избягваше с такава упоритост, когато зави зад един ъгъл в лабиринта и се сблъска с мащехата си.

— Съжалявам. — Наведе се и събра розовите и бели цветя, разпръснали се по тясната пътека. — Май не гледам къде вървя.

Джесика се усмихна, докато оставяше розите в плетената кошница, праметната на ръката ѝ.

— Предполагам, че мислите ти са заети с прекрасната Сабрина.

— Може ли да те попитам нещо? — каза Бърк вместо отговор.

— Разбира се.

— Помниш ли първата ти среща с баща ми?

— Помня всеки миг от този ден. Небето над Средиземно море бе ясно, без нито едно облаче. Снимахме цяла сутрин и бях разстроена и уморена да седя толкова часове на грубата твърда скала. Докато операторът опитваше да снима от друг ъгъл, погледът ми блуждаеше

наоколо и изведнъж видях баща ти, застанал на брега. Зная, че думите ми ще звучат като в мелодраматичен филм, но щом очите ни се срещнаха, бях готова да се закълна, че в ясносиньото небе отекна гръмотевица. Татко ти бе не по-малко поразен. Същата вечер ми каза, че се почувствал като ударен от гръм.

Бърк пъкна ръце в задните джобове на джинсите си, загледан в искрящите като диаманти води на езерото Лозана.

— Чувството ми е познато.

— Разбира се — съгласи се усмихната Джесика. — Всички в трапезарията забелязаха реакцията ти, когато видя Сабрина.

Той се намръщи при мисълта, че чувствата му са били толкова очевидни. Винаги се бе гордял със способността да прикрива мислите и вълненията си — нещо задължително, ако искаше да стане добър регент.

— Искам да те попитам още нещо. Как се чувства, когато татко ти каза, че те обича?

— Бях ужасена — отвърна Джесика, без да се замисля.

Това не бе отговора, който Бърк бе очаквал.

— Но защо?

— Начинът ни на живот бе съвсем различен. Баща ти беше принц, израснал в дворец. И макар в един мюзикъл да бях изпълнявала ролята на принцеса, бях уверена, че не бих се справила с тази роля в реалния живот.

— Но ти си била известна! — възрази Бърк. — Била си холивудска звезда по време, когато на звездите се е гледало като на най-бляскавите личности в света!

— Това беше образ, грижливо изграден от моето студио — поправи го кротко Джесика. — Истината беше, че никога не преставах да мисля за себе си като за малката Джеси Торн, босоногото селянче, израсло в затънтената провинция на Западна Вирджиния.

— Сабрина каза, че никога не вярва на пресата — вметна Бърк, разбрал колко много си приличат Джесика, която бе свикнал да възприема като своя майка, и жената, която желаше да стане негова съпруга.

— Сабрина Дарлинг е не само красива. Тя е талантива, интелигентна и очевидно стъпва здраво на земята.

— Но смята, че не става за принцеса — Джесика го потупа по бузата.

— Тогава ще трябва да измислиш как да я накараш да промени мнението си, нали?

И ще го направя, зарече се Бърк. След коронацията.

Настроението в деня преди коронацията бе определено празнично. Беше предвидено следобедното представление да се състои на открито, за да може да бъде посетено от всички желаещи. Сега на сцената с извисяващия се над нея огромен екран група руснаци изпълняваха опасни номера, изправени на гърбовете на конете си. Клоуни с тъжни лица размиваха публиката, която очакваше с нетърпение изпълнението на трите американки.

Най-сетне Рейвън, Ариел и Сабрина излязоха на сцената, съпроводени от оглушителни аплодисменти. И не разочароваха зрителите. Въпреки че бе гледал репетициите им, Бърк също остана запленил от изпълнението им, продължило цял час. Когато накрая Сабрина изправи с песента си на крака цялата публика, той също стана. И по време на третия бис се закле, че ще направи всичко, за да успее да я убеди да остане тук, в Монтакроа. С него.

След края на представлението сестрите се присъединиха към организираната забава. По молба на Шантал Сабрина остана в палатката, която им служеше като гримьорна.

— Въпреки че го мислех за невъзможно — каза усмихнатата Шантал, — вие трите надминахте вашингтонското си изпълнение.

Сабрина не вярваше принцесата да я е помолила да остане, за да си говорят за представлението.

— Получихме гореща подкрепа от публиката. Това винаги помага.

— Сигурно е така — съгласи се Шантал. За първи път, откакто Сабрина я познаваше, принцесата като че ли се чувстваше неловко. — Сабрина, искам да знаеш, че нямам навика да се меса в живота на моите брат и сестра. Но...

Ето, започва се — помисли си Сабрина, щом Шантал замълча.

— Обичам много брат си. — Когато Сабрина не отвърна, принцесата пое дълбоко дъх и продължи. — Вярвам, че и ти го

обичаш.

Разстроена от чувствата, които се бе опитвала така отчаяно да потисне в себе си, да не говорим, че не бе готова да ги изрече гласно, Сабрина седна пред тоалетката си, дръпна от хартиените салфетки от кутията пред себе си и започна да сваля сценичния си грим.

Между тях повисна напрегната тишина.

— Е, добре. Обичам го — отстъпи накрая тя с лека въздишка.

— Чудесно! — Шантал кимна и тъмните ѝ очи, които приличаха толкова много на очите на брат ѝ, срещнаха в огледалото погледа на Сабрина. — Но защо това те кара да се чувстваш нещастна?

Сабрина размаза с треперещи пръсти крема по лицето си.

— Цялото положение е абсурдно.

— Но защо?

— Защото разликата между моя и неговия живот е колкото от земята до небето — отвърна Сабрина във внезапен изблик на откровение.

Принцесата отговори с тиха въздишка.

— В началото Кейн се чувстваше по същия начин. Но в крайна сметка проумя, че онова, което изпитваме един към друг, е по-силно от различията в банковите ни сметки и в големината на нашите домове.

— Не искам да те засегна — възрази Сабрина, като търкаше ожесточено страните си, — но за вас двамата всичко е било доста полесно. Ти си избрала начина на живот на твоя съпруг и си се преместила във Вашингтон. На Кейн не му се е наложило да остане тук, в Монтacroa, и да живее, потискан в този музей, който семейството ти нарича дом. — Тръсна глава, разбрала колко грубо бяха прозвучали думите ѝ. — Извинявай. Не исках да кажа това. Дворецът наистина е прекрасен.

Действително, по време на престоя ѝ в него, Сабрина бе установила с изненада, че започва да свиква със заобикалящия я разкош. Вече дори можеше да прекоси една стая, без да се притеснява, че ще събори някоя безценна ваза.

— Смяташ, че брат ми ще те потиска ли? — попита Шантал, като отмина любезно неучтивите думи на Сабрина.

— Не, не смятам. Зная, че Бърк ще направи всичко възможно, за да ме накара да се чувствам непритеснявана от нищо. Но то няма да

помогне. Освен това, разговорът е напразен. Той още не ми е направил предложение.

— Обаче ще ти направи — отвърна уверено Шантал.

— И така да е, нищо няма да стане — настоя Сабрина. Искаше ѝ се гласът ѝ да бе прозвучал по-уверено.

— Заради така наречените различия в начина ви на живот ли?

— Да. — Сабрина хвърли салфетките. — Приказките за прекрасните принцове, които спасяват почтените бедни девойки и ги отвеждат в своите замъци, са чудесни, ала в реалния живот такива неща не се случват.

— Неведнъж мъжете от рода Жиродо са се влюбвали в пленителни независими жени — възрази принцесата. — Дядо ни Филип се е оженил за испанската циганка Катя, а баща ми е взел за съпруга американска филмова звезда. Както виждаш — тя сви обгърнатите си в коприна рамене, — това, че брат ми би избрал за съпруга една актриса, е нещо съвсем естествено.

След като получи съгласието на Сабрина, че поне ще даде възможност на Бърк и ще го изслуша, преди да вземе окончателно решение, Шантал си тръгна.

Навън въздухът трептеше от музика, веселие и смях. Вътре в палатката обаче цареше дълбока тишина и самота...

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Въпреки думите на оптимистично настроената Шантал, Сабрина не се чувстваше убедена. Защото дори Бърк да ѝ направеше предложение за брак, тя нямаше да посмее да го приеме. Не можеше да се омъжи за човек, носещ отговорността за благополучието на цяла нация. Принцът се нуждаеше от сериозна съпруга със съответните обноси и произход. Жена, която народът му да уважава и на която да се възхищава.

Същата вечер Сабрина стоеше край прозореца на спалнята си, загледана в обляното от лунна светлина езеро. Беше късно. Всички спяха, но тя не можеше да заспи. Разбираше по-добре от всякога буйната страст на Маги. Защото тази нощ самата Сабрина се чувстваше като котка върху горещ ламаринен покрив.

Бе така вгълбена в бушуващите в гърдите ѝ чувства, че не чу, когато вратата на спалнята ѝ се отвори.

— Чудесно — достигна до нея плътният, така добре познат ѝ мъжки глас. — Надявах се да си будна.

При вида на окъпаната в лунна светлина Сабрина Бърк усети прилив на желание. Бе облечена в къса, обточена с дантела, копринена нощница в греховно червен цвят. Краката ѝ изглеждаха безкрайно дълги.

Вместо с копринен халат, с какъвто предполагаше, че трябва да бъде облечен един принц, тя установи, че той е с ленен панталон с цвят екрю и бяла фланелка с емблемата на Оксфордския университет. Беше бос.

— Причината е в преумората — измисли набързо Сабрина оправдание. — Никога не мога да заспя след представление.

— Обикновено и аз съм така след състезание — призна Бърк и допълни мислено списъка от нещата, по които си приличаха. — Ти беше прекрасна.

— Благодаря ти. — Тя се страхуваше, че огънят, който пламтеше в очите му, ще я изпепели!

Той пресече стаята и застана пред нея.

— Не можеш да откъсна очи от теб. — Обви ръце около талията ѝ и я привлече към себе си. — Знаех, че притежаваш талант. — Докосна устните ѝ със своите. — И все пак бях поразен от красотата ти. — Езикът му облиза устните ѝ, оставяйки зашеметяващо усещане. — От силата в теб, от...

— Бърк — прекъсна го отчаяно Сабрина, — може ли да те помоля за нещо?

Ръката му галеше шията ѝ и палецът му правеше бавни кръгове върху мястото, където се усещаше диво препускация ѝ пулс.

— Всичко, каквото пожелаеш.

— Бих искала да млъкнеш и да ме целунеш... — Тя плъзна ръце под фланелката му и притисна длани към гърдите му. — ... Ваше Височество... — Пръстите ѝ си играеха с тъмните косъмчета, покриващи гърдите му, и при допира ѝ кожата пламна.

— Готов съм на всичко, за да угодя на дамата — отговори той с плътен дрезгав глас. — Хвана главата ѝ, наведе я назад и пое устните ѝ в гореща ненаситна целувка.

Необузданият му език се втурна и потърси нейния за еротичен танц, който беше подобие и прелюдия към любовната игра. Сабрина се отдаде изцяло на целувката, изстена леко и обви ръце около него. Притисна се разтреперана към тялото му в неизказано желание. Всички различия между тях изчезнаха, отвейни от усиливащия се, изгарящ ги вихър на страстта.

— Имаш ли представа — каза задъхано Бърк, когато най-сетне се откъсна от устните ѝ — колко много те желая?

— Да... — Почти обезумяла Сабрина впи устни в шията му. — Почти толкова, колкото и аз теб.

Изключителната ѝ честност и прямота бяха сред многото причини, поради които се бе влюбил в нея. Подръпна нежно косата ѝ и я накара да вдигне замъглен поглед към него.

— Изцяло съм твой.

С тези думи ѝ предлагаше не само тялото и любовта си. Той ѝ поднасяше всичките си дни и нощи, целия си живот. В Сабрина почтеността се бореше с желанието, а честността — със страстта. Знаеше, че трябва да продължи да го убеждава, че всичко, на което могат да се надяват, са тези невероятни вълшебни дни, прекарани

заедно. Осъзна с яснотата на споделените чувства, че Шантал е права — принцът искаше Сабрина да остане с него в Монтакроа. Разбра също и че ако се съгласеше да се любят тази нощ, това би било равносилно на обещание, което не би могла да удържи.

Но, мили боже, тя се страхуваше ужасно, че ако кажеше истината, ако обяснеше защо е невъзможно да остане, можеше да нарани толкова дълбоко самолюбието на Бърк, че той да не пожелае никога повече да се любят! Нещо, за което не беше готова. Затова заглуши тънкото гласче на съвестта си и се усмихна с безкрайна нежност и топлина.

— Наистина ли? — попита го предизвикателно. — И мога да правя каквото си искам?

Бърк свали ръце от косите ѝ и ги разпери встрани.

— Всичко, което ти хрумне.

— В такъв случай... — Подхвана фланелката му, надигна се на пръсти и я съблече през главата му.

— Така е по-добре — прошепна той. Привлечена от вида на тялото му, което би могло да бъде модел за всяка от ренесансовите скулптури в двореца, тя притисна устни към гърдите му, като се наслаждаваше на кадифената кожа.

— Много... по-добре — съгласи се той и ахна, щом езикът ѝ докосна едното му зърно.

Почувства как плътта му започва да пламти, а с всеки изминал миг присвиването в слабините се превръща в болезнена възбуда. Като че ли прочела мислите му, Сабрина коленичи и потопа език в пъпната му вдлъбнатина, възнаградена веднага от дрезгавия му стон. Насърчена и необичайно смела, плъзна пръсти и почна да разкопчава панталона му.

Бърк се облегна на махагоновия гардероб и притвори очи.

— О, да... — прошепна той. — Така е още по-добре.

Сабрина притисна длан към твърдата му ерекция, замаяна от женската си сила. Сила, която знаеше, че Бърк ѝ бе отстъпил с желание. Когато устните ѝ заместиха ръката, усети бурно движение под грубата ленена тъкан.

Разкопча бавно копчетата едно по едно, като всеки път го милваше с устни.

— Невероятно...

Вдигна поглед към него, коленичила на пода, а в очите ѝ танцуваха палави пламъчета. Тесните му къси копринени гащета извикаха у нея и изненада, и възхищение.

— Преди две-три години получих няколко чифта като подарък от една парижка моделиерка, но досега не ги бях обувал — обясни Бърк с леко неудобство. — След онова, което изживяхме във вилата, ми се стори подходящо да ги нося. Допирът им ми напомня за копринената ти кожа.

— О! — При чувствената представа Сабрина усети, как между бедрата ѝ се събира влага. Прекара пръсти по линията на гащетата на хълбоците му, доволна от животинското ръмжене, изтръгнало се дълбоко от него.

И тогава, с дързост, от която би се почувствала ужасена само преди няколко дни, притисна разтворени устни към черната коприна, наслаждавайки се на усещането за силното мъжко тяло, което се стегна под интимните ѝ ласки.

— Сабрина... — изстена Бърк. — Ако искаш да те моля...

— Не — ръцете ѝ обхванаха твърдата плът между бедрата му, — никога не бих го поискала от теб.

Тя свали копринените гащета надолу по силните му крака. Той пристъпи, освободи се от тях и протегна ръце към нея, ала Сабрина поклати глава. По вените ѝ се разливаше опияняваща чувственост. Чувстваше се невероятно жива. Зарови лице в тъмните косъмчета около необуздания му орган, поглъщайки топлината, мускусния вкус и усещането за гъвкавост. Пръстите ѝ го обгърнаха и го погалиха с нежност. Бе запленена от копринената му гладкост.

— Боже мой, Сабрина! — Бърк вплете отново пръсти в косите ѝ.

Искаше му се тя да престане и едновременно с това — никога да не спира. Убиваше го бавно с всяка своя милувка, с устните си, с топлия си сладострастен език.

Когато тя остави с език дълга, мокра следа по цялата дължина на болезнено възбуденото копие на мъжествеността му и накрая обиколи влажния му връх с чувствените инстинкти на родена куртизанка, самообладанието на Бърк се прекърши.

Като се отказа от ласкавия си подход в любовта, с който толкова се гордееше, той почти я завлече до леглото.

— Сабрина, обич моя, ако продължиш да си играеш така безразсъдно с огъня, рискуваш да опожариш до основи дома на семейството ми!

Разперила ръце, тя лежеше по гръб. Дългите ѝ крака бяха извити настрани, а украсената с дантела къса нощница се бе вдигнала нагоре. Косата ѝ се бе разпиляла по ленената възглавница като ореол на ангел. Но когато го погледна с очи, изпълнени със страст, и с полуотворени устни, в лицето ѝ нямаше нищо ангелско.

Легна до нея, а Сабрина се претърколи и коленичи над него.

— Когато бях малко момиче — зашепна тя, — всяко лято ходех на лагер. — Изгарящи, устните ѝ се плъзнаха първо по шията му, после по гърдите и стомаха. — Знаеш ли, кое най-много ми харесваше в тях?

Жажда и страст! Бърк бе почти обезумял, изпълнен с жажда и страст. Кръвта пулсираше в слепоочията му, в сърцето, в изпълнените с болезненост слабини.

— Може би да яздиш? — изрече дрезгаво той.

— Не. Лагерният огън. Винаги обичах най-много да разпалвам лагерния огън.

— Не се и съмнявам. — Пресегна се и разкопча дрехата, която я отделяше от него. — Тъй като си много, много добра в това.

Дръпна рязко пурпурната коприна и я привлече да го възседне. Когато Бърк изви нагоре хълбоци, Сабрина се спусна към него, за да го посрещне. И тогава той най-сетне предяви правата си над гладкото ѝ хлъзгаво тяло и проникна в него. Устните им се срещнаха и сподавиха виковете от взаимното удоволствие. Започнаха да се движат в синхрон, все по-бързо, докато накрая направиха заедно великолепия скок в забравата...

Коронацията трябваше да се състои вечерта на следния ден. Сабрина бе разочарована, но не и изненадана, че Бърк беше в катедралата почти през цялото време.

На другия ден сутринта тя, сестрите ѝ и Дикси си тръгнаха. И въпреки че вечерта предстоеше балът, Сабрина се съмняваше, че ще успеят да откраднат някой и друг час за тях двамата.

— Е, поне ще бъдем винаги добре дошли в Монтакроа — промърмори тя, приключила с приготовленията за церемонията по коронацията.

Беше облякла най-строгия си тоалет — копринен костюм в яркосиньо с лъскави златисти копчета, допълнен с подходяща шапка, която падаше ниско над едната ѝ вежда.

— Какво каза? — попита Ариел и влезе в стаята на Сабрина, за да потърси ръкавиците си.

— Нищо — отвърна сестра ѝ и хвърли последен критичен поглед в огледалото. — Готова ли си? — Престорено бляскавата ѝ усмивка издаваше, че сърцето ѝ се къса от мъка.

Коронацията премина с цялото великолепие и подробности, които Сабрина бе очаквала при такова важно тържествено събитие. Напомни ѝ отново от колко различни светове идват двамата с Бърк и това разби сърцето ѝ на парченца.

Присъстващите на церемонията бяха все престижни хора. Представителите на други кралски фамилии — мъже в прекрасни тъмни костюми и жени във великолепни официални рокли и блестящи с безценни камъни диадеми, споделяха първите редици с ръководителите на няколко държави. Пред себе си тя позна вицепрезидента със съпругата му, както и двама бивши президенти.

Докато очакваше пристигането на Бърк, което, както ѝ беше казала Шантал, щеше да стане със същата карета, с която е пътувал Наполеон, когато е дошъл в катедралата, за да короняса първия регент на Монтакроа, Сабрина разглеждаше забележителното здание с изящни колони и високи прозорци, чиито боядисани стъкла искряха на слънчевата светлина.

Щом часовникът удари шест, вратите от ковано желязо в дъното на катедралата се разтвориха. Едновременно с това хорът запя химна.

Пръв влезе епископът на Монтакроа, облечен в снежнобял стихар, последван от свещеника на града, подир когото вървеше момче с кралската корона, поставена върху бяла сатенена възглавница.

Зад него крачеха още няколко момчета, облечени в тържествени черно-бели одежди. Следваха ги членовете на законодателния орган на Монтакроа в червени роби. После влезе министър-председателят, който носеше тежък жезъл, украсен със скъпоценни камъни. Всички заеха местата си от двете страни на високия трон.

Музиката се смени и възвести пристигането на кралското семейство. Принц Едуард, облечен в широка пурпурна роба, и Джесика, която носеше украсена с пайети рокля в цвят на слонова кост и ослепителни бижута, водеха процесията на рода Жиродо. Принцът бе нарушил традицията и бе пожелал съпругата му да върви редом с него, вместо да пристъпва смирено отзад.

След тях бяха Шантал и Кейн, последна бе Ноел. Семейството изкачи петте стъпала и застана пред олтара.

В катедралата се възцари трептяща тишина, изпълнена с очакване.

И тогава вратите в дъното се разтвориха отново и, съпроводен от фанфари, в катедралата влезе принц Бърк Жиродо дьо Монтакроа.

Сабрина никога не го бе виждала толкова сериозен. Коронацията продължи точно така, както е протекла първия път, преди почти двеста години. Епископът благослови присъстващите.

Най-сетне настана мигът, за който се бяха събрали всички. Министър-председателят стана от позлатения си стол, взе богато украсената със скъпоценни камъни златна корона от сатененото ѝ ложе и я постави на главата на Едуард. После преви едното си коляно в знак, че приема принца като свой владетел.

Това беше сигнал за Бърк, който стоеше встрани, да приближи и коленичи пред баща си.

Едуард се изправи и в катедралата се понесе едва доловимо шушукане. Той свали короната от главата си и я вдигна високо, за да могат да я видят всички присъстващи. И тогава с преднамерена театрална артистичност я сведе бавно и я постави върху тъмнокосата глава на сина си.

Всеобща въздишка изпълни залата. Принц Бърк вече беше регент. Времето за покушение бе отминало.

Бърк се изправи и се поклони първо на баща си, после на майка си, а след това на законодателите. Министър-председателят също му се поклони и подаде на принца жезъла, символизиращ неговата власт.

Щом Бърк се обърна и се поклони на събралото се множество, тържествената тишина бе нарушена от медния звън на дванадесетте камбани на катедралата, които разпратиха радостната вест из цялата страна.

Княжество Монтакроа имаше нов принц!

— Не мога да повярвам! — Ариел гледаше втрещено Сабрина, когато тя се присъедини към семейството във всекидневната. — Моля те, кажи ми, че не възнамеряваш наистина да тръгнеш с тази чудовищна дреха!

— Тази чудовищна дреха, както неласкаво я нарече, представлява истинска скулптура — отвърна Сабрина.

Беше се надявала, че роклята, която бе натоварила така тежко банковата ѝ сметка, щеше да ѝ хареса, когато я погледнеше отново. За жалост това не стана.

— Кошмарна е — възрази Рейвън. — Приличаш на Батман.

— Не е вярно!

— Вярно е. Само ти липсват маската и батмобила.

— Ако си решила да накараш Бърк да се откаже от теб, определено ще успееш — заяви Ариел. — В сравнение с тази дреха одеждите на монахините са направо секси!

— Момичета — намеси се Дикси, както бе правила толкова много пъти, — оставете Сабрина на мира. Мисля, че изглежда... — Гласът ѝ замря, докато се мъчеше да измисли някоя по-приятна дума. — Много оригинално! — довърши и погледна предупредително Ариел и Рейвън.

— Купих я от бутика, който ми препоръча Шантал — каза Сабрина, когато излязоха от стаята.

— Или принцесата обича да се шегува, или някоя продавачка садистка се е изгаврила с теб — отговори Рейвън.

Сабрина не отвърна нищо, все още раздирана от нерешителност. Докато се спускаха по стълбището, Дикси спря и се обърна към нея.

— Знаеш ли, скъпа, имаш време да се преоблечеш преди първия валс.

На покритата с копринени тапети стена край тях висеше огледало в позлатена рамка. Един поглед в него накара Сабрина да вземе решение.

— Мисля, че ще те послушам. Вие вървете, а аз ще дойда колкото може по-скоро.

Почти бе стигнала до вратата на техния апартамент, когато до нея достигнаха приглушени гласове.

— Изпуснахте толкова възможности — дочу гласа на Моник. — Принц Бърк вече е регент и Монтакроа остава монархия.

— Но не за дълго — отвърна ѝ мъжки глас. — Беше твърде рисковано да предприемем нов опит за покушение по време на празненството или на коронацията. Но сега, след като е коронован, охрана му ще се отпусне и няма да е толкова бдителна.

— Надявай се! — изсъска Моник.

— Знам си работата. Когато тази вечер принцът тръгне надолу по стълбите към балната зала, това ще бъде първото му и последно появяване като регент.

Сабрина сложи ръка на устата си, за да не се чуе ахването ѝ. Обърна се с намерението да изтича и да предупреди за замисленото убийство, и се оказа лице в лице с един мъж, който ѝ се стори странно познат.

— Майка ви е трябвало да ви научи на по-добри обноски, госпожице. — Пръстите на мъжа, облечени в ръкавица, се впиха в ръката ѝ. — Не е възпитано да подслушвате.

— Да подслушвам ли? — Тя го озари с най-ослепителната си усмивка, като се надяваше, че гласът ѝ звучи убедително. — Не разбирам за какво говорите. Просто се върнах в стаята, за да се преоблека.

— Добре изиграно. — Пръстите му стиснаха още по-силно ръката ѝ. — Но се страхувам, че номерът ви не мина.

Той отвори вратата и Сабрина видя вътре Моник и още някакъв мъж. Сети се, че това е единият от двамата портиери, посрещнали лимузината в деня на пристигането им в Монтакроа.

— Какво правиш тук? — извика камериерката с тон, нямащ нищо общо с раболепието ѝ, което толкова играеше по нервите на Сабрина.

— Не бъди така недружелюбна — смъмри я мъжът, който водеше Сабрина. — Всъщност тази очарователна американка току-що ни осигури нов сценарий. — Той прекара ръка по шията на пленницата си. — Хванахме едно хубаво пиленце.

— Какво означава това? — попита Моник.

— Означава, моя малка глупава аристократке, че ще използваме любовницата на принца, за да го вкараме в капан.

— О! — Очите на камериерката светнаха като на дете, току-що намерило под коледната елха красива нова кукла. — Това ми допада!

— Така и предполагам — кимна мъжът. — Особено като се има предвид, че принц Бърк отхвърли предложението на баща ти двата стари рода да се свържат чрез женитба.

Той погледна към Сабрина, която се бореше храбро да запази самообладание. Беше се сетила със закъснение, че това е същият човек, когото бе видяла на връщане от казиното.

— Май не се чувстваш съвсем добре, скъпа. — Мъжът погали страната ѝ с opakото на ръката си. — Вероятно е от вълнението. — Обърна се към портиера. — Дали да не съпроводиш дамата навън за глътка свеж въздух?

Младият портиер се усмихна и се поклони подигравателно на Сабрина.

— За мен ще бъде удоволствие. — Извади пистолет и го насочи към нея. — А сега бъди добро момиче, ако не искаш да пострадаш.

Когато приближиха дежурния портиер, на Сабрина ѝ се прииска да се изскубне от ръката на похитителя си и да извика за помощ, но реши, че не бива да излага живота на този човек на опасност.

— На госпожица Дарлинг малко ѝ прилоша — обясни портиерът предател, докато я превеждаше през група току-що пристигнали гости. — Ще я изведе навън за малко свеж въздух. Това е нареждане на принц Бърк.

— Да, разбира се — съгласи се дежурният, без да прояви никакво съмнение. — Изглеждате, ъ-ъ, много добре тази вечер, госпожице. Както винаги.

Сабрина долови неискреността в очите му и за сетен път се почуди какво ли я беше накарало да купи тази мрачна, лишена от всякаква женственост, рокля. За всичко бе виновен Бърк, реши в пристъп на гняв. Беше ѝ размътил мозъка така, че вече дори не можеше да мисли както трябва.

— Благодаря ти, Бърк — промърмори в отговор Сабрина, решила, че няма да допусне да я намерят мъртва в тази дреха, с която приличаше на прилеп.

Бърк дори не се опита да прикрие разочарованието си, когато семейство Дарлинг се появи в балната зала без Сабрина.

— Къде е тя? — попита той, след като се здрависа с Дикси, застанала на дългата редица от лица, желаещи да го поздравят.

— Ще дойде малко по-късно — увери го Дикси. — Искаше да се преоблече, за да бъде хубава.

— Сабрина би изглеждала прекрасна с каквото и да е облечена.

— Не бих била толкова сигурна — каза Ариел с кадифен глас.

Преди той да успее да отговори, Ноел проби редицата от чакащите и се втурна към него.

— Бърк, нещо е станало със Сабрина!

В същия момент радиоприемникът в сакото на зет му изпука и той го извади.

— Да?

Бърк чакаше мълчаливо и когато сестра му и Кейн се спогледаха, почувства как сърцето му се свива.

— Какво има?

— Взели са Сабрина за заложник — съобщи зет му. — Но моят човек е по следите им.

— Къде се намира тя в момента?

— В градината с розите — отвърнаха едновременно Ноел и Кейн.

Бърк изтича от балната зала, сподирен от оплакванията на гостите, които още чакаха да им дойде реда, и се закле, че след като Сабрина бъде в безопасност — за обратното не смееше дори да помисли, нямаше да се откаже от нея за нищо на света!

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Докато похитителят влачеше Сабрина през градината, роклята ѝ се закачи в една от розите на Джесика и тя спря изведнъж.

— Престани да се запъваш — изсъска мъжът и я дръпна толкова силно за ръката, че едва не я изкълчи. — Трябва да се махнем оттук, преди да са открили липсата ти.

— По дяволите, изобщо не се запъвам! — Сабрина подръпна черния креп. — Глупавата ми пола се закачи за бодлите.

Похитителят изруга, наведе се и дръпна злобно, разкъсвайки плата до коленете ѝ.

— Виж какво направи! — извика тя и се извърна към него, забравила за заплашително извадения му пистолет. — Знаеш ли колко струва тази рокля?! Длъжен си да ми я платиш!

— Готово! — Останал нетрогнат от женската ѝ ярост, мъжът дръпна полата и тя се разцепи чак до талията ѝ.

— Е, добре, изпроси си го!

Вбесена от грубото му отношение и от факта, че вече не може да върне противната рокля и да си получи парите, Сабрина го блъсна назад. Това го свари неподготвен и той изгуби равновесие. Политна и падна в огромния розов храст зад него. Острите бодли на отрупаното с аленочервени цветове растение се впиха в голите му ръце и лице и мъжът изруга невъздържано. Пистолетът му отхвъркна в зеления листак. Докато той се мъчеше да се изправи, Сабрина забеляза недалеч от него една грапа, забравена от някой разсеян градинар. В същия момент я забеляза и похитителят и се хвърли към нея, но Сабрина се оказа по-бърза. Грабна дръжката и вдигна заплашително инструмента над главата му. Острите зъбци проблеснаха на лунната светлина.

— Само посмей да мръднеш — предупреди го тя, — и драскотините по лицето ти ще станат много по-дълбоки. Виждам, че е ръждясала, и се надявам да си подновил имунизацията си против тетанус.

Отговорът, който последва, бе порой от пикантни ругатни и nelаскави думи по адрес на майката на Сабрина.

— Тц, тц — промърмори тя, като същевременно мислеше трескаво как все пак да се избави от положението, в което се намираше. — За аристократ, за какъвто претендираш, обноските ти определено не са на нужната висота. Мама винаги ми е казвала, че ругатните издават липсата на богат речник.

Думите ѝ предизвикаха нов изблик от проклетия, сред които имаше и недвусмислени закани. На Сабрина ѝ се искаше да разбере къде ли е паднал пистолетът — не знаеше колко време още можеше да задържи похитителя си само с ръждивата грапа.

Докато оглеждаше влажната земя и търсеше оръжието, погледът ѝ спря на парчето плат, което се бе съдрало от подгъва на роклята.

— Ето, взemi. — Подаде му черната ивица материя. — Вържи краката си.

— Какво?

— Казах да вържеш краката си.

— Сигурно се шегуваш!

— В случай че не си забелязал, съвсем не ми е до шегички. Вържи глезените си с парчето плат. После аз ще се погрижа за китките ти.

— Съжалявам, скъпа — изръмжа мъжът. — Много си сладка, котенце, но не играя на такива играчки.

Злобният му тон и мръсните намеци само увеличиха яда на Сабрина, че нощта, която трябваше да бъде най-романтичната в живота ѝ, се бе превърнала в кошмар. В края на краищата, колко пъти се случва на една обикновена жена да присъства на кралски бал? Сега бе единственият ѝ шанс! А този мерзавец искаше да ѝ го отнеме!

— Казах да вържеш глезените си! — извика тя и замахна с грапата.

Мъжът се сви и едва успя да избегне удара.

— По дяволите! Е, добре де, добре! — каза примирено той и върза краката си с черния реп.

— Това вече е друго. А сега легни по корем и сложи ръце на гърба си.

За нейно удивление похитителят я послуша. Тогава тя клекна внимателно край него, хвана двата края на ивицата плат и ги омота

около китките му така, че краката се вдигнаха нагоре към гърба му.

Току-що бе свършила, когато иззад ъгъла се появи Бърк, придружен от Кейн и изненадващо голям брой въоръжени мъже.

— Е, това май е леката кавалерия — каза Сабрина и се усмихна.
— Съвсем навреме.

— Питърсън беше прав за похитителя ти — каза Кейн и кимна към дежурния портиер, който също беше с тях.

— Да, но се изгубих в проклетия лабиринт! — призна бившият американски агент, очевидно ядосан от неуспеха си.

Обзет от силно чувство на успокоение, от което коленете му се подкосиха, Бърк подхвана Сабрина, изправи я на крака и я притисна здраво към себе си.

— Още в самото начало си казах, че си жена, заради която всеки мъж би тръгнал с охота да се бори с огнедишащи дракони. — Замълча и я целуна нежно по слепоочието. — Но не подозирах, че ще пожелаеш сама да се справиш с тях.

Беше ли се чувствала някога толкова добре в прегръдките на някой мъж? Вдигна глава и притисна длан към бузата му — искаше да се убеди, че наистина е тук.

— Той ми съсипа роклята! — обясни Сабрина като че ли в свое оправдание.

Бърк не искаше да се отдели от нея дори за миг и се отдръпна с неохота, за да огледа прекрасното тяло, което бе опознал толкова добре.

— Май загубата не е голяма — каза най-сетне.

Тя се разсмя, без да възразява.

— Може би, обаче струваше колкото наема ми за три месеца.

— Не се притеснявай. — Бърк я погали по косата. — Съдът ще принуди виновниците да платят дрехата.

И мислено се зарече, че ще ѝ купи сто, дори хиляда рокли, стига тя да обещаеше вече никога да не облича нищо черно.

Радиостанцията изпращя отново.

— Дру е хванал Моник и другия заговорник — съобщи Кейн. — Приятелчето не е от приказливите, но Моник се е оказала истинско хранилище на информация.

Бърк си помисли за красивото нахално момиче, което миналата година се бе опитало да го прелъсти и да стане принцеса. Винаги бе

знаел за френските връзки на семейството ѝ, очевидно оказали се много по-силни, отколкото бяха предполагали с баща му.

В двореца ги очакваха двете семейства. Едуард беше вбесен. Съпругата и дъщерите му бяха силно обезпокоени и загрижени, а също и Рейвън и Ариел. Дикси погледна Сабрина, видя раздърпания ѝ вид и се разрева на глас.

Беше им необходимо време, за да успокоят всички, че нещата са наред. Накрая, когато най-сетне сълзите на Дикси понамаляха и се превърнаха само в обикновен порой, Шантал дръпна Сабрина настрана.

— Виждам, че си позволила на Франсоаз да те изтормози — прошепна и погледна съдраната рокля.

— Та тя налетя върху мен като булдозер!

— Не бива да се чувстваш глупаво — успокои я принцесата. — Самата аз станах няколко пъти нейна жертва. Нямах представа колко ужасни „уникати“, купени от нея, отидоха на благотворителни разпродажби, преди да се науча да не се оставям да прави с мен каквото пожелае. Не се притеснявай, преди да се върнем с Кейн във Вашингтон, ще ти дам няколко съвета как да се справяш с нея.

Сабрина понечи да възрази, че няма да ѝ се наложи да има повече вземане-даване със своенравната собственичка на бутика, но Шантал се обърна към брат си.

— Бърк, не мислиш ли, че трябва да се върнеш на бала? Все пак остави принца на Уелс да чака, за да ти поднесе поздравленията си.

Щом той погледна Сабрина, очевидно разкъсан между чувството за дълг и любовта, принцесата го подкани с жест.

— Хайде, върви — настоя тя. — Сабрина се нуждае от баня и трябва да смени дрехите си. Няма да се забавим.

Подчинявайки се с неохота на дълга, Бърк притегли Сабрина в обятията си и за нейно удивление и за удоволствие на всички останали я целуна толкова силно и искрено, че у никого не остана и капка съмнение относно чувствата му.

— Побързай! — прошепна той. — Защото вечерта не може да започне без теб.

И тръгна, за да продължи официалните си задължения. Докато вървеше след Шантал по витото стълбище, Сабрина притисна пръсти към устните си и си представи, че все още усеща топлата му целувка...

За Сабрина балът бе възплъщение на всичките ѝ романтични видения и младежки мечти; сякаш някаква възшебна приказка се бе превърнала в действителност.

За нейна изненада и удоволствие Бърк заряза официалния протокол и танцува само с нея. И макар да знаеше, че за някои нетипичното поведение на новия регент е направо скандално — особено за европейските красавици, които я поглеждаха с неприкрита неприязън, тя изобщо не се притесняваше.

Защото, докато танцуваше в прегръдките му, ѝ се струваше, че се рее свободно сред безкрайните небесни простори.

— Знаех си — прошепна той, притисна я по-близо към себе си и докосна с устни косата ѝ.

— Какво? — попита тя с глас, изпълнен с нежност и мечтание. Струваше ѝ се, че е на седмото небе.

— Че танцуваш прекрасно. Все едно че се носиш във въздуха.

Като че ли бе създадена точно за неговите прегръдки. За неговото легло и неговия живот.

Сабрина отметна глава назад и се усмихна.

— Вероятно причината е в това, че от часове нозете ми не са докосвали земята.

Бърк я поведе умело към отворените балконски врати и излязоха на покритата с керамични плочи тераса.

— Хората ще говорят — възрази тя.

Бе благодарна за всяка минута, прекарана насаме с него, преди да отлети утре сутринта, но изпитваше ужас от разговора, който предстоеше.

Тази вечер, започнала толкова страшно за нея, се бе оказала най-възшебната нощ в живота ѝ. Затова ѝ се искаше да отложи колкото може повече връщането към суровата реалност.

— Нека говорят. — Не можеше да търпи повече да я държи в прегръдките си цяла вечер, без да я е целунал, затова сведе устни към нейните.

Беше сладка. Толкова сладка на вкус! Знаеше, че дори да мине сто, дори хиляда години, пак нямаше да се насити да я целува.

Когато най-сетне се отдръпна от нея, тя отвори с неохота очи. Изпълнелото я желание бе замъглило мислите ѝ, затова заговори, без да внимава какво казва:

— Бих могла да остана така цял живот — прошепна, обгърнала с ръце врата му, а пръстите ѝ си играеха с меките черни вълни на косата му. — И да те целувам на лунна светлина...

Той се наведе и я целуна леко.

— Или на слънчева — предположи Бърк и очерта с език устните ѝ. — А може и под дъжда.

Мисълта да се люби със Сабрина под летния дъжд на Монтакроа и да попива с устни топлата влага от уханната ѝ кожа, възбуди цялото му същество.

Тя се притисна към него, усети възбудата на тялото му и по нейното се разля приятна тръпка. Но бе достатъчен само един поглед над рамото му към препълнената бална зала, за да си припомни, че не са сами. Изплъзна се от ръцете му, обърна се с гръб и се загледа към градината.

Бърк я погледна, застанала неподвижно под лунната светлина, и реши, че още на сутринта ще намери художник, който да увековечи тази картина за стената на спалнята му. Мисълта, че всяко утро първото нещо, което ще виждат очите му, ще бъде лика на неговата годеница, бе много приятна.

Пристъпи и застана зад нея.

— Успях ли да спомена, любима, че тази вечер си изключително красива?

Сабрина се отпусна назад и се облегна на гърдите му.

— Няколко пъти. Но това не означава, че трябва да спреш да го повтаряш. — Въздъхна щастливо. — Никоя жена не се уморява да чува от мъжа, когото... — Замълча, когато думата „обича“ едва не се изплъзна от устата ѝ. — ... когото харесва, я намира за привлекателна.

Бърк долови колебанието ѝ, но предпочете да не му обърне внимание.

Вместо това я извърна към себе си и се усмихна.

— Бих могъл да ти казвам всяка минута колко си прекрасна и пак няма да е достатъчно.

„Най-забележителното е — помисли си Сабрина, заглеждана в топлите му, тъмни очи, — че е искрен.“ Никой никога досега не я бе

ценил толкова високо. Никой не я бе обичал толкова силно. И никога не се бе чувствала толкова нещастна.

— Струва ми се, че знам какво точно е изпитвала Пепеляшка — прошепна тя.

Наближаваше полунощ. Толкова скоро!

Потърка нервно длани в полата на тънката като воал лъскава рокля в леденосребрист цвят, украсена с хиляда кристални мъниста, които блестяха на лунната светлина като падащи звезди.

Дрехата принадлежеше на Шантал. Когато я бе извадила от гардероба си и я бе подала на Сабрина, принцесата бе обяснила, че я купила в момент на разточителна прищявка, но никога не я облякла, тъй като установила, че нюансът не подхожда на тъмните ѝ коса и очи. Беше ѝ казала, че не знае защо я е запазила. Поне досега. Защото вече бе убедена, че ослепителният уникат е бил създаден именно за Сабрина.

Застанала пред огледалото на Шантал и загледана с благоговение в изключителния образ на собственото си отражение, тя се бе съгласила, че принцесата има право.

И бе получила потвърждение за това в мига, в който беше влязла в залата и бе съзряла горещото мъжко възхищение в очите на Бърк.

Сега той се взираше в нея по същия начин. С онзи прекрасен жаден поглед, от който я обземаше слабост. Но в този момент я караше да се чувства все по-неспокойна, тъй като знаеше как ще свърши всичко.

Чудеше се какво да каже.

— Сестра ти е страхотна в ролята на Кръстницата от „Пепеляшка“ — изрече престорено весело, но смехът ѝ прозвуча тихо и несигурно. Подръпна богатата пола с изтръпнали пръсти. — Почти очаквах да видя как изважда отнякъде чифт кристални пантофки.

— Чувал съм, че са изключително неудобни. — Бърк чувстваше как вълшебното романтично настроение изчезва като лунен прах, изтичащ между пръстите му. — Освен това с тях е невъзможно да се танцува.

Моментът бе дошъл. Беше отлагал твърде дълго.

Привлече я отново в обятията си и каза:

— Обичам те, Сабрина!

Бе чакала този миг цял живот. А от няколко дни се бе страхувала от него. Опита се да отговори, ала умът ѝ, който по-рано бе изреждал всички разумни практични доводи, поради които за тях двамата нямаше бъдеще, сега отказа да ѝ служи. Единственото, което можеше да направи, бе да остане, загледана в него.

Бърк усети как тя се напрегна. Като че ли някакъв необясним страх засенчи кротките ѝ очи, от които цяла вечер бе струяла истинска неподправена любов.

— Обичам те! — повтори нарочно бавно той. — И искам да станеш моя съпруга.

До тях долиташе музиката от залата. На Сабрина почти ѝ се струваше, че дочува всепроникващия звън на часовника в двореца, отмерващ полунощ.

Освободи се от ръцете му и заотстъпва назад.

— Има някаква грешка.

Бърк едва успя да прикрие обземащото го отчаяние.

— Напротив. Бях свидетел на голямата любов между моя баща и мащехата ми и затова досега не съм поискал никоя друга жена да се омъжи за мен, за да не допусна грешка.

Тръгна бавно към нея, но тя продължи да отстъпва, докато не се опря в каменния парапет на терасата.

Бърк взе бледото ѝ лице между дланите си и я погледна нежно и успокояващо.

— Това не е грешка.

— Грешка е! — Сабрина притвори очи и се помоли за сила. — Защото не мога да бъда такава, каквато искаш.

— Обичам те...

Той повтаряше думите, като че ли само те имаха значение. Но за нея не беше така.

— Не е достатъчно.

— Разбира се, че е достатъчно.

Тонът му бе спокоен и уверен; напомняше ѝ, че не само принц Едуард притежава твърдостта на рода Жиродо.

— О, Бърк! — Въздъхна, а очите ѝ, които не се откъсваха от неговите, се замъглиха от сълзи. — От мен би станала много лоша съпруга. Характерът ми е ужасен, понякога съм страшно раздражителна и ти никога няма да си сигурен с кого живееш, понеже

имам противния навик да се превръщам в героинята, чиято роля изпълнявам. Случва се по цяла седмица да не прибера дрехите си...

— Обичам те!

Нищо не помагаше. Накрая Сабрина пое отчаяна дълбоко дъх и каза:

— Не мога да имам деца.

Наблюдаваше как шокът преминава по красивото му лице. И се възхити от бързината, с която се съвзе.

— Не можеш ли? — попита Бърк със същия твърд, спокоен тон. — Или не искаш?

— Не мога. — Думите увиснаха между тях, донесли чувство на безвъзвратност. — Миналата година получих възпаление. Тъй като имах по пет представления седмично, а също така матинета в сряда и неделя, постоянно отлагах прегледа при лекар... — Прекара ръка през косата си и пое разтреперана дъх. — Накрая припаднах на сцената. Откараха ме в болница и ме оперираха спешно.

Бърк взе студените ѝ като лед ръце, свъсил вежди.

— Беше ли опасно?

— Едва спасиха живота ми.

— Трябвало е да бъда при теб!

Сабрина бе сигурна, че ако тогава той бе неин съпруг, нямаше да я остави да отлага толкова дълго. Щеше да е достатъчно загрижен за нея, за да бъде настойчив докрай и да я принуди да отиде на лекар. Докато Артър бе отхвърлял с раздражение оплакванията ѝ и я бе обвинявал, че се е превърнала в поредната разглезена актриса, която търси внимание.

— Лекарите спасиха живота ми. Но операцията ме направи стерилна.

Ето! Най-сетне го каза! Стоеше неподвижна, готова с всяка фибра на тялото си Бърк да се откаже от нея.

— Все пак има специалисти в тази област.

— Бях при най-добрите в Ню Йорк. Всички са единомисленици. Аз съм бесплодна.

Каква отвратителна дума, помисли си Сабрина. Но за нещастие — вярна.

Бърк обаче я изненада за сетен път.

— Това няма значение — заяви непреклонно. — Защото те обичам.

— Напротив, има значение. — Сълзите, които напиха от дълго време, се затъркаляха по страните ѝ. — По дяволите, нима не разбираш? Аз не мога да ти осигуря наследник, Бърк! А без наследник Монтакроа се връща на Франция.

Щеше да осъществи сама, без ничия помощ, целта, преследвана от провалилите се размирници.

— Искам да те попитам нещо.

— Какво?

Тя вече плачеше открито и сълзите оставяха по лицето ѝ блестящи мокри следи.

— Обичаш ли ме?

Знаеше, че най-безопасно и най-благоразумно беше да излъже. Но не можеше да го направи. Не и след всичко станало помежду им.

— Разбира се, че те обичам — проплака Сабрина. — Но нима не разбираш? Това не е достатъчно...

Не можеше и нямаше да бъде виновна за разпадането на една монархия, просъществувала двеста години. Усети как в нея започва да се разгаря гневът на самооправданието.

— А и в случай че си забравил, аз не съм някоя празноглава жена, която се чуди какво да прави, и само седи, лапа бонбони и чака да дойде Прекрасния принц. Имам своя кариера, Бърк, за която съм положила огромни усилия. Чака ме и турнето. Какво те кара да мислиш, че ще зарежа ей така всичко и ще изоставя Дикси, само защото ти е хрумнала идеята да вдигнеш кралска сватба?

Дръпна се, мина край него и затича надолу по каменните стъпала. Разкошната рокля се развяваше след нея. Бърк не я последва. Остана сам в тъмнината, скръстил ръце на гърдите си и загледан след нея.

Трябваше да ѝ даде време, за да свикне с мисълта. И да приключи турнето, което бе толкова важно за честта на баща ѝ.

Но в деня на последното представление на трите сестри Сабрина Дарлинг щеше да бъде негова.

Завинаги!

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Дванадесет седмици по-късно Сабрина стоеше на сцената на казиното в Лас Вегас и се наслаждаваше на аплодисментите на публиката. Най-сетне бе свършило и последното представление от турнето. Въпреки че не успяха да спечелят три милиона долара, колкото твърдеше правителството, че дължи Сони Дарлинг, непонятно защо в последния момент финансовите инспектори от данъчната служба бяха проявили забележителна сговорчивост. Съгласиха се на сумата, която сестрите бяха успели да спечелят, и приеха, че дългът на баща им е изплатен докрай. Допълнителна изненада за тях бе анулирането на постановлението, според което правителството можеше да конфискува фермата на родителите ѝ в Тенеси.

Когато лъскавата сребриста завеса се затвори за последен път и въодушевената публика започна да се разотива, Сабрина изпита огромна радост и облекчение. Бе изпълнила дълга към баща си и утре можеше да се върне в Ню Йорк, където я очакваше някакъв продуцент с предложение за главната роля в новата му постановка.

Пиесата, наречена „Кралско представление“, бе чудесна съвременна музикална комедия по класическата приказка за Пепеляшка, която със сигурност щеше да събере оваците и на критиката, и на зрителите. В кариерата ѝ бе настъпил повратен момент и тя знаеше, че тази роля щеше да я наложи като истинска актриса, като актриса с широко амплоа. При това дори щеше да пее.

И все пак Сабрина се чувстваше потисната. Опитваше да се залъже, че причината е в изтощителното турне, продължило девет месеца. Но знаеше, че истинската причина бе, че Бърк ѝ липсваше. Ужасно!

Към нея се присъедини Рейвън и двете продължиха да гледат как публиката се разотива.

— Е, всичко свърши — каза сестра ѝ. — Можем да се върнем към предишния си начин на живот.

— Така е — отвърна без въодушевление Сабрина.

— Да — продължи Рейвън, — утре по това време Ариел ще бъде в Холивуд, аз ще съм в Атланта, а мама ще е отново във фермата. — И понеже Сабрина не отговори, сестра ѝ я изгледа изпитателно. — А ти къде отиваш?

— В Ню Йорк. Знаеш, че имам среща с онзи продуцент.

— Мислех, че може би си променила решението си.

— И поради каква причина? Ролята е великолепа.

— Предполагах, че може би ще предпочетеш друга.

Намекът на Рейвън ѝ бе напълно ясен.

— Каквото и да е имало между мен и Бърк, всичко свърши преди три месеца. В случай че не си забелязала, искам да ти кажа, че той въобще не се обади.

— Това не е истина — намеси се в разговора майка им. Сабрина притвори очи в няма молба за търпение, когато Дикси и Ариел се присъединиха към тях. — Какво ще кажеш за цветята, които получаваше преди всяко представление?

— Ти, Рейвън и Ариел също получаваште цветя.

— Така е, но твоите кошници винаги бяха по-големи — отбеляза Ариел, от чийто поглед не убягваха такива подробности.

— А какво ще кажеш за колекцията на Сони? — попита Дикси.

Старинните оръжия от Запада бяха започнали да пристигат във фермата една седмица, след като семейство Дарлинг бе напуснало Монтакроа. Вчера икономът на имението се бе обадил на Дикси и я бе уведомил, че е пристигнал и уинчестърът — последният от колекцията.

— Това няма значение — възрази Сабрина. — Когато се обади в Монтакроа и попита Бърк дали стои зад покупките, той ти отговори, че ги е изкупил, тъй като цени семейната традиция.

— И какво лошо има в това?

— Нищо. — Сабрина сви голите си рамене. — Но то доказва още веднъж, че е невъзможно да сме заедно именно поради традициите на неговото семейство.

— Но защо, ако смея да попитам? — намеси се отново Ариел. — Държиш се точно толкова тъпо, колкото и Кети Стюарт, когато ме остави да ѝ откъсна съпруга. И то само защото произхождаше от семейство на изполичари и не смяташе, че е достатъчно добра, за да бъде съпруга на сенатора от Джорджия.

— Чуй ме добре — изрече бавно Сабрина, като че ли говореше на някой, който не разбира езика ѝ. — „Южни нощи“ е мелодрама. А не истинска случка от живота.

— Всъщност — разсъди замислено Дикси — напоследък реалният ни живот като че ли бе доста по-объркан, отколкото в която и да е телевизионна драма. — Тя потупа Сабрина по ръката. — За всички беше очевидно, скъпа, че ти и Бърк се обичате.

— И тогава, питам аз — продължи Рейвън, — щом той обича нея и тя обича него, какъв е проблемът?

— А какво ще кажете за „дребната“ подробност, че не мога да му дам наследник?

Бе разкрила на семейството си истината още в деня, в който напуснах Монтакроа. Макар те да бяха откликнали със съчувствие към нея и яд към Артър Лонгстрийт, никоя от тях не бе успяла да я убеди, че този факт не е непреодолима пречка.

— Но ти сама каза, че за Бърк това е без значение — напомни ѝ Ариел.

— Така е, но той го изрече под романтиката на лунната светлина.

— Доколкото успях да опозная принца, съмнявам се да е промълвил през живота си дори една дума, в която да не е убеден — възрази Рейвън.

— Не желая да говорим повече за Бърк — отсече Сабрина. — И, ако не възразявате, бих искала да остана за малко сама.

— Разбира се — съгласи се Дикси, като че ли твърде бързо. — Ще бъдем горе, в апартамента. Хайде, момичета. Ще ми помогнете да стегна багажа си.

Останала най-сетне сама, Сабрина се върна на сцената и се загледа в празната зала, припомняйки си опияняващия звук на аплодисментите.

Тук бе нейното място, напомни си твърдо тя. На сцената. А не затворена в някоя позлатена кула.

— Избрала си не тази приказка, която трябва, Сабрина — изрече тя високо и гласът ѝ отекна в празната зала.

Въздъхна уморено и понечи да си тръгне, когато изведнъж покритите с червено кадифе врати в дъното на театъра се разтвориха широко.

— Не е вярно!

Не можеше да реши дали да се смее, или да плаче, когато Бърк препусна по пътеката между редиците, яхнал същия черен жребец, с който бе в деня, когато се бяха любили в хижата на горския.

— Добър вечер, милейди — поздрави той, след като спря коня точно пред сцената.

Прекрасният му, до болка познат плътен глас разби и последните й съмнения, че това е халюцинация, родена от отчаянието и самотата.

— Май си луд за връзване — отвърна Сабрина, а в сърцето й, което биеше извън всякакъв контрол, запърха надежда.

— Да, защото съм луд по теб — съгласи се не принудено той. Разпери ръце, за да може тя да го огледа по-добре. — Какво ще кажеш? Отговарям ли на представата ти за Прекрасния принц?

О, да! Всъщност надминаваше всичките й романтични мечти.

— Би трябвало конят да е бял.

— Не може толкова талантива изпълнителка като теб да не е чувала, че художествената измислица е допустима в литературата — възрази принцът. Говореше кротко, но щом обгърна с поглед Сабрина, облечена в червена рокля без презрамки, която прилягаше по тялото й плътно като любовна милувка, в очите му припламна огън. — Освен това се наложи да оставя повечето от доспехите вкъщи. — Постави ръка на блестящия нагръдник. — Във времената на Кръглата маса мъжете са били доста по-дребни. А през шлема не можех да виждам.

— Много си елегантен — увери го тя.

— Точно това се надявах да чуя. Ти, разбира се, си прекрасна както винаги.

Чувствата, които ги изпълваха един към друг, бяха толкова силни, че въздухът сякаш бе изпълнен с електричество. И въпреки че й се искаше да се хвърли в прегръдките му, да покрие с целувки усмихнатото му красиво лице, Сабрина си припомни, че нищо не се е променило.

— Какво правиш тук, Бърк? — попита тихо.

— Може би съживявам една мечта?

— Недей, питам те сериозно.

Той се почуди защо ли е решил, че всичко ще мине лесно. Преглътна напиращото на устните му проклетие, бръкна в кожената чанта, прикрепена към седлото, и извади дълъг къс хартия, навит на руло.

— Първо, исках да ти покажа това.

Сабрина се наведе и погледна.

— Планове ли са?

— За новия театър, който ще бъде изграден край бреговете на езерото Лозана — осведоми я Бърк. — Всъщност трябваше да пристигна по-рано, но изчаках архитектите, тъй като исках да имам плановете преди края на турнето ти. Между другото, приеми поздравленията ми за приключването на дълга на баща ти.

— Не ни достигнаха петстотин хиляди долара — призна тя. — Но поради някаква причина... — Гласът ѝ затихна. Изведнъж бе проумяла истината. — Ако ти си платил тези пари...

— Не бих направил никога подобно нещо, без да поискам преди това разрешението ти — прекъсна я той.

Но едно вътрешно чувство, изострено докрай по време на нейния брак, ѝ подсказваше, че Бърк не е напълно искрен.

— Все пак си направил нещо.

— Е, добре. Стана така, че вашето правителство прояви силно желание да сключи банков договор с Монтакроа. Когато обясних, че би ми било неудобно да сложа подписа си под съглашение с правителство, което като че ли е неспособно на компромис със собствените си граждани, данъчната служба стигна до закъснелия, но мъдър извод, че конфискацията на бащиното ти имение би било погрешно и излишно строго наказание.

Същото им бе казал и новият счетоводител на Дикси още в самото начало. За съжаление данъчните власти бяха останали непреклонни, а счетоводителят, макар и да бе партньор в компания от национална величина, нямаше влиянието на Бърк.

— Допуснал си да смесиш личната работа с държавната? И то заради мен?

— Заради семейството ти — поправи я той. — Доста се привързах към твоите сестри и майка ти.

— Благодаря.

— Удоволствието беше мое.

Наистина се бе наслаждавал, когато служителите от Държавния департамент скастриха доста сериозно лицата, причинили толкова ненужни мъки на семейство Дарлинг.

— Още не си погледнала плановете — припомни ѝ.

Тя прегледа набързо чертежите. Сградата бе проектирана за малки представления, които придаваха особената специфичност, присъща на бродуейските театри.

— Изглежда много хубав.

— Надявах се да го чуя. Разбира се, можеш да направиш всякакви промени, които според теб са уместни. Виж името.

Очите ѝ се разшириха.

— Нарекъл си целия театър на мое име?

— Разбира се. Смятам го за много подходящо. Предполагам, че ще играеш пред своите поданици, нали?

— Бърк, този въпрос е приключен!

— Всъщност си помислих — прекъсна я ловко той, за да не ѝ даде възможност да откаже, — че може би ще пожелаеш откриването на театъра да стане с новата ти пиеса.

— Новата ми пиеса? — Сабрина потупа с плановете по ръката си. — Да не би да искаш да кажеш, че зад срещата, която ми предстои утре, стоиш ти?!

Бърк осъзна, че новината съвсем не ѝ харесва.

— Да. Да не би да има някакъв проблем?

— Дали има проблем?! — избухна тя. — А какво ще кажеш за незначителния факт, задето бях останала с впечатлението, че ролята ми е предложена заради таланта ми като актриса?

А не защото бе спала с принц, добави вбесено тя наум.

След като бе допуснала веднъж един мъж да манипулира живота ѝ, Сабрина не бе готова да позволи същото на Бърк, въпреки цялата ѝ обич към него.

— Пиесата е написана за теб — отговори той. — И то още преди да се срещнем.

— Тогава откъде знаеш за нея?

— В деня, в който напуснахте Монтакроа, продуцентът се обади в двореца, като се надяваше, че ще може да говори с теб. Аз поех разговора и му обясних, че самолетът ви вече е излетял. Тогава поприказвахме за теб и за неговото предложение. Накрая се споразумяхме пиесата да бъде поставена в Монтакроа. — Протегна ръце към нея. — Сабрина, повярвай ми, че това беше единствената ми намеса по този въпрос. Ако не желаеш премиерата да е в моята страна, ще приема решението ти.

— Всеки актьор мечтае да бъде сред силните в двореца... — прошепна тя старата театрална поговорка.

— Означава ли това, че приемаш?

— Не зная... — Разкъсваше се вътрешно. Сърцето ѝ крещеше: „Да, да!“, ала разумът продължаваше да напомня, че нищо не се е променило.

— Може би това ще ти помогне да решиш.

Бърк отново бръкна в кожената чанта и извади нов документ.

Парчето пергамент бе навито на руло и вързано с тясна червена панделка. Очите ѝ пробягаха по редовете, после го погледна предпазливо, но изпълнена с надежда.

— Законодателното тяло промени хартата на Монтакроа — отговори той на незададения ѝ въпрос. — Наследяването на трона по мъжка линия остава. Но е добавена нова клауза.

— Която позволява да бъде осиновен наследник... — прошепна Сабрина. Едва изрече думите заради буцата, заседнала в гърлото ѝ.

— Точно така.

Бърк не можеше повече да търпи да бъде толкова близо до нея и да не я докосне. Слезе от коня и скочи на сцената с грация, която ѝ напомни за Дъглас Феърбанкс. Липсваше му само сабята, за да бъде пълен образът.

— Скъпа, биологията няма почти нищо общо с майчинството и бащинството — настоя тихо и сериозно той и я прегърна със силните си ръце. Дланите му галеха напрегнатото ѝ тяло и я караха да се отпусне. — Ще обичаме нашите деца и само това има значение. — Целуна я по косата, после по слепоочието. — Така, както се обичаме ние.

И тъй като бе минала цяла вечност, откакто не я бе докосвал и целувал, Бърк потърси с устни нейните.

Сабрина почувства, че се разтапя. Както и парчето лед, в което се бе превърнало сърцето ѝ преди три месеца.

— Изглежда си помислил за всичко — изрече тя, останала без дъх, когато прекрасната целувка свърши.

— Господи, надявам се да е така! О, има още нещо. Той я пусна с неохота и бръкна в джоба на панталона си.

— Знаеш ли — каза Сабрина, почувствала невероятна радост, каквато не бе изпитвала от месеци, — започваш да ми приличаш

повече на Дядо Коледа, отколкото на Прекрасния принц.

Но усмивката ѝ замръзна и гърлото ѝ пресъхна, когато Бърк ѝ подаде малка черна кадифена кутийка. Отвори я, не можа да се въздържи и ахна, като видя ослепителния пръстен, който лежеше върху възглавничка от сатен в кралскосиньо — блестяща сива перла бе заобиколена от искрящи като звездици диаманти, обгърнати от платина.

— О, Бърк!

— Направен е от камъни, взети от короната.

Тя го погледна слисана.

— От твоята корона?

Той сви рамене.

— Замених ги с изкуствени. Никой няма да съжалява за тях. А и, според мен, короната е отживял символ. Нямам никакво намерение да я нося.

Сабрина си спомни желанието му да направи Монтакроа модерна държава и разбра, че постъпката му не е необяснима. Но все пак — да свали скъпоценни камъни от кралския символ на семейството! За нея този факт бе израз на голямо доверие. И обич.

— Не успях да намеря подходящ пръстен — обясни Бърк. — Затова реших да поръчам един, който да е изработен специално за теб и да ми напомня как изглеждат очите ти след като сме се любили. — Извади красивото бижу от кутийката. — Обичам те, Сабрина. Повече от самия живот. И ще обичам нашите осиновени деца така, както моите родители винаги са обичали сестрите ми и мен. Така, както твоите родители са обичали теб. — От погледа му струеше топлина, ала за свое удивление Сабрина видя в тъмните дълбочини на очите му нещо, което ѝ приличаше на страх. — Моля те, любима, не ми отказвай отново. Защото не зная дали самолюбието ми ще може да понесе още един удар.

Бърк Жиродо дъо Монтакроа отговаряше напълно на мечтите на Сабрина. Дори бе по-добър от Прекрасния принц. Много, много по-добър. Защото бе от плът и кръв и, което бе най-важното — имаше добро, великодушно и любещо сърце.

— Обичам те, Бърк! — Протегна трепереща ръка към него и това бе безмълвният ѝ отговор.

Когато той сложи пръстена, очите ѝ се напълниха със сълзи на щастие. Бърк я целуна отново и, преди Сабрина да разбере какво става, я вдигна на ръце и тя се озова седнала пред него върху лъскавия черен жребец.

— Искам да те попитам още нещо — прошепна той в ухото ѝ, докато яздеха в нощта под светлината на бляскавите реклами.

— И какво е то?

Не съществуваше нещо, което тя да не бе готова да направи за мъжа, накарал я да повярва, че приказките могат да се превърнат в действителност, и имат щастлив край.

— Дали ще можем да убедим сестрите ти да пеят на сватбата ни? Сабрина се разсмя, щастлива, както никога досега.

— Бих искала да видя как ще успееш да ги спреш!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.